ANDREI DÎRLĂU

PANDEMIA

ANDREI DÎRLĂU

PANDEMIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Dîrlău, Andrei
Pandemia / Andrei Dîrlău. -
București, 2024
Cuvânt înainte de Radu Sorescu
ISBN

Grafică ilustrații interioare și copertă: Livia Urse-Morega
Tehnoredactor: Livia Urse-Morega

ANDREI DÎRLĂU

PANDEMIA

ROMAN

Cuvânt înainte de Radu Sorescu

BUCUREȘTI
2024

CUVÂNT ÎNAINTE

Romanul lui Andrei Dîrlău conturează o frescă, în cheie distopic-parodică, a crizelor contemporane. Brăzdată de trimiteri livrești, de la textele profetice ale Vechiului Testament la mitologia greacă și *Metamorfozele* lui Apuleius, cu referințe la tenebrele infernale ale lui Dante Alighieri, *Ierarhia cerească* a lui Dionis Areopagitul, teologia lui Stăniloae sau rubaiatele lui Omar Khayyam, cartea este un pamflet care nu refuză decodarea în registrul politic, dar pare să privilegieze tâlcuirea moralist-metafizică. Sensibil la adierile serafice din poemele rilkiene, autorul propune o eshatologie inedită. Încercase și Arghezi în *Cimitirul Buna-Vestire* să imagineze, într-o altă viziune, o Apocalipsă dâmbovițeană.

Narațiunea, născută dintr-o revoltă împotriva unui regim politic degradat până la caricatură, ce tinde să denatureze ordinea firească a creației, nu ascunde asumarea unei intertextualități ironice, ca semn al apartenenței la modernitate. Personajele se mișcă veridic într-o lume ce oscilează între prostie grotescă, oportunism și teroare. Există, însă, în antiteză, caractere ce se salvează prin curaj, mărturisire și credință. Profetul Gigi, a cărui voce strigă la început zadarnic în pustiul urban, reprezintă spiritul vaticinar, ajuns la finalul misiunii sale. Cu un destin consumat, el se retrage strategic, departe de civilizație și ispitele ei, într-o liniște mistică apreciată doar de inițiați. În schimb, în urma experienței extatice a unui personaj aparent secundar, chipul divin cunoaște o manifestare colectivă, iar firele de mătase

ale harului înveșmântează orașul în textura negrăită a iertării.

Autorul propune, ca alternativă la angoasă, mediocritate, cleptocrație instituționalizată, vulgaritate vedetizată și totalitarism tehnologic, soluții care, deși pretind o metanoia colectivă, fie ea și minimal-exterioară și dispusă prin acte normative, presupun intervenția transcendentă directă. Pocăința, legiferată de autorități prin decret prezidențial ca ultima ratio în fața ororilor unei catastrofe lipsite de explicație rațională, este descrisă de romancier dintr-o perspectivă omniscientă ce reușește să unească sub propriul condei surâsul și lacrima.

Penitența impusă prin lege, dincolo de comicul de situație, creează prilejul de a satiriza și absurditatea ordonanțelor emise în pandemie.

Finalul, conceput în egală măsură teologic și ironic-apoteotic, propune un mesaj cu valențe soteriologice. Dumnezeu iartă, a câta oară, o întreagă comunitate ce a reușit, în mod neașteptat, să-și asume toate culpele posibile. Acest regret colectiv, însoțit de manifestări exterioare extreme, atrage, firește, clemența divină, care se revelează, de astă dată, într-o manieră original elaborată.

Romanul lui Andrei Dîrlău izbutește să creeze o atmosferă dantescă într-un imaginar de sorginte autohtonă, cu racorduri ce invită un demers hermeneutic multidisciplinar.

Radu Sorescu

Personajele acestei opere literare sunt pur imaginare. Orice asemănare cu persoane reale este întâmplătoare, rezultat al unor mecanisme ficționale cu rațiuni dictate de țeluri strict estetice.

Cuprins

1. Ninive-pe-Dâmbovița 14
2. Decretul 26
3. Pandemonium 40
4. Înlemnirea ministrului 60
5. Un rechin la Monaco 70
6. Zeul dement 82
7. Cad bombe cu neuroni puțini! 94
8. A.T.I 104
9. Pangolina 120
10. Iertarea 136
11. Chipul 144
12. Myoritik Western 154

Şi a ajuns vestea până la regele Ninivei.
Acesta s-a sculat de pe tronul său,
şi-a lepădat veşmântul lui cel scump,
s-a acoperit cu sac şi s-a culcat în cenuşă.
Apoi, din porunca regelui şi a dregătorilor săi,
s-au strigat şi s-au zis acestea:
– Oamenii şi animalele, vitele mari şi mici,
să nu mănânce nimic, să nu pască, nici să bea apă;
iar oamenii să se îmbrace cu sac
şi către Dumnezeu să strige din toată puterea
şi fiecare să se întoarcă de pe calea lui cea rea
şi de la nedreptatea pe care o săvârşesc mâinile lui.

Iona 3, 6-8

Pur a la pegola era la mia 'ntesa,
per veder de la bolgia ogne contegno
e de la gente ch'entro v'era incesa.

Dante Alighieri, *Divina Comedie, Infernul, XXII, 16-18*

Dar eu aveam numai la smoală gândul,
să văd și-a bolgii-ntreagă așezare
și răul neam ce-l scaldă-n ea fierbându-l.

(trad. George Coșbuc)

A hard rain's a-gonna fall
Bob Dylan

1
Ninive pe Dâmbovița

– Pocăiți-vă! strigă Gigi la megafonul instalat pe Rolls Royce-ul Phantom alb ce rulează agale pe strada Herăstrău. Pocăiți-vă acum!

Vocea care se revarsă, cu întreaga putere a stației de o sută de wați Thunder Power, din pâlnia roșie montată pe acoperișul mașinii, sună apocaliptic.

Gigi șade pe locul din spate opus șoferului. E îmbrăcat într-un costum popular stilizat, cu o bundiță albă brodată cu cruciulițe negre, încheiată cu șnur și ciucuri la capăt. În mâna stângă ține microfonul, iar cu dreapta scoate pe geam o cruce mare făcută, s-ar părea, din aur masiv, sau cel puțin poleită cu aur, ornamentată cu serafimi înaripați, cei patru evangheliști, Maica Domnului deasupra și un Christ răstignit. Automobilul face un traseu întortocheat, străbătând încet elegantele străduțe Heleșteului, Crângului, Armindeni, Monnet, Maxim Gorki și Tolstoi, apoi virează pe bulevardul Primăverii.

– Patruzeci de zile mai sunt și Bucureștiul va fi nimicit! A fost Cuvântul Domnului către mine și mi-a spus să vă vestesc pierirea acestui oraș. Dacă nu vă pocăiți acum, coronavirusul vă va ucide pe toți în șase săptămâni!

Crucea de aur îndreptată amenințător, dintr-o limuzină de lux, condusă de un șofer cu mănuși albe, spre vilele exorbitante din cartierul noii (și vechii) nomenclaturi, ar fi putut produce altădată un efect comic. Acum însă, în plină pandemie, glasul ce răsună pe străzile pustii ale orașului carantinat trezește rezonanțe lugubre. Portavocea de culoare sângerie trece pe sub frunzișul des al șirurilor de castani ca un accesoriu al unui iad de butaforie, totuși nu lipsit de accente sinistre. Mașina iese în piața Charles de Gaulle.

– Eu sunt noul proroc Iona! Dumnezeu m-a trimis ca să vă anunț sfârșitul! Dacă nu vă pocăiți, Bucureștiul va fi nimicit și voi veți muri până la unul! Așa mi-a grăit mie Domnul! Fărădelegile voastre au ajuns până la fața lui Dumnezeu, așa cum pe vremuri au ajuns cele ale cetății Ninive. Pocăiți-vă, așa cum s-au pocăit ninivitenii când i-a înștiințat profetul Iona. Întoarceți-vă din căile voastre cele rele!

Este luna mai, pomii au înverzit și soarele amiezei strălucește peste orașul fără oameni în care parcă a căzut bomba cu neutroni. Când și când, pe bulevardele goale trece câte o mașină, parcă în derivă. Limuzina albă face sensul giratoriu din piață, o ia pe Calea Dorobanți, apoi cotește la dreapta pe strada Pangratti. Între timp, expeditiv, Gigi și-a schimbat din mers bundița cu un sac grosolan de iută, pregătit din timp, prevăzut cu trei găuri prin care și-a trecut capul și brațele, pus direct pe bustul gol. Dintr-un suport special ia un pahar cu cenușă și și-l toarnă pe cap. Are un aer profetic

destul de autentic. Un strat albicios de cenușă se depune pe tapițeria de piele fină.

– Pocăiți-vă acum! Lepădați-vă hainele de firmă și îmbrăcați-vă cu sac! Așa mi-a spus Domnul să vă spun. Presărați cenușă pe capetele voastre și strigați către Dumnezeu să vă ierte! Faceți făgăduințe Domnului că vă întoarceți la bine. Și să le țineți! Dacă vă pocăiți, Dumnezeu poate se va întoarce și va opri iuțimea mâniei Lui și voi veți scăpa. Altfel pandemia vă va ucide, moartea vă va lua pe toți! Mai aveți patruzeci de zile!

Limuzina trece pe sub ferestrele Televiziunii. Curioși, câțiva angajați aflați în birouri scot capetele pe geam. Un operator mai pe fază începe să filmeze. Tocmai atunci o mașină a poliției, apărută parcă de nicăieri, oprește Phantom-ul profetului și un polițist ușor timorat coboară și se apropie de geamul deschis, păstrând distanța socială și adresându-se de departe crucii aurite scoase prin fereastră:

– Bună ziua. Știți, e pandemie, trebuie să vă întreb unde mergeți. Îmi puteți arăta vă rog declarația pe proprie răspundere cu destinația și scopul deplasării?

Prorocului atâta îi trebuie. Îi răspunde polițistului tot prin portavoce, încât microfonul de la etajul trei prinde clar vocea inconfundabilă care bubuie cu forță:

– Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie! Voi îmi cereți mie declarație? Ce declarație să vă dau? Eu sunt trimis la voi să vă chem la pocăință. Eu vă declar tuturor, ca să auziți până nu e prea târziu. Prorocii nu dau declarații. Ei strigă cu glas mare, ca să audă toată lumea. Eu sunt noul prooroc Iona, Domnul mi-a zis să vă întorc la pocăință, altfel veți

muri. Pandemia e trimisă de Domnul ca să vă smeriți și să vă lăsați de păcate. Eu sunt trimisul Domnului, mai mult decât o declarație vă dau acum. Neamul ăsta e un neam viclean; cere semn, dar semn nu i se va da decât semnul proorocului Iona. Căci precum a fost Iona semn pentru Niniviteni, aşa sunt şi eu semn pentru acest neam. Oamenii din Ninive se vor scula la judecată cu neamul ăsta şi-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona, dar voi nu; şi iată, un alt Iona este aici. Ascultați-l!

Urmează toate chemările de mai sus, cu mici variații. Poate zece minute în total. Tânărul polițist nu îndrăznește să insiste și se retrage destul de confuz. Camera de la etajul Televiziunii a înregistrat tot episodul, în timp ce limuzina se pune în mișcare spre străzile Muzeul Zambaccian și Emile Zola.

Operatorul îi arată cele zece minute de filmare colegei lui, realizatoarea unei emisiuni de știri. Femeie cu frica lui Dumnezeu și experiență jurnalistică, ea își dă seama ce se întâmplă și face un comentariu pe măsură, pe care redactorul-șef îl aprobă pe loc. În alte zece minute profetul intră la Breaking News.

Știrea cade ca un trăznet, efectul este fulminant. Toate posturile de televiziune o preiau imediat, trimițând reporteri pe teren în căutarea limuzinei. Publicul, copleșit de teamă și epuizat de îndelungata recluziune impusă de ordonanțele de urgență, e cuprins de o stare de surescitare. Numărul celor contaminați e deja de ordinul sutelor de mii, iar cel al morților crește vertiginos de la o zi la alta.

Pe rețelele de socializare încep să circule filmulețe cu glasul ce strigă în pustie și îndemnuri la abolirea parandărătului. WhatsApp-ul și Messengerul revarsă milioane de mesaje care spun că da, e vremea pocăinței, începând cu eradicarea șpăgii, și că ar trebui ca primul exemplu să fie dat de politicieni, care sunt cei mai vinovați. „Fariseii fățarnici din politică sunt primii care ar trebui să-și recunoască public păcatele, hoțiile și corupția" spune avalanșa de mesaje nervoase, tot mai pline de mânie. „Așa este, ei sunt de vină. Ei trebuie să dea tonul, cu ei să începem." Treptat începe să se contureze o atitudine de revoltă. Lumea e supărată. Supărată rău.

Între timp, Phantom-ul alb a parcurs străzile Rabat, Sofia, Venezuela, Londra, Argentina, Belgrad, Haga, Praga, Paris, Bruxelles, Mexic, Modrogan și Washington, nu neapărat în această ordine, și a ajuns în Piața Victoriei. Mesajul capătă nuanțe mai precise, fiind adresat guvernanților din Palatul Victoria – care se află însă fiecare pe la ministerul lui sau acasă în autoizolare.

Doar cetățeanul premier Urban Lovucid este la datorie în biroul său, scoțând visător rotocoale de fum dintr-o țigară Kossuth mentolată și privind pe telefon un video cu el însuși. Când domnișoara secretară Áfonya-Zöldike îl înștiințează prin interfon, în limba ei maternă, că afară se petrece ceva neobișnuit, Urban deschide ușa balconului și-și strecoară afară capul, cu multe precauții. Ascultă la început indiferent, apoi un pic îngrijorat, discursul profetic:

– Îmbrăcați-vă cu sac! Postiți, nu mâncați și nu beți nimic, nici măcar apă! Pocăiți-vă sau veți muri de noul coronavirus! Covidul o vă ucidă pe toți dacă nu vă pocăiți. Domnul vrea

să vă întoarceți la El. Dacă nu, El vă va risipi și vă va șterge. Pe toți. Presărați capul vostru cu cenușă și loviți-vă piepturile cu părere de rău pentru păcatele voastre, așa cum au făcut ninivitenii. Atunci Domnul vă va auzi și se va milostivi de voi!

Tot mai mulți reporteri se adună, cu fiecare minut ce trece, în jurul limuzinei ce se deplasează foarte încet. Operatorii transmit în direct, din mers, ținând pasul cu ea. Toate canalele media difuzează selecții din mesajul profetic al noului Iona, ce pare mai puternic și clar articulat ca oricând, și imagini cu el în limuzină, cu crucea și microfonul în mâini. Au început să se adune și grupuri de cetățeni nemulțumiți, care scandează lozinci protestatare.

Deodată premierul tresare nervos la auzul unei sintagme deosebit de supărătoare, scandate insistent de glasuri din mulțime: „Jos parandărătul!"

Într-adevăr, în spatele mașinii albe s-a format o adevărată procesiune ce se îndepărtează lent, trecând pe lângă Muzeul Antipa și îndreptându-se spre Calea Victoriei.

Televizorul din biroul premierului, pus pe Digi24, transmite imaginile pe care el tocmai le-a văzut de pe balcon. Momentul cu șpaga este cenzurat cu grijă. Lovucid răsuflă ușurat. Deocamdată. Înțelege că cenzura a fost inutilă și că alte posturi transmit totul. Apasă pe interfon:

– Fă-mi te rog legătura cu șeful! Pe urmă videoconferință – ședință de guvern de urgență.

Tot mai mulți bucureșteni se adună în jurul mașinii. Unii merg înaintea ei, alții alături, pe trotuare, sau în urma ei. În

dreptul Ateneului și al Bibliotecii Centrale Universitare, sub privirea metalică a statuii regelui Carol I, așteaptă deja o mare mulțime ce se alătură convoiului. După ce a încercat fără succes să-l oprească, poliția renunță și se resemnează să circule pasivă înaintea și în urma lui. Fără girofar.

Când procesiunea ajunge pe la Capșa, la intersecția cu strada Edgar Quinet, se manifestă primul caz de asfixiere. O tânără șatenă în jeanși, care merge chiar în spatele limuzinei profetice, cade pe dalele de ciment din fața Cercului Militar, pradă unor convulsii neașteptate. Printre horcăieli se poate înțelege că nu mai are aer, că o gheară o apasă pe piept și o împiedică să respire. Cineva se apropie, spune că e medic și că e nevoie de oxigen, că trebuie dusă la urgență. Se sună la salvare. Altcineva sugerează ca până atunci să se spună o rugăciune. În atmosfera generală propunerea e îmbrățișată cu entuziasm și mulți rostesc Tatăl nostru. I se sugerează și tinerei să încerce, așa cum poate, până vine ambulanța. Ea se străduiește, împreună cu două femei care o susțin, și deodată, când ajunge gâfâind la pasajul „și ne iartă nouă greșalele noastre...", își recapătă suflul. Când ajunge ambulanța, tânăra e deja în picioare, veselă, și spune că a trăit o minune; că a simțit un teribil regret pentru niște lucruri de care nu e deloc mândră, inclusiv pentru un avort, apoi a simțit cum e iertată de Cineva nevăzut dar plin de iubire, și senzația de sufocare a dispărut, lăsând-o mai bine ca oricând. Vestea se răspândește fulgerător în mulțime. Desigur, reporterii nu ratează să o filmeze și incidentul e transmis în direct.

Între timp cazurile se înmulțesc, dar și vindecările miraculoase după aceeași rețetă. În fața bisericii Zlătari au loc șapte asemenea vindecări simultan, puse de mulțime pe seama

Sfântului Ciprian. În piața Națiunile Unite nu se mai poate vorbi de o procesiune, ci de o mare de oameni ce se îmbulzesc de la blocul Adriatica, pe Splai și pe podul Operetei, până spre bulevardul Libertății. Lângă biserica Sfântul Spiridon Vechi se produc zece vindecări miraculoase.

În fața Palatului Parlamentului portavocea continuă să reverse chemarea la pocăință, dar mesajul e de acum reluat și amplificat de vocile mulțimii. Piața Constituției și bulevardul Unirii sunt pline până la refuz. Zeci de mii de glasuri se ridică amenințător în direcția fostei Case a Poporului devenită Parlament, somându-i pe derutați și șmenatori să se lepede public de nenumăratele lor păcate.

– Partidele sunt de vină. Să iasă public cu toții și să-și recunoască hoțiile. Politicienii mafioți ne-au adus în halul ăsta! Gata cu mita, șpaga și parandărătul! Gata cu aranjamentele și pilăraia! Gata cu arderea de gunoaie! Stop defrișărilor și distrugerii României! Încetați cu nedreptățile și fărădelegile, hoțiile, furtișagurile, crimele! Opriți defrișările, traficul de droguri, de oameni, contrabanda și afacerile mafiote! Jos masonii! Jos șpaga! Jos parandărătul! Mărturisire și pocăință generală!

Parlamentarii tele-muncesc toți de acasă, cu excepția lui Murcel Polacu, aflat în biroul său la Camera Derutaților. E prea sus ca să audă direct ce strigă mulțimea de afară, dar urmărește pe Antena 3 transmisia în direct. E palid și simte cum barba îi albește de la o clipă la alta. „Am pus-o", reușește el să articuleze cu glas tare prima reflecție coerentă. Apasă pe interfon.

– Da, domnule președinte, se aude vocea mieroasă a

secretarei.

– Te rog fă-mi legătura cu fratele Mocioaclă de la comisia pentru apărare, ordine publică şi siguranţă naţională. Pe urmă cu Venerabilul. Trebuie să discutăm urgent situația cu conducerea lojei.

Afară mulțimea se vânzolește nehotărâtă. Apoi se iscă un vuiet:

– La Cotroceni! Să mergem la Cotroceni!

Masele o pornesc pe bulevardul Națiunile Unite, Izvor, trec pe lângă Arenele BNR, pe Pasteur, ies în Eroilor și de acolo ajung la poarta intrării principale de la grădina palatului prezidențial din Cotroceni.

2
Decretul

Președintele Maus Wotannis se află în palatul său, mai exact – în sala unde, pe 27 august 1916, Regele Ferdinand i-a informat pe membrii Consiliului de Coroană că România va intra în război de partea Antantei. Wotannis e așezat pe locul lui preferat din capul mesei, pe un fotoliu prezidențial luxos și în același timp ergonomic. Îi place să-și imagineze că e un om politic de calibrul Regelui Ferdinand. „Vom face totul pentru a construi pas cu pas o Românie normală a lucrului bine-făcut”, rostește el cu glas tare, pe un ton emfatic. Îi place mai mult cum sună în germană. *Wir werden alles tun, um ein normales Rumänien der gut gemachten Sache aufzubauen,* zice tare. „Este propria mea gândire. Am o gândire extrem de originală. Trebuie să scriu asta într-o carte. Apoi ea va fi tradusă în limba chineză.”

Șirul reveriilor îi este întrerupt de un țârâit melodios. A cerut ca interfonul să sune pe melodia *Eine kleine Nachtmusik.* Ce știu ei, el este un om cult, nu ca predecesorul său, țărănoiul de Basan Șuțescu.

– Iertați-mă că vă deranjez, Domnule Președinte, susură un glas feminin care izbutește performanța de a face în așa fel încât cele două majuscule să fie sesizabile auditiv. Jos la poartă s-a adunat o mare mulțime care vociferează și vrea să vă vadă. De fapt se transmite și la televizor în direct. Pe toate posturile.

– Bine, răspunde scurt Wotannis. Mulțumesc, voi lua o decizie.

Nu e bine s-o lungești mult cu subalternii. Cu nimeni de fapt. Sunt toți niște *dummkopfs*. Exact asta i-a spus și lui Urban când l-a sunat mai devreme ca să-i spună despre nu-știu-ce manifestație – să nu-l deranjeze cu fleacuri despre niște *dummkopfs*. Totuși e neplăcut, ce-or mai vrea acum și ăștia de-au venit aici?

Deschide televizorul și urmărește o vreme aceeași știre transmisă pe toate canalele, fără să-nțeleagă mare lucru. Plictisit, iese pe balcon, nu atât ca să-i zărească pe manifestanți de la distanță printre copaci, cât ca să ia aer. Are o ușoară senzație de sufocare. În spatele lui, în ușa balconului, doi SPP-iști veghează vigilenți la siguranța președintelui, având grijă să se asigure că lunetistul e instalat la postul său pe terasă. Au consemn pentru dispozitiv de alertă. Vor vedea însă imediat că există lucruri de care niciun dispozitiv militar nu-l poate proteja.

Wotannis se gândește pur și simplu să-i ignore pe manifestanți. N-are chef de ei. Niște *dummkopfs*. Senzația de asfixiere devine însă tot mai acută. În câteva minute președintele simte că nu mai poate respira. O gheară îi apasă pieptul. Aerul aproape că nu-i mai pătrunde în plămânii de care e totuși atât de mândru. A schiat în aerul rarefiat al Alpilor fără absolut nici o problemă, soția sa era

mută de admirație. Așa-i place să-i vadă pe oameni stând în fața lui, muți de admirație. Sau cel puțin doar muți. Măcar să simuleze admirația și să nu-l contrazică. Acum însă simte că i s-a înfundat. La propriu.

Se prăbușește într-un fotoliu aflat pe balcon, horcăind. SPP-iștii dau alarma. Medicul prezidențial, maiorul Falcă, apare deîndată, însoțit de șefa de cabinet, de generalul Cimbrișor, șeful departamentul securităţii naționale din administraţia prezidenţială, și de doamna Wotannis.

Vestea că președintelui i s-a făcut rău și se sufocă se răspândește cu iuțeala fulgerului, ajungând la presă, dar și la mulțimea din fața porții.

Glasul noului profet Iona se aude clar în portavoce:

– Domnule președinte, dacă vreți să scăpați cu viață, pocăiți-vă! Sculați-vă din jilțul prezidențial! Lepădați-vă costumul personalizat de zece mii de euro! Îmbrăcați-vă cu sac! Dormiți în pat de cenușă și presărați-vă cenușă pe cap. Postiți negru, nu mâncați și nu beți nimic! Loviți-vă pieptul spre pocăință. Faceți precum a făcut acum trei mii de ani regele Așur-dan din Ninive!

Atât direct de la sursa Thunder Power cât și de la televizor, chemarea ajunge în urechile președintelui, care se zbate să respire ca un pește pe uscat.

– Dar nu numai atât, continuă noul proroc. Domnule președinte, dați un decret! Toți cetățenii să se întoarcă de la căile lor cele rele, așa cum au făcut ninivitenii! Politicienii și mafioții să se întoarcă de la hoție și furt! Dispuneți ca statul să distribuie tuturor saci și cenușă în loc de măști. Semnați decretul! Atunci Domnul vă va auzi, se va milostivi și vă va tămădui. Altfel veți muri în chinuri, veți fi șters din

lume și din istorie. Decretați pocăința – e singura șansă ca să scăpați de moarte și să salvați poporul!

Președintele simte că moare. Adică praful s-a ales de planurile lui? Așa eșuează cariera lui de om politic de talie internațională, poate de viitor președinte al Uniunii Europene? Așa se poate sfârși viața unui om de valoarea sa? În acest palat insignifiant din capitala sordidă a unei țări de mâna a doua? Răpus de... De ce anume exact? Adineaori era sănătos tun. Gândurile i se învălmășesc în mintea tot mai încețoșată. Își vede ca prin vis soția aplecată asupra lui. Ce zice acel dummkopf? Regele din Ninive? Basme de adormit copiii. Dar acum adoarme el, pentru totdeauna se pare... Și dacă totuși ar încerca...?

E transportat în interior pe o canapea din salonul albastru, se aduce un tub de oxigen și i se pune masca pe gură; degeaba, oxigenul nu ajunge în plămâni, de parcă ar fi oprit de un dop pe trahee ori gâtul i-ar fi strangulat. Hemoglobina din globulele roșii transportă la creier tot mai puține molecule de oxigen. Crește concentrația de bioxid de carbon în sânge. Medicul îi face o injecție intravenoasă. Totul e inutil. Bietul om nu poate inhala. Are spasme violente și practic nu mai respiră. Culoarea albastră-violacee a pielii devine tot mai vizibilă, buzele și unghiile sunt vinete.

– Moare președintele! strigă Falcă. N-am cum să-l ajut, nu mai e timp! E o hipoxie severă, mult prea rapidă! Nici adrenalina n-ajută! Trebuie făcut ceva!

Doctorul gândește rapid. Își dă seama că se confruntă cu ceva nemaiîntâlnit. O asfixie acută spontană a tractului respirator, mecanică după toate aparențele, dar fără absolut nicio cauză cunoscută, e ceva mai mult decât straniu. Se gândește la intubație, dar nu mai are când să

aducă un aparat. Încearcă respirație gură-la-gură, dar nu merge, aerul pur și simplu nu poate trece prin gâtlejul președintelui. Nici masajul cardiac n-ajută, știe că oricum asta nu poate compensa apneea. De altfel, nu poate deplasa sternul prin apăsare nici un centimetru, toracele are o nefirească rigiditate, de parcă ar fi fost comprimat și apoi sudat. Ce se întâmplă e inexplicabil. Nici măcar cu simptomele COVID-ului nu seamănă. Tot ce poate face e să prindă limba lui Wotannis cu o clamă, ca să nu și-o înghită. Deja a apărut acrocianoza. Primele care vor muri din pricina hipercapniei și anoxiei cerebrale sunt celulele nervoase. De fapt probabil că ele deja încep să fie afectate ireversibil, nu mai respiră de vreo trei minute. Se produce acidoza. Fără aer omul va muri în alte două-trei minute. Ar putea face o traheotomie pentru ventilație minimală, dar nu crede că obstrucția ar fi în gât. Nici nu pare a fi vorba de un obstacol, mai degrabă pare a fi mai jos, ceva la intrarea în plămâni, un fenomen constrictor necunoscut la nivelul toracelui. Ah! n-are nici canulă traheală... ar putea improviza ceva, poate din garou... Își caută bisturiul în trusa de prim ajutor. Nu-l are la el, nu se aștepta la o intervenție chirurgicală. Ghinion!

În acest moment, șeful unității SPP, colonelul Zdronțu, își ia inima în dinți. Vine de la poartă ca să raporteze ce a observat. E un om practic, a văzut multe la viața lui, a fost cu o delegație chiar și la Vatican. Acum a auzit și a văzut destul cât să înțeleagă, inclusiv o vindecare petrecută chiar în fața porții prezidențiale. Dintr-un televizor continuă să se audă chemările profetului, care nu lasă loc de dubii. Pe alt televizor, Ana-Selena, tânăra care a avut prima experiență de tămăduire miraculoasă, dă un interviu reporterului TVR1, lângă limuzina albă. Fata povestește că a văzut moartea

cu ochii, dar și-a revenit ca prin minune după rugăciunea Tatăl nostru. Pe ecran, în fundal, se vede parcul și palatul prezidențial. Totul e real.

– Ce-ar fi să încercăm ceea ce strigă cei de afară? întreabă colonelul. Costumul, decretul...?

Generalul Cimbrișor se uită la președintele muribund, la doctor, la SPP-istul-șef, la șefa de cabinet, la prima doamnă, la secretarul CSAT-ului, la directorul pentru informații integrate, la consilierii prezidențiali pentru legislație, sănătate și culte, toți iviți între timp *ex machina.* Generalul răspunde de gestionarea crizelor de securitate. Dacă nici asta nu e una... Decizia îi aparține și trebuie să fie rapidă. Se uită din nou țintă la doctor. Toți știu că Wotannis ține la propria sănătate și a adus în preajma lui, ca să-l aibă la îndemână pe perioada pandemiei, pe unul dintre cei mai buni medici pneumologi din țară. Mai e și medic militar, nu se poate îndoi de loialitatea lui, e clar că situația îl depășește. Or, dacă și ăsta e depășit...! Președintele s-a învinețit, ochii îi ies din orbite și se zvârcolește în convulsii oribile. Situația e disperată. În fond n-are ce pierde, probabil președintele va muri oricum. Cel puțin să nu dea cineva vina pe el că a refuzat să încerce. Se vor găsi și din ăștia. Altă dată ar fi taxat toate astea ca superstiții medievale, de noaptea minții. În împrejurările de față însă... Se apleacă asupra lui Wotannis și-l întreabă într-o doară:

– Domnule președinte, vreți să le dăm ce au cerut? Decretul...?

Ca prin miracol, președintele pare să-și recapete preț de o secundă suflul, dar și mintea limpede. I se pare că i s-a dat un răgaz. Trage aer în piept cu nesaț. A văzut moartea cu ochii. A înțeles. Acum ar face orice ca să scape.

– *Ja*... izbutește el să articuleze printre horcăieli, încercând să dea din cap. Da... Grăbiți-vă... *Schnell*...!

I se taie din nou respirația, spasmele revin. Totuși, generalul răsuflă într-un fel ușurat; nu mai e răspunderea lui, președintele a decis. Le spune consilierilor să redacteze imediat decretul, în timp ce el se apucă să dea telefoanele de rigoare ca să anunțe guvernul, parlamentul, SRI-ul și alte instituții. Prima doamnă, ajutată de SPP-istul șef, îi scoate președintelui sacoul elegant, cravata albastră, imaculata cămașă albă și ceasul de lux Schaffhausen. În același timp, șefa departamentului legislație ia o coală A4 și, cu un stilou aurit, începe să scrie:

Luând act de situația creată de manifestările de masă din București din data de 20 mai 2020...

Imediat, miraculos, starea lui Wotannis începe din nou să se schimbe. Rămas în maiou, întins pe canapea, pe măsură ce consiliera așterne pe hârtie frază după frază, în limbajul de lemn al actelor normative, culoarea vânătă a feței lui se preface într-un albastru mai deschis. Horcăiturile se răresc, spasmele sunt tot mai puțin violente și pare că un număr crescând de molecule de aer încep să pătrundă, timid, în plămânii președintelui. Cu fiecare paragraf din preambul omul își revine vizibil.

Odată cu începerea decretului propriu-zis, globii oculari ai președintelui reintră în orbite și hemoragia din ochi se resoarbe. Buzele își recapătă culoarea normală și medicul îndepărtează clama care-l împiedica să-și înghită limba accidental. Convulsiile au încetat, acum Wotannis respiră foarte greu, dar respiră.

Jurista și consilierii pentru sănătate și culte au terminat de

redactat draftul de decret prezidențial: „Decretul de Pocăință”, cum va rămâne el consemnat în istorie. Președintele și-a revenit complet, este chiar în măsură să-l semneze. De fapt este foarte dornic să-l vadă, îl citește în diagonală, zice un „da-da” ca pentru sine și cere un stilou. Taie ceva, adaugă altceva. La ultimul punct taie „societăților procesatoare” și scrie apăsat: „societății Schweinhoffer și ale celorlalți procesatori”. Pare alt om decât acum treizeci de minute, parcă s-a umanizat.

– Am văzut moartea cu ochii, recunoaște el pe un ton firesc. A fost o minune, clar. Da, asta trebuie făcut, fără întârziere. Să convocăm CSAT-ul. Trebuie sunat și premierul. Citiți-l și celor de afară, poate vor să adauge ceva. Sau mai bine-l citesc chiar eu după CSAT.

Într-adevăr, arată ca un om care s-a sculat din morți. E palid, răvășit, mâinile îi tremură, dar are privirea transfigurată. „Să-i fi fost afectate celulele cerebrale?” se întreabă doctorul. „Totuși procesele mentale nu par deteriorate. Și da, este el nevoit să recunoască în sinea lui deși e om de știință – a fost ca un fel de înviere.”

– Oare putem găsi pe aici câțiva saci, pentru noi toți? întreabă președintele. Și niște cenușă?

Mai departe lucrurile se desfășoară de la sine. Mișcarea a dobândit o dinamică și o viață proprie, pare că nimic n-o mai poate opri. Experiența apropierii morții l-a marcat pe președinte într-un mod atât de profund încât pare de nerecunoscut. Unii vorbesc de o transformare spirituală sau chiar mistică.

În timpul videoconferinței, când apare pe ecran îmbrăcat într-un sac și cu cenușă presărată pe părul blond, membrii CSAT-ului rămân înlemniți. Este însă atât de natural, sigur pe el și convingător, încât la sfârșit Consiliul Suprem aprobă în unanimitate hotărârea privind măsurile propițiatorii și planul de acțiune.

Telefonul președintelui îl găsește pe premier în Tele-Ședință-de-Guvern prin videoconferință. Urban înțelege imediat cum stă treaba, Wotannis este foarte explicit. Vrea o resetare completă a politicii interne. Interesul național pe primul loc. Romania First! Zero corupție – pe bune. Toți banii din economia neagră la buget. Zero șpăgi. Zero tăieri de păduri. Toate instituțiile vor colabora pentru asta non-stop. Președintele nu admite nicio scuză. E alt om. Și cine e Urban ca să comenteze?

I se trimite pe e-mail decretul spre contrasemnare. Membrii cabinetului sunt aprioric de acord cu orice măsură cerută de președinte și premier, cu excepția timidei întrebări a ministrului de finanțe Mâțu: din ce linie bugetară se vor finanța cheltuielile cu sacii și cenușa?

– Vei găsi dumneata o sursă, domnule ministru, i-o taie Luvocid. Îmi raportezi peste două ore soluția. Poți lua din bugetul de la Apărare – oricum voiam să renunțăm la achizița de avioane F35 și rachete Patriot. Putem rezilia contractele fiindcă suntem în situație de urgență. Americanii și portughezii n-au decât să le vândă altor fraieri. Și te rog să găsești soluții ca să recuperezi retroactiv toate prejudiciile produse statului prin fraudă în ultimii treizeci de ani. Faci cum știi! Toți banii furați se întorc la buget. Gata cu economia neagră, scoți la suprafață tot ce e economie subterană. Zero toleranță pentru evaziunea fiscală. În regim de urgență. Vei

colabora cu Internele, Justiția, DNA, DIICOT, Parchetul General, tot ce e nevoie. În general nu mai tolerăm nicio ilegalitate. Oricine ar fi. Domnule ministru Lopescu, renegociezi cu OMV contractul pentru gazele din Marea Neagră. Obții maximum posibil pentru statul român. Și chiar mai mult, faci ce știi și obții imposibilul. Vorbești cu Romgaz. Tot în regim de urgență. Tot dumneata dispui ca toate fabricile de profil să producă saci. Rechiziționezi, te descurci, dar să fie de toate mărimile. Iei datele de la INS și Poliție și vezi populația pe grupe de vârstă. Domnule ministru Mârlando Securici, te ocupi de Schweinhoffer și-mi raportezi cum merge cu cenușa. Și gata cu defrișările, ai grijă, nu se mai taie nimic, absolut niciun copac. Interdicție totală la tăieri. Activezi monitorizarea electronică și-mi raportezi personal. Dai arme pădurarilor, dai liber Gărzii de Mediu să tragă. S-a schimbat macazul, gata cu șpăgile. Secretarul de stat de la Culte – ții legătura cu toate cultele religioase. Cu Patriarhia vorbesc eu. Hai, la treabă! Peste două ore ședință de guvern, veniți aici la Victoria.

Miniștrii, livizi la față, se uită unii la alții. Lui Mermeliu, de la Cultură, îi scapă aceeași expresie erudită ca lui Polacu mai devreme, cu un adaos de la el: „Am pus-o, suntem în atâta rahat!"

De altfel presiunea străzii a crescut între timp, toți înțeleg că trebuie făcut ceva. Într-un elan de sinceritate, Wotannis iese personal la poartă să citească mulțimii și presei decretul de penitență și să-și relateze propria pățanie. S-au adunat cu miile, o mare de oameni se întinde pe bulevardele Gheorghe Marinescu și Eroii Sanitari și pe străduțele Cotrocenilor.

Președintele e însoțit de SPP-istul șef, colonelul Zdronțu, pentru care a căpătat o mare afecțiune. Știe că-i datorează viața. În mod ciudat, își amintește tot ce s-a întâmplat în preajma

lui în minutele cât era aproape în comă. Cu o luciditate suprafirească, parcă de undeva din afara propriului trup, l-a văzut pe SPP-ist făcând propunerea salvatoare cu decretul, tot așa cum a sesizat și ezitarea generalului. Mai demult soția i-a citit ceva despre experiențele de tip *near-death*, abia acum face legătura. A fost evident o minune, dacă i-ar fi povestit-o altcineva n-ar fi crezut, dar a trăit-o chiar el. Oricum nu mai contează, se va gândi la asta mai târziu, acum trebuie acționat. Iar pe Zdronțu-l va face general.

Într-o stare euforică, nu mai are răbdare să aștepte tehnica de sonorizare de la palat. Împrumută microfonul de la noul Iona și citește textul decretului, printat între timp, stând în picioare lângă mașina albă. Își povestește și propriul miracol, cum a trecut pe lângă moarte și și-a revenit. Masele sunt în delir. Îl aclamă pe președinte și-l ridică pe sus purtându-l pe brațe, ceea ce nu s-ar putea spune că-i displace. N-a mai trăit niciodată așa ceva. Chiar și sacul se dovedește a fi o îmbrăcăminte mult mai confortabilă decât impecabilele costume care parcă-l poartă ele pe el. E atât de agreabilă senzația de libertate totală, cu brațele goale ieșindu-i prin cele două găuri laterale ale sacului! Și, paradoxal, abia acum se simte un adevărat lider.

Masele triumfătoare se despart. Unii merg la guvern, cu Phantom-ului alb și tânăra Ana-Selena ca port-drapel. Alții la parlament, în frunte cu limuzina prezidențială. Mercedesul blindat clasa S e condus de Zdronțu, urmându-l pe președinte, care a ales să meargă pe jos în fața coloanei de manifestanți.

Pe cer se arcuiește un splendid curcubeu, foarte vizibil din Piața Constituției.

3
Pandemonium

Cu onorabilul Murcel ar fi putut fi mai complicat, e din opoziție și de obicei se lasă greu. Se pare însă că, la momentul potrivit, și cu Parlamentul s-au întâmplat niște lucruri bizare. Câțiva derutați și șmenatori au trecut, la ei acasă, prin experiențe asemănătoare de quasi-moarte și quasi-înviere. Familia unui anume Edem Pricolicea, un oarecare derutat din Comisia Juridică, a raportat telefonic o convertire spectaculoasă după ce, disperați că moare Edemică, spuseseră în grabă, în loc de *Tatăl nostru,* de 10 ori *Allahu akbar.* Convertirea e însă cam dubioasă, căci nu se știe exact la ce religie anume s-a convertit trup și suflet parlamentarul înviat.

Consultați prin video, membrii birourilor permanente ale Senatului și Camerei Derutaților sunt de acord cu convocarea imediată a celor două Camere în ședință extraordinară. Așa că sub presiunea evenimentelor, trecând peste orice restricții impuse de ordonanțele militare, plenul Parlamentului e forțat să se reunească în ședință comună.

Iată-i pe aleșii neamului intrând cu limuzinele lor luxoase în curtea giganticului palat și urcând grăbiți scările spre sala de plen.

Cam atunci, urmat de mulțime, ajunge și Wotannis, care se oprește să vorbească cu ofițerul de la poartă. Acesta îl recunoaște și-l salută în poziție de drepți, dar cu un zâmbet nedumerit și oarecum inocent. De altfel, cu motivul inocenței se va mai întâlni. Președintele invită mulțimea și presa să urce și să intre în parlament, oprind cu un simplu gest protestele militarilor. Oricum n-ar fi avut nici o șansă să opună rezistență valului ce se revarsă acum pe trepte pătrunzând în clădire. Și iată-l pe Wotannis intrând în sala de plen, în fruntea unui șuvoi de oameni, și urcând la tribună ca să se adreseze plenului. Reporterii continuă să transmită totul în direct. În acest moment practic toți cetățenii țării sunt cu ochii ațintiți pe televizor.

– Dragii mei, vă mulțumesc că ați acceptat să vă adunați aici, în cvorum complet, cu atâta bunăvoință, acum în această perioadă de cumpănă pentru națiunea noastră. Știu că nu v-ați dat osteneala să veniți ca să ascultați bolovănoasa mea oratorie, de care sunt mai stânjenit ca oricând. Nu merit așa onoare și așa jertfă. Știu că ați venit pentru că trebuie să luați hotărâri de importanță istorică pentru poporul român. Ați auzit suspinul acestui popor, ați auzit strigătul lui de revoltă, ați fost înduioșați de durerea inimii lui. Sau poate nu. Poate doar v-au îngrijorat accentele de deznădejde din glasul său. Poate ați simțit, așa cum am simțit și eu pe drum, venind de la Cotroceni până aici, inflexiunile amenințătoare din acest glas. E limpede că s-au săturat. Prea mulți au ajuns la capătul răbdării.

Și vreți să vă spun ceva? Cred că au dreptate să nu mai

rabde. Nu mai pot, nici nu mai vor să rabde. Mai exact – să *ne* rabde. Și vă spun că, dacă nu ne schimbăm viziunea, vom fi măturați de la putere, din istorie și, poate, din această viață. Ne-am cocoțat în cârca acestui popor și am crezut că ni se cuvine să ne facem toate mendrele, toate interesele, de dragul unor privilegii. L-am mințit, l-am înșelat, l-am trădat vreme de treizeci de ani. Am acceptat toate nemerniciile, toate afacerile murdare, toate țepele, toate porcăriile, tot dezastrul și toate trădările interesului național, ca să ajungem la putere sau ca să rămânem la putere. Am făcut, nu compromisuri, ci giga-compromisuri, tera-compromisuri. Ne-am vândut în primul rând pe noi, iar pe urmă am vândut tot.

Și toate acestea pe spatele lui, al acestui popor amărât. I-am lipsit pe oameni de educație, ca apoi să-i privim de sus pentru că sunt needucați. I-am furat, ca apoi să-i disprețuim pentru că-s săraci. Le-am distrus sistemul de sănătate, ca pe urmă să-i urâm fiindcă-s bolnavi și fără dinți. Le-am distrus țara și i-am forțat să plece cu milioanele la muncă în Europa. Ne-am bătut joc de ei cu fiecare lege, cu fiecare reformă, cu fiecare ordonanță. I-am jefuit sistematic, cu fiecare afacere din care am câștigat numai noi, iar ei au pierdut. Am făcut legi ca să ne avantajeze pe noi, nu pe ei. Ne-am lăsat în fiecare act normativ portițe ca să putem fenta legea, să-i jefuim liniștiți, fără teamă că vom fi prinși. Ca să-i putem fura legal.

După cum ați aflat, eu am trecut printr-o experiență cu totul aparte. Am înțeles că tot ce-am făcut până azi a fost motivat de egoism și dorință de putere. Am trăit pentru putere, am trăit pentru mărire. *Vissi di potere, vissi di grandezza*. Am fost

orbit de patima grandorii, am vrut bogăție, mi-a plăcut luxul. Mi-a plăcut mai ales acea senzație euforică, de neegalat, pe care ți-o dă puterea asupra altora. Rău am făcut destul, de necazurile altora nu mi-a păsat, nici credința nu mi-a fost prea mare. De fapt n-a fost deloc. Dar după ce am văzut moartea cu ochii m-am schimbat ireversibil. Iar acum am venit ca să vă spun că toate acestea nu mai înseamnă nimic pentru mine. Vreau să-mi răscumpăr greșelile și slăbiciunile, așa cum strigă afară omul acela pe care l-ați auzit cu toții. Are dreptate, Dumnezeu m-a luminat să dau un decret de penitență, pe care acum vă cer să-l aprobați în unanimitate. Guvernul deja a dat ordonanța de urgență, trebuie ca și voi, aleșii țării, să votați.

Încheie citindu-le scurtul decret.

Toți sunt șocați, luați prin surprindere. Numai la așa ceva nu se așteptau. Fiecare are afaceri, ia bani de undeva. Cum adică zero șpăgi, zero comisioane, zero corupție? Ceva mai grav n-ar fi putut auzi. După ce au auzit ore-n șir strigătele mulțimii „Jos parandărătul!", acum mai vine și Wotannis și le spune același lucru?! Și le mai și cere să voteze mizeria asta! Nu se poate, lumea a înnebunit!

În această clipă, șmenatorul Ciordin Borfache din primul rând strigă *Ajutor! Mă sufoc* și începe să se zvârcolească cu simptomele deja cunoscute. De-acum știu toți despre ce e vorba. Parlamentarul muribund, cu ultimele puteri, articulează:

– Am știut că România va avea pierderi de miliarde de pe urma legii offshore, dar am promovat-o așa cum mi s-a spus fiindcă așa mi-a zis șeful... am luat și șpagă o sută

de mii de euro. Am săpat groapa justiției române. Îmi pare rău... Nu vreau să mor, iertare...

Borfache începe să-și revină.

Din zona grupului UDMR se aude geamătul întretăiat al lui Manglyar Furánd-Jáfuly, cu un pronunțat accent minoritar: *Eu și cólegii mei ám fúrat... patru mílioane euro... défrișări dé paduri...*

Parcă e un semnal. Din toată sala, de la toate partidele, încep să se audă gemete și horcăieli, urmate de mărturisiri disperate.

Derutata Mânărela Julăreanu scâncește: *Am luat un milion pentru Microsoft...*

Șmenatorul Ciacco Marțafici se lamentează printre horcăituri: *Nici nu mai știu câte milioane am luat de la atâtea tunuri imobiliare... Sunt în mafia retrocedărilor...*

Mardeo Șulfescu plânge, pe punctul de a da ortul popii: *Am luat 100.000 euro pentru Hexi-Pharma...*

Munfela Jartinoiu scoate un țipăt deznădăjduit: *Și eu am pus botul la 300.000 pentru Bechtel... Și câte altele n-am făcut...*

Rici Șmenilă strigă cu ultimele puteri: *Eu 400.000 pentru e-România... Sunt în mafia energiei...*

Parlamentarul Pămpălică Pițipov recunoaște cu răsuflarea întretăiată: *Am luat zece milioane de euroi de la hipermarketuri când eram șef la ANPC...*

Derutatul Vomică Lulescu urlă: *Vai mie, am fost complice la zeci de combinații penale... Sunt în mafia lemnului...*

Țaty Papițorovici regretă și ea cu lacrimi de crocodil: *Am fost o marionetă, m-am pretat la orice ca să intru în marea Famiglie a sistemului. Nu e porcărie pe care să n-o fi făcut...!*

Homoțan Șpagoveanu icnește: *Opt milioane de euro am luat, eu și partidul meu, fiindcă n-am mărit redevențele la petrol...*

Racutotu Furața schiaună, gata să-și dea duhul: *Am furat țara cu totul...*

Jmeky Szustö recunoaște cu jumătate de gură: *Eu m-am ales cu 500.000 din Țigareta...*

Edy Pungaștein suspină: *Vai, păcatele mele, 80.000 de euroi pentru ANRP, plus juma' de milion ca legea offshore să fie pe placul lor...*

Ardina Gâță-Penfrecco se adaugă și ea corului de pocăiți cu forța: *Firmele mele și ale soțului meu au căpușat Sidex-ul ani de zile... Am luat 200.000 pentru Roșia Montană...*

Bengosian Caiafescu își rostogolește trupul peste măsură de gras pe culoarul dintre scaune, țipând sufocat: *Iertare, mi-am vândut sufletul, îl vreau înapoi...!*

Paulică „Lulă" Șparloiu își admite și el unul dintre multele tunuri: *Am dat de pomană un zăcământ de petrol al statului român, care azi aduce un miliard pe an! Am luat o șpagă astronomică! Sunt un ticălos!*

Sutele de cetățeni care au pătruns în parlament s-au oprit la intrarea în sală. Împinși de cei din spate, câteva zeci au pătruns printre rândurile de fotolii și asistă uluiți, dar nu fără satisfacție, la lamentabilul spectacol de metanoia colectivă.

Șirul de confesiuni forțate este însă întrerupt de un sunet macabru. Pare o înregistrare redată invers a unor voci masculine răgușite, intonând niște invocații demonice. Lumina candelabrelor devine roșie-sângerie, se simte un fel de micro-cutremur și un miros de ulei sau cauciuc ars.

Marele panou central lambrisat aflat pe peretele din spatele prezidiului, pe care sunt fixate stema de aur a României și ecranul video, culisează ușor, ca împins de un nevăzut motor silențios; iese câțiva centimetri în față, apoi glisează lateral. Apar două cortine de catifea roșie, care se trag încet, lăsând să se vadă o încăpere mare, cu pereții acoperiți cu catifea de aceeași culoare. Podeaua este un mozaic de carouri negre și albe, ca la o lojă masonică obișnuită; doi stâlpi de marmură neagră susțin un mic fronton triunghiular. Există o anume asemănare cu filmele lui Lynch.

Mai mulți inși în negru stau așezați pe niște scaune și par să plângă. Au un aspect jalnic; fețele complet arse, necrozate, arată ca niște oribile cicatrici cheloide. Unul dintre ei se ridică, iese din camera roșie și înaintează amenințător.

Murcel, care șade la prezidiu în dreptul unui microfon, se ridică speriat și fuge undeva spre stânga, lăsându-l în picioare, sinistru și ars, între drapelul României și cel al UE. Se aud șoaptele îngrozite ale celor care l-au recunoscut: „Brukan!"

– Da, sunt umbra lui Saul Brukner! Sau Limbiu Brukan, dacă preferați.

N-are nevoie să vorbească în microfon, căci fiecare dintre sutele de oameni din marea sală aude vocea cavernoasă parcă direct în creier. O aud chiar și cei din afara sălii,

îngrămădiți pe holurile gigantice ale Casei Poporului, în fața intrării în sala de plen. De fapt, printr-un fenomen inexplicabil, o aude întreaga populație, dar se oprește fix la graniță ca și când s-ar lovi de un zid nevăzut.

– Ne vedeți în fața voastră și ne auziți fiindcă am fost trimiși, continuă Brukan. Suntem aici ca să vă avertizăm. Ca să nu spuneți că n-ați fost preveniți, să nu spuneți că n-ați știut ce vă așteaptă. Vă așteaptă veacuri nesfârșite de durere. Acolo jos, de unde venim, e întunericul cel mai din afară, plângerea şi scrâşnirea dinţilor. Este singurătatea absolută și suferința ultimă.

Glasul cu timbru înfundat răsună ca și cum ar veni direct din mormânt. În tăcerea care s-a lăsat se aud gâfâieli și exclamații înăbușite de spaimă, mai ales din partea doamnelor. Deși din chipul cu buze groase și piele pătată de bătrânețe n-a rămas decât o mască de țesut calcinat și niște ochi morți, mecla de guvid fiert își păstrează aerul brutal și sarcastic, de ferocitate calculată. Duhul lui Brukan coboară treptele și se oprește chiar în fața primului rând de fotolii, mai să atingă pupitrul la care este așezat Pedrho Țoman.

– Ceea ce vă spun nu vă spun de la mine. Eu n-aș fi rostit niciodată așa vorbe. Dar ele mi s-au impus și nu pot să nu le rostesc. Deci luați aminte. Nu vă lăsați înșelați. Încetați cu furăciunile, șpăgile și hoția, și trăiți cinstit. Lăsați-vă de rele, faceți penitență și ispășiți-vă păcatele făcând ceva pentru țara asta. Altfel ca noi veți ajunge – și n-o să vă placă. Uitați-vă la mine ce pățesc, după ce am trăit ca un nemernic. Toată viața am mințit cum am respirat. Cu bunăștiință și cinism, căci a fi moral înseamnă a fi pueril –

așa am susținut mereu. Am fost ideolog și propagandist al crimei, membru de vază al nomenclaturii în regimul comunist. Am îndoctrinat poporul, zeci de ani, ca șef la *Scânteia* și la televiziune. Am susținut regimul epocii staliniste și apoi ceaușiste. Am fost un aparatcik abject, un oportunist fără scrupule. Am colaborat îndeaproape cu ucigași staliniști ca Ana Pauker, Luka László, Leonte Răutu Oigenstein, Ernő Neuländer (sau Roman, dacă preferați, pe al cărui fiu l-am propulsat la conducerea țării în 1990 – iată-l aici în fața mea), Mogyorós Sándor sau Iosif Roitman Chișinevschi. Am participat la decimarea valorilor românești, cerând condamnarea la moarte a elitei poporului vostru – al vostru, căci al meu n-a fost niciodată. Am spionat, am complotat, am trădat, am sângele multor oameni pe conștiință, inclusiv al lui Culianu. Am fost un monstru. Acum plătesc și voi plăti o eternitate. Pedeapsa mea este în cercul al nouălea al infernului, în Cocit – lacul înghețat, în a patra bolgie, numită Giudecca, cea a trădătorilor binefăcătorilor lor. Poporul român mi-a fost binefăcător, m-a ținut din munca sa, iar eu l-am trădat. Veți vedea cum îmi petrec veșnicia – și nu pot schimba nimic în această nesfârșire de iad.

Vocea s-a oprit. Brusc, în sală se face foarte frig. Pe mocheta bej pe care stă Brukan se conturează o urmă roșie, ca o pată de sânge de formă pătrată, cu el în mijloc. Lichidul, izvorând dintr-un dedesubt inconceptibil, mustește în grosimea țesăturii, apoi prinde să urce, ca apa într-un acvariu, păstrându-și forma de paralelipiped, ca și când ar fi mărginit de niște pereți de sticlă invizibili, și cuprinzând rapid trupul bătrânului nomenclaturist mort. Este un fluid roșiatic, totuși destul de transparent încât prin el să se poată vedea cum, pe măsură ce se ridică înconjurând corpul – sau umbra

de corp – al vechiului stalinist, acesta ia o poziție tot mai chinuită, ca împins de o forță nevăzută. Coloana sângerie crește până când îi depășește scăfârlia lividă și diformă, apoi îngheață instantaneu. Trupul contorsionat rămâne captiv în blocul de gheață străvezie. Fața nemișcată, prinsă în întregime în cubul cu laturi netede ca sticla, stă îndreptată spre parlamentarii înfricoșați, privindu-i cu ochii răi și inerți.

Al doilea strigoi iese din camera roșie, coboară treptele și se oprește alături de poliedrul înghețat în care e prizonier Brukan. Cu un glas la fel de găunos, ce se aude direct în mintea tuturor, începe să vorbească, cu accentul inconfundabil:

– Sunt Cherestóy Gatilla. „Drujba diavolului" – m-au poreclit unii. Alții – gaterul satanei, regele jafului de cherestea, oligarh al tranziției. Am fost cel mai bogat și mai corupt politician al României. Sau cel puțin am făcut toate matrapazlâcurile posibile ca să merit acest titlu – deși concurența în zonă e uriașă. Am defrișat mii de hectare de pădure, martori stau sute de munți cheliți și versanți rași. Am furat, am mințit, am distrus, am trădat, am călcat pe cadavre. Nici o faptă n-a fost prea josnică, niciun scrupul nu m-a oprit. Cu fiecare tranzacție ilegală, fiecare trădare, fiecare dezastru produs, zecile de milioane se adunau în conturile mele. În loc să anchetez corupția și abuzurile cu comisia în care eram, am furat și am abuzat mai mult ca toți. Niciun conflict de interese nu mi-a fost fatal. Dar blestemele oamenilor și judecata lui Dumnezeu m-au ajuns.

Nici eu nu vă descriu pedeapsa pe care o îndur în Malebolge, cercul al optulea din iad, bolgia a șaptea, cea a hoților. O veți vedea cu ochii voștri. Vă spun doar că e mai bine să vă feriți de ea acum, cât mai puteți schimba ceva. Cât încă

vă puteți răscumpăra greșelile. V-o spun ca să nu ziceți că n-ați primit semn, că nu vi s-au dat avertismente. Pe al meu îl primiți acum, luați seama.

Mirosului de cauciuc ars din sală i se adaugă o duhoare intensă de cadavru în putrefacție. Deodată se face foarte cald. Sub privirile îngrozite ale lui Murcel și ale celorlalți are loc o cumplită metamorfoză. În câteva minute Cherestóy se transformă într-un vier mare, gras, de rasă Mangalița, care încearcă fără succes să se strecoare printre fotoliile din față, spre oroarea celor care stau în ele. Din camera roșie iese un vasilisc vinețiu, cu solzi și aripi de liliac, care se aruncă fulgerător asupra lui și începe să muște din el hălci mari de carne. Gatilla urlă de durere în vreme ce este devorat. Dar pe măsură ce trupul este consumat de infernalul animal, el se regenerează în forma sa umană, doar pentru a se preschimba și a fi apoi devorat din nou. Au loc trei asemenea cicluri de transformare zoomorfă, sfâșiere și refacere, pentru a nu lăsa nicio umbră de îndoială cu privire la natura cumplită a chinului. Apoi, duhul lui Gatilla, prefăcut în porc, rămâne și el, ca un sinistru preaviz, în fața sutelor de aleși ai neamului, încremeniți în fotoliile lor. Cetățenii rămași în partea din spate a sălii sunt și ei înmărmuriți de groază.

Al treilea spectru iese din camera roșie și înaintează, ajungând alături de hexaedrul congelat, în care fostul propagandist Brukan este încarcerat pe veci, și de rățanul care a furat identitatea eternă a ex-regelui butucilor. Groazei care îi cuprinde pe toți i se adaugă stupoarea. L-au recunoscut pe Ivan Ilicescu.

– Cu voia dumneavoastră, începe el cu un glas ce reușește să fie în același timp mieros și cavernos, îngăduiți-mi să vă

explic. Așa cum v-a spus și vechiul meu – vorba vine – amic, Brukan, vorbele pe care vi le spun acum nu sunt ale mele, dar sunt obligat să le spun. Noi, cei din iad, nu cunoaștem sentimentul numit pocăință. De aceea și suntem acolo. Poate m-ați recunoscut, într-adevăr sunt sufletul lui Ivan Ilicescu. Bine, dar Ivan Ilicescu este încă-n viață, veți zice, chiar în această clipă este la el acasă. Am să vă dezvălui un secret. Uneori un suflet este aruncat în infern cu mult timp înainte de a muri, chiar în clipa în care comite fapta pentru care este osândit. În aceeași clipă, un drac pătrunde în trupul lui și-l locuiește un număr de ani, până când se împlinește vremea menită acelui om să stea pe pământ. Nu-mi este mie dat să vă dezvălui cum și când se petrece așa ceva, nici din ce motive. Ele țin de judecata care-I aparține doar Celui în Care, ca „liber-cugetător”, n-am crezut toată viața, iar acum sunt nevoit să cred, dar nu-mi mai ajută la nimic. E de ajuns să vă spun că nimeni nu-și dă seama de substituire; demonul face exact ceea ce ar fi făcut acel suflet dacă ar fi continuat să trăiască în trupul său în toți anii predestinați ai vieții sale. În schimb, sufletul deja își ispășește pedeapsa în bolgia cuvenită.

Ilicescu face o pauză ca să-și dreagă glasul hodorogit. Râmătorul se întoarce spre el și-i trage una cu râtul între picioare, așa, de plictiseală. Ex-președintele îi trage cu precizie un șut în bot, apoi își reia speech-ul lipsit de glorie.

– Aparatcik și nomenclaturist am fost și eu. Am beneficiat de toate privilegiile puterii, ca șef al UTC în anii ’50, membru al CC-ului din ’65 și șef al propagandei. Am susținut regimul comunist al lui Dej și Ceaușescu. Compromisuri am făcut nenumărate, minciuni am spus cu duiumul. Am fost de când mă știu omul sovieticilor, marxist și ateu. În decembrie 1989,

ca să-mi consolidez puterea, am mințit public că teroriștii trag în populație. N-a fost decât o diversiune, alimentată prin ordine militare contradictorii, haotice, pe care le-am girat. Sute de oameni nevinovați au fost uciși în psihoza teroristă, iar eu am fost complice la acea crimă. Pe Regele legitim al României l-am expulzat, interzicându-i să revină în țară. L-am umilit pe Regele Mihai și m-am opus din răsputeri reinstaurării monarhiei, care ar fi repus cu demnitate România pe harta lumii civilizate. Împreună cu Brukan și Țoman i-am manipulat pe mineri, reușind să compromit o categorie care, la ordin, trebuia să dispară, și să reduc o bună perioadă la quasi-tăcere o opoziție regalistă, proeuropeană. Ca să-mi mențin și să-mi întăresc puterea politică, am lăsat hoardele de demnitari din guvernele „mele" să fure liber, fără opreliște, ani la rând. Sub oblăduirea mea, cu complicitatea mea, țara a fost devalizată sălbatic. Mi-am trădat poporul. Pedeapsa mea este tot în cercul al nouălea al infernului, în Cocitul de gheață, în prima bolgie, cea numită Caina, a trădătorilor de neam.

Dintr-odată în sală se face din nou ger. La fel ca în cazul lui Brukan, coloana de lichid suie din podea, îi cuprinde corpul, dar se oprește când îi ajunge la gât și îngheață. Trupul răsucit rămâne prizonier în cubul glasat, doar capul iese deasupra, îndreptat în jos cu scârbă, încercând fără succes să se ferească de un roi negru de muște care i se așază pe față.

Lângă el a apărut a patra stafie. Unii șoptesc „Pedrho Țoman", alții, de frică sau încă legați de interese de partid, preferă, ca de obicei, să pretindă că nu văd. Țoman însă nu mai are ce pierde. E deja în iad. Deci se face auzit cu destul tupeu:

– Da, sunt Pedrho Țoman. La fel ca și tovarășul Ilicescu, aici de gheață – și arată spre trupul înțepenit de alături – și eu am fost azvârlit cu mulți ani în urmă la locul ce mi se cuvenea. N-are rost s-o mai lungesc, totul e de notorietate, totul se știe. Am fost și eu nomenclaturist și fiu de nomenclaturist, și-i datorez ascensiunea mea tovarășului Brukan. Am fost complice la tot ce a mărturisit tovarășul Ilicescu: diversiunea teroristă și măcelul de după 21 decembrie '89, umilirea Regelui, jaful pe care l-am provocat, încurajat și acoperit. Sunt vinovat de un dezastru economic incomensurabil. Am numit industria țării „morman de fiare vechi", pentru ca să poată fi distrusă sub pretextul privatizării. Ar fi trebuit să fiu împușcat pentru subminarea economiei naționale, dar în loc de asta am rămas trei decenii în noua nomenclatură, ca ministru, șef de partid și parlamentar. Pedeapsa mea este tot în cercul al nouălea, în Cocit, dar în a WdWoua bolgie, numită Antenora, a trădătorilor de țară.

La fel ca Ilicescu, și Pedrho e încastrat într-un zar de gheață translucid, cu excepția capului imobilizat afară, de la bărbie în sus, împresurat de un stol de lilieci.

Tocmai când macabra rutină a discursurilor duhurilor și înțepenirii lor în stane glaciale amenință să devină plictisitor de repetitivă, din primele rânduri se aud țipete. Toată lumea se uită la fotoliul unde stătea cel pe care-l luaseră atâția ani drept Pedrho Țoman. În locul lui se află acum o arătare cu coarne, piele solzoasă și o coadă ce-i iese prin turul pantalonilor. Pantofii de piele scumpă sunt sparți de niște copite mari, continuate în sus cu niște picioare negre și păroase, iar în spate sacoul elegant e rupt de o pereche de aripi ca de liliac, dar foarte mari. Pe ecranele tuturor televizoarelor din țară se văd în prim-plan două degete negre

ridicate în sus și un rânjet țepos. Lighioana se volatilizează treptat, începând de la coadă, ca o pisică de Cheshire, rânjetul fiind ultimul care dispare.

Vreo trei redactori-șefi mai ageri se grăbesc să trimită reporteri acasă la Ivan Ilicescu, pentru a surprinde și acolo o posibilă dispariție similară. Ajung însă prea târziu, căci nu mai au ce transmite, probabil pentru că metamorfoza deja s-a produs.

Urmează un spectru simpatic. „Basan Șuțescu", exclamă sala într-un glas. Simpatic-simpatic, dar când își mărturisește public complicitățile la jaf, dezastru, turnătorii, trădări și dezbinări pe bandă rulantă, șarmul nu mai provoacă decât dezgust.

– N-a fost ticăloșie căreia nu m-am făcut vas și instrument, articulează el cu dicția clară care i-a adus atâția fani. Pedeapsa mea este în cercul al optulea, Malebolge, în bolgia a noua, a semănătorilor de discordie. Iar jupânul care mi-o administrează se numește Taie-gât.

Deși tonul său pare amuzat, urmează o scenă de coșmar. Din plafon se desprinde o umbră înaripată și încornorată, care coboară lângă duhul lui Șuțescu și-l descăpățânează scurt cu o spadă. Nenorocitul își culege țeasta de pe jos și-o ridică arătând-o tuturor. Din ochii larg deschiși curg lacrimi și buzele continuă să se miște, dar nu se aude niciun sunet. Pe ecranele televizoarelor, milioane de telespectatori văd cum capul ia foc și arde ca o clătită flambată, în vreme ce gura se deschide într-un oribil strigăt mut. Imaginea este mișcată fiindcă operatorilor le tremură mâinile și bâțâie din umeri de groază. Apoi trupul decapitat își așază craniul înapoi pe gât și jupânul drac i-l retează din nou.

Lucrurile se precipită. Apar Debil Dima, care dezvăluie dezastrul pe care l-a produs cu Fondul Proprietății de Stat, și Bordean Bideanu, care-și descrie amănunțit afacerile cu trotuare pe când era primar. Fifi Zuzoarță, Nerșan Bricolae, Pelin Siropescu Zgârmiceanu și alți zece ies și-și recunosc hoțiile, șantajele, minciunile și impostura. Toți își ispășesc pedeapsa în Malebolge, bolgia a cincea, a politicienilor corupți, unde sunt fierți într-un lac de catran încins, în timp ce ceata de draci condusă de Gheare-Rele îi chinuie când scot capetele din smoală. Oafy Pipițescu, Gorțan Flaimucariu, Gogu „Salam" Belibarezu și o duzină de alți politicieni sperjuri, mincinoși și mafioți, își etalează trupurile acoperite veșnic de lepră și viermi în bolgia a zecea din Malebolge. Cei care au protejat rețelele de trafic de carne vie au carnea mâncată de niște viermi deosebit de hidoși. Vilorel Dis, Biby Baragladovici și alți douăzeci ies și ei și declară public că au fost și sunt niște hoți și lingușitori și că-și merită osânda în bolgia a doua, cea a lingăilor, unde se scaldă etern într-un fluviu de excremente.

Un fum dens și un miros insuportabil de sulf și de latrină se răspândesc în marea sală de plen. O aripă a ei este invadată fulgerător de râuri de smoală fierbinte. O forță supranaturală le permite cetățenilor să iasă împreună cu reporterii, care filmează pandemoniul din ușă, și cu o duzină de parlamentari judecați pesemne ca fiind cei puțini care au rămas onești. Izbutește și Zdronțu în ultima clipă să-l extragă pe Wotannis. Vreo sută de derutați și șmenatori șpăgari, aflați pe scaune, surprinși, nu mai au însă timp să fugă și sunt luați pe sus de fluviul de catran arzător, care devine tot mai adânc. În mod miraculos, trupurile lor nu ard în contact cu smoala topită, ci se scufundă în ea

rămânând vii și intacte. Acoperiți de un strat negru, devin imediat de nerecunoscut. Încearcă să înoate, ridicându-se la suprafață, dar stolul lui Gheare-Rele îi lovește cu niște căngi, făcându-i să urle de durere. Au împrumutat condiția infernală, fiind capabili să simtă deplin arsura și durerea, dar nu și să moară. Temporar li se oferă experiența iadului, pe care o trăiesc încă din viață, ca arvună a viitoarei existențe damnate. O altă parte a sălii este îmbălegată, inundată de un șuvoi de glod de privată, și o altă sută de parlamentari pupincuriști se îneacă în torentul de rahat puturos. Altă sută își etalează urlând corpurile acoperite de lepră, tumori și răni purulente din care se hrănesc viermii și muștele. Altă sută aleargă îngroziți să scape de șerpii și reptilele care îi devorează și-i sfredelesc fără milă, iar alții sunt ciopârțiți, eviscerați, despicați, mutilați și sfâșiați de alte cete de diavoli înarmați cu săbii arzânde.

Parlamentul a devenit un iad. Sau poate așa a fost mereu, dar acum acest lucru doar a devenit vizibil tuturor.

4
ÎNLEMNIREA MINISTRULUI

Încă de dimineață, când Mârlando Securici se trezește în patul conjugal după o noapte cu vise agitate, se pomenește cu o vagă senzație neplăcută în zona intimă. Se dă jos de lânga soția sa care încă sforăie, nărav cu care a fost nevoit să se obișnuiască de-a lungul celor zece ani de conviețuire. La duș observă culoarea ușor maronie a organelor cu pricina. Decide să se ocupe de asta mai târziu. Trebuie să rezolve niște chestiuni care nu suferă amânare. Sună imediat la ministerul pe care se măgulește a pretinde că de bine de rău îl conduce. După câteva cuvinte de conveniență, se interesează de două afaceri urgente, pentru care datorează un răspuns unui anume șef. El este un om de partid, foarte mândru de fidelitatea lui partinico-mafiotă. Este întotdeauna un subaltern serios, de încredere, superiorii ierarhici se pot bizui pe el, indiferent despre ce tip de ierarhie e vorba, vizibilă sau mai ocultă. Are mari calități: execută conștiincios ceea ce-i cer aceștia, orice ar fi, și nu pune niciodată întrebări.

Spune doar *Am înțeles, să trăiți*, și face. Nu se încurcă cu scrupulele morale. Doar proștii au scrupule.

Una dintre afaceri implică o nouă serie de importuri de deșeuri, ascunderea lor și arderea lor cât mai discret posibil. N-are nevoie să afle cine stă în spatele afacerii, nici n-are mare lucru de făcut. Este o rutină pe care deja o cunoaște bine. Știe totul despre gunoaie. De fapt poate spune, fără a greși prea mult, că o mare parte din creierul său, de altfel destul de precar mobilat, este ocupată de gunoaie. Rolul lui în respectiva afacere se rezumă la a-i ordona să închidă ochii unui anume Viscel Gologan din ministerul lui. Garda de mediu nu trebuie să intervină sub nicio formă. Iar dacă cineva se prinde, trebuie să găsească o scuză oarecare.

A doua mare lucrare din ziua respectivă este să acopere o operațiune de mare anvergură din nordul țării. Nici aici n-are altceva de făcut decât să se asigure că totul merge conform planului, fără ca vreun pădurar mai zelos să stânjenească raderea a doi versanți. Un fleac, doi munți cheliți, două păduri a căror dispariție nu va fi sesizată de nimeni, decât poate de acele o-en-ge-uri enervante care se bagă mereu unde nu le fierbe oala. Dar oare nu de asta a fost el pus ministru? Va avea el grijă, ca de fiecare dată, ca niște coate-goale să nu strice un business care merge de ani de zile ca pe roate și aduce sute de miliarde acolo unde trebuie. E liniștit, de altfel și aici furtul este o rutină, toți știu exact ce au de făcut și-și încasează partea din pradă, bine stabilită de ani de zile. Și asta e o afacere care merge ca unsă, indiferent cine e la guvernare.

Își sună deci șeful și-i raportează, cu un ton sincer și respectuos, că ambele misiuni au fost îndeplinite cu succes.

Atent, eficient și viclean, cu un inegalabil simț al ierarhiei și maestru al infinitelor nuanțe ale lingușelii, ai zice că a deprins slugărnicia odată cu laptele matern. Ascultă dintr-o îndelungată obișnuință aproape în poziție de drepți noile instrucțiuni, rostește un *Să trăiiiiiți!* bine dozat, nici prea familiar, nici prea servil, dar vibrând de un devotament cât se poate de neprefăcut, și închide cu mulțumirea celui care și-a făcut datoria. Jaful bine organizat – iată ceva cu adevărat admirabil, care-i procură o satisfacție aproape estetică.

După micul dejun mai dă câteva telefoane și se pregătește să facă o baie în piscină, când e convocat la ședința de guvern prin videoconferință.

Abia pe urmă deschide televizorul și vede ce se petrece în lumea reală, cea a oamenilor de rând. Ei nu sunt oameni pentru el, sunt pleavă, prostime, îi disprețuiește din tot sufletul. El nu e ca ei, el e demnitar. Nu-i place însă deloc ce vede, nici ce s-a întâmplat la ședința de guvern. E îngrijorat, lucrurile s-au complicat rău, trebuie să meargă imediat la minister.

Scuzându-se, își sună din nou șeful, alt șef, cel de care ascultă toți. „Lasă, nu-ți face griji, totul merge înainte conform planului”, sună ordinul sec.

Ușoara senzație dureroasă revine cu intermitențe în timp ce se îmbracă, iese din vila sa cu etaj și mansardă și se urcă în Porsche-ul Cayenne Turbo.

Străbate în viteză zona rezidențială cu vile de lux, școli internaționale, părculețe și lacuri de agrement, și se îndreaptă spre sediul ministerului. Se gândește să nu zăbovească la birou decât pentru a da câteva dispoziții, apoi să meargă

la medic. Treaba pare serioasă, durerea devine tot mai supărătoare.

Își pipăie testiculele cu care simte că se întâmplă ceva straniu.

În fața ministerului este însă adunată o mulțime furioasă, de care nu mai poate fugi. Poartă pancarte pe care scrie ARESTAȚI MAFIA LEMNULUI! COPACII NU IAU MITĂ! OPRIȚI TĂIEREA PĂDURILOR! STOP DEFRIȘĂRILOR!

Cu mare greutate, Securici parchează și se dă jos din mașină. Nu mai reușește însă nici măcar să închidă portiera. Își dă seama cu groază că abia mai poate merge. Îl săgetează o durere insuportabilă și se sprijină de un copac ce crește la marginea peluzei din fața intrării.

Deodată simte că nu mai suportă nimic pe piele. Hainele îl ard ca o peliculă de smoală fierbinte. Sub privirile uluite ale sutelor de manifestanți, își scoate cu mișcări chinuitoare, care-i produc dureri în tot corpul, pantofii Magnanni, sacoul și pantalonii Lanvin, cravata Bolvaint, cămașa Ralph Lauren, până când rămâne în pielea goală.

O piele ce a căpătat culoarea furnirului de rădăcină de roșcov, cu o textură evocând noduri și pete în nuanțe de brun, cafeniu, verde și crem.

Un cameraman aflat mai aproape filmează scena cu zoom. Pe ecranele televizoarelor se văd două bile de lemn în care testiculele ministrului s-au transformat în mod inexplicabil.

Zeci de oameni filmează cu telefoanele mobile și trimit pe *whatsapp* scena, care va rămâne în arhivele personale ale

milioanelor de români ca „Înlemnirea lui Securici”. Micul falus ministerial capătă în câteva secunde aspectul unei roșcove maronii strâmbe, scofâlcite. Brațele încep să crească, prefăcându-se în crengi și înfrunzind rapid. Picioarele se alungesc, devenind rădăcini tot mai ramificate, care se întind pe gazon ca niște șerpi. Securici seamănă tot mai puțin cu un om și tot mai mult cu un copac, pe care noile rădăcini îl trag spre mijlocul peluzei. Acolo devin mai groase și se înfig cu nădejde în pământ, pentru a susține un corp ce deja s-a metamorfozat într-un trunchi ce crește văzând cu ochii.

– *Epidermodysplasia verruciformis,* comentează pe o televiziune un medic, chemat să-și dea cu părerea. Sindromul omului-copac. Există șase cazuri în lume. Dar nu s-a mai văzut niciodată unul care să evolueze așa de repede și de total, de radical.

Într-adevăr, pe trupul ministrului apar un fel de negi sau veruci lemnoase, care înmuguresc după un model fractalic. Multiplicarea lor vertiginoasă produce ramuri care dau noi și noi muguri. Derma se preschimbă în țesut meristematic care, printr-o diviziune celulară amețitor de rapidă, generează straturi de periderm, feloderm și felem. Pielea i-a devenit scoarță. Oasele i s-au lignificat, carnea devine cambiu, organele interne se prefac în parenchim. Vasele sangvine devin țesut liberian, xilem care transportă sevă, floem prin care curge zaharoză. Părul i-a înfrunzit, în celulele cloroplaste începe fotosinteza. *Medulla spinalis* se convertește în măduvă de copac. Fitomorfarea este completă.

Mârlando Securici a devenit un arbore matur, un roșcov, o plantă din familia fabaceelor.

Ceea ce nimeni nu are cum să știe este că, în tot acest timp, bietul Securici a rămas perfect conștient de ce i se întâmplă. Schimbările petrecute cu el la nivel somatic îi provoacă dureri atroce. În același timp îl încearcă un sentiment de totală uluire percepându-și schimbarea de regn. Își dă seama că mintea continuă să-i subziste, desprinsă de creierul ce i se transformă într-un mezocarp mizer, fleșcăit, un gunoi de mezocarp deja putred. Ca într-o experiență extrasenzorială, își vede din afară trupul vegetalizat, deși nu încetează să simtă durerea fiecărui organ care-și modifică structura și funcția, suferința fiecărei celule, a fiecărei transformări blastice, a fiecărei mutații genetice imposibile și totuși teribil de reale pentru el.

În sfârșit, înțelege ce a făcut. S-a împrietenit cu băieții din pădure, cu Băieții Deștepți din Sistem. A fost unul dintre ei. A furat, a prăduit împreună cu mafioții, i-a ajutat și ei l-au acoperit. Cu cărămizi de bani n-a umblat personal, dar anumite conturi secrete i-au fost mereu generos alimentate. Mafia gunoaielor, mafia lemnului, interlopii, l-au susținut și propulsat ani de zile. S-a crezut invulnerabil. A fost convins că legea e pentru proști, că morala e pentru idioții utili, pentru pulime.

Acum însă dă socoteală. A devenit un copac bătrân, găunos, cu inima putredă.

Probabil că în curând va fi tăiat și aruncat în foc.

Un purcel dolofan, scăpat dintr-o curte din spatele ministerului, apare pe trotuar și se strecoară printre picioarele demonstranților. Ca atras de un magnet, se apropie de roșcov și înhață păstaia zbârcită, coșcovită, ce încă atârnă

de partea de jos a tulpinei. O molfăie rapid, grohăind de plăcere.

Un câine vagabond se ivește și el de după trunchi și ridică un picior. Jetul gălbui udă ritidomul crăpat al scoarței. Mulțimea filmează cu telefoanele.

Hohotele de râs însoțesc imaginea, transmisă pe toate televiziunile și rețelele de socializare, a copacului care a fost ministru și pe care acum urinează un maidanez.

5
Un rechin la Monaco

Honi soit qui mal y pense
Deviza Ordinului jartierei, creat în 1384 de regele Eduard III

„Șofrănel Ciordea s-a văzut cu micuța Chioreși
pe iaht la Monaco”
Știre de presă imaginară

Este un *Carcharocles megalodon*, un rechin din ordinul lamniformelor, familia otodontidelor, genul carcharocles, specia megalodon, de o mărime neobișnuită chiar pentru specia lui, altminteri crezută dispărută. Este o femelă de douăzeci de metri lungime și șaizeci de tone greutate, cu spatele albastru metalic și burta albă. Microstructura cu geometrie variabilă de solzișori care-i acoperă pielea și coada lungă cu aripioară în formă de semilună îi permit să despice apa cu viteza, remarcabilă pentru un pește, de șaizeci de kilometri pe oră, adică șaisprezece metri pe secundă. Sub botul ascuțit, gura în formă de U lasă să se

vadă șirurile de dinți întorși ca niște cârlige de pe falca de jos, cu vârfuri ascuțite ca niște ace, și pe cei de sus, triunghiulari, mai lați, cu margini zimțate pentru a sfâșia mai eficient carnea victimelor.

Este deosebit de inteligentă, mai inteligentă decât cred oamenii. În mod normal, din instinct, se deplasează într-un mod foarte sofisticat. Traseul pe care-l parcurge de obicei urmează un model matematic stocastic, cu mișcări în direcții izotrope, aleatorii. În mintea ei vegetativă nu se pot forma concepte și ecuații matematice, dar nici n-are nevoie. E de ajuns că acest tipar de traiectorie optimă îi mărește șansele de a-și găsi prada.

În această dimineață simte că nu se poate duce unde vrea ea. Este ghidată de o forță nevăzută, dar căreia nu i se poate împotrivi, așa cum alunecă prin apa limpede a Mediteranei, în linie dreaptă, la zece metri sub suprafața mării. Nu știe că se îndreaptă spre cel mai dens populat stat din lume, nici care-i este ținta. Se apropie însă de ea ca o torpilă vie, inconștientă de implacabila sa misiune. Nu mai e mult până când această moiră cu dinți tăioși ca niște bisturie, fiică a oceanului și a nopții, își va îndeplini încă o dată menirea.

Misteriosul șef căruia Mârlando Securici îi raportase în poziție de drepți *Să trăiți, mission accomplished!* savurează un cocktail pe yahtul personal. Ambarcațiunea, ancorată în marina din golful Hercules, este una modestă, un Carver clasa C de optsprezece metri lungime, luat de ocazie cu o sută cincizeci de mii de euro de la Gino, un mafiot italian cu care a făcut

afaceri din care amândoi au câștigat milioane bune. E totuși un yacht. Lui Lache Jigodilă îi place să stea pe puntea de comandă și să admire hotelurile de lux din cartierul La Condamine, dominate de promontoriul pe care se afla în antichitate templul antic al lui Hercule Monoikos și numit, în Evul Mediu, Monaco.

Evident, lumea de aici nu mai are azi nimic de a face cu monahismul. E o lume de rechini, de prădători ca și el. Se simte acasă printre ei, chiar dacă știe că nu e nici el decât plevușcă în comparație cu alții. E totuși mulțumit de cariera lui. A pornit de la șterpelit portmonee și bișniță cu țigări și valută, apoi trei crime sordide, săvârșite cu mâna lui, de care ar prefera să uite, dar în unele nopți nu prea reușește. În schimb asasinatele pe care le-a ordonat mai târziu nu-i tulbură conștiința nici măcar o secundă. Și-a făcut, cu tenacitate, conexiuni tot mai sus în lumea politică. Cu sprijinul lor a comis tot mai multe infracțiuni și inginerii financiare îndrăznețe. Și-a perfecționat metodele, le-a rafinat, devenind tot mai crud. Și iată unde a ajuns: are un mic imperiu la el în țară, trage sfori politice (sau măcar îi place să-și închipuie că le trage) și-și permite să dețină un *penthouse* pe Avenue Princesse Grace. OK, nu mai e de mult cea mai scumpă stradă din lume, dar nici de lepădat. Important e că pipițele, dar mai ales partenerii de afaceri pe care-i invită aici, tot soiul de interlopi din fauna dâmbovițeană, cu care s-a obișnuit din copilăria petrecută la marginea Ferentarilor, și lichelele de politicieni cu care lucrează, sunt totuși impresionați. Asta înseamnă să fii șmecher. Sau băiat deștept, cum se laudă el, cu un whisky în față, amicilor slugarnici cu care se înconjură. Îi spun mogul și magnat, deși

în realitate este un nimeni, cu un intelect de o mediocritate netedă ca o cratiță de inox. De la comerțul cu lemn, petrol sau cupru, toate luate prin jaf, la rețelele de trafic de fete, de copii, de droguri sau de armament, și până la tactici subversive și crimă, de la nimic nu se dă în lături. Cel mai mult însă îi plac afacerile cu statul: căpușarea companiilor de stat, din care s-a și îmbogățit în anii '90, licitațiile trucate și mai ales magica artă a parandărătului, pe care o adus-o la perfecțiune. Fără riscuri, fără bătaie de cap: dai banul unde trebuie și milioanele-ți intră-n conturi unele după altele. *Come to Daddy!*

Este o splendidă dimineață de mai. Soarele se reflectă în ferestrele clădirii Ingetec de pe rue Grimaldi. Reveria îi este brusc întreruptă de vocea Fițelinei:

– Iubi, mi-am pierdut un cercel! O fi căzut în mare?

– Lasă, Fițy, nu-i nimic, îți luăm alții de la Graff, răspunde Lache fără chef.

Cunoaște aceste strategii, vechi de când lumea. Adevărul e că s-a plictisit de numita Fițy, care a urcat din salonul de sub punte, ținând cu greu în mână, gata s-o verse, o ceașcă de espresso cu frișcă. E îmbrăcată într-un minuscul costum de baie animal print, gata să cedeze sub presiunea unor enormi sâni siliconați. Îl privește fix cu niște ochi nefiresc de larg deschiși, prin lentilele de contact albastre care n-o lasă să clipească. Articulează ciudat cuvintele găsite cu greu în vocabularul precar din dotare, din cauza buzelor rujate, umflate de o doză prea mare de botox. Are nasul remodelat prin rinoplastie, sprâncenele tatuate a perpetuă mirare și

gene false verzi, aplicate cu magneți. Părul la origine negru este vopsit într-un blond strident, iar corpul este bronzat „organic" prin pulverizarea de dihidroxiacetonă și eritruloză. Impresia generală este că a depus toate eforturile pentru a arăta ca o păpușă sexuală, tunată ca o mașină scumpă pentru a fi o marfă de lux. Inelul de aur din nas și cele două cristale Swarovski din caninii superiori întăresc senzația de produs artificial, proiectat pentru a satisface cererea unei piețe care vede în ea un simplu accesoriu erotic. Nu e de mirare că foarte repede așa a ajuns să se vadă și ea. Din păcate rezultatul nu e grozav, deoarece lipsește ingredientul cel mai excitant, fără de care orice tip de machiaj, alterare facială, augmentare sau corectare corporală prin chirurgie plastică, rămâne aproape la fel de excitant ca o tencuială aplicată pe un zid sau o proteză montată pe un manechin de plastic: inteligența. În absența ei, Fițy nu e decât o masă de biftec cu unghii de plexiglas vinețiu. Ca dovadă că și alții s-au gândit la asta, pe fesa stângă are tatuată ideograma 牛, iar pe cea dreaptă 肉. E foarte mândră de ele și se laudă spunând tuturor că înseamnă „apetisant". Nu știe că cele două caractere se citesc niú ròu și că cel care i le-a sugerat și-a bătut joc de ea, copiindu-le de pe o conservă cu carne de vită.

Deși s-a plictisit, Lache mai are totuși nevoie de ea. Așa țoapă cum e, Fițelina Bejboacă este directoarea ONPȘP – a Oficinei Naționale pentru Procurări de Șpăgi Publice. A obținut acest post mult-râvnit prin concurs – concursul lui Lache, bineînțeles. A plasat-o acolo ca să-i mai dea niște contracte cu statul, marea lui slăbiciune. Acum este într-o mică vacanță binemeritată, după ce i-a mai pasat lui Lache

un contract pentru aparate de respirat și combinezoane de protecție anti-COVID-19. O afacere bunicică. Profitul lui net a fost trei milioane de euro, după ce a scăzut șpăgile inevitabile – alte șase milioane. Pandemia asta a fost mană cerească pentru mafiile românești, au putut fura mai abitir ca oricând. Și ce bine că încă nu s-a terminat!

Din dormitorul de la pupa, unde au fost găzduiți de Lache, își fac apariția pe punte și Zulă cu amanta lui, Zamby. Despre ea nu sunt prea multe de spus, pare copiată la indigo după colega ei, Fiţy: același bronz chimic, aceleași accesorii false, doar de nuanțe diferite. Zambilica Țepăreanu este șefa Agenției Naționale de False Retrocedări. Evident că a fost pusă acolo tot de Lache și prietenii lui, ca să le „restituie" diverse proprietăți pe care nu le-au avut niciodată. Bineînțeles, având grijă ca proprietarilor legitimi să nu li se restituie nimic.

Cât despre Zulă Teșmenitu, și el își datorează postul tot lui Lache și enormei lui rețele de influență. E președintele Adunăturii Naționale pentru Protejarea de Consumatori a Hipermarketurilor. E doar un milionar modest. Și-a făcut averea mai întâi ca șef al Conclavului Anti-Concurenței, unde a trasat linia oficială: împiedicarea oricărei concurențe loiale și sprijinirea monopolului. Pe bani grei, desigur, pe care i-a împărțit generos cu mafia transpartinică. Și-a învățat bine lecția: să favorizeze companiile care trebuiau favorizate și să-i calce în picioare pe micii întreprinzători. Ca urmare, a fost promovat la Protecția contra Consumatorilor. Cel mai mare tun a fost că i-a ajutat pe cei de la Giga Mirage să elimine orice altă concurență și să se întindă în tot Bucureștiul.

Din șpaga de zece milioane de euro nu și-a oprit decât unul. Restul i-a dat mai departe – prin intermediul lui Lache, desigur, care și-a dijmuit partea lui de două milioane. Dar a făcut și el în viața lui multe lucruri, unele urâte de tot, de care ar prefera să uite. Lanțul de aur de la gât și ceasul tactic de supraviețuire Emak de la încheietura stângă par să arate că s-ar dori un bărbat prosper, cu anduranță ridicată. Această imagine despre sine e însă contrazisă de obezitatea flască și privirea care izbutește performanța de a fi tâmpă și vicleană în egală măsură. Îi aplică lui Zamby o palmă pe fesa dreaptă și-i salută pe ceilalți doi cu un rânjet dințos, reușind în același timp să țină un Vogue în colțul gurii. Poartă ochelari de soare ca să se apere de soarele orbitor.

Se anunță o zi superbă. Se pregătesc să-și facă planul pentru încă o zi în paradis. Și planuri pentru mulți ani de acum înainte. Ce-ar fi să dea o fugă până la Cannes? Iahtul se leagănă pe valurile ușoare ce se sparg de Quai Hirondelle, aflat aproape de intrarea în radă. Prin apa de cristal se văd bancuri de hamsii fugind speriate din calea unei umbre uriașe.

Poţi tu să prinzi leviatanul cu undiţa,
ori să-i legi limba cu o sfoară?

Cartea lui Iov, 41, 1

Megalodonul se ridică fulgerător din apă și-și aruncă partea dinainte a corpului pe prora iahtului, trăgând-o în jos cu precizie și eficiență calculată. Cineva de pe puntea unui iaht vecin vede scena și începe să urle terifiat după ajutor.

Alți câțiva turiști aflați pe chei țipă și ei sau o iau la fugă. Un tânăr mai curajos, care are deja telefonul în mână, începe să filmeze.

Sub greutatea rechinului enorm, vasul se înclină în față și prora se scufundă sub valuri. Salonul și cabinele ambarcațiunii lui Jigodilă se umplu rapid cu apă. În scurtă vreme iahtul se scufundă, rămânând pe fundul golfului, la mică adâncime, de unde autoritățile portuare îl vor scoate câteva ore mai târziu.

Cei patru au fost aruncați în mare așa cum i-a surprins atacul – Lache cu cocktailul și Fițy cu ceașca de cafea în mână, Zulă cu țigara în gură și Zamby ducând spre buze o felie de ananas. Dinții enormi ai femelei *de carcharocles megalodon* secționează scurt corpul gras al lui Teșmenitu în două jumătăți de lungime egală, care se despart sângerând abundent și sunt înghițite de monstrul acvatic. Urmează domnișoara Țepăreanu, care are aceeași soartă. Apa din dreptul cheiului s-a colorat în roșu. Totul se petrece extrem de repede, nu este timp pentru vreo intervenție, deși vasul era amarat chiar în dreptul căpităniei portului. Jigodilă, singurul mai pe fază, a apucat să înoate până la cheiul de beton și încearcă să se agațe cu mâinile de el, dar rechinul îl apucă de bazin și-l trage înapoi cu aceeași miraculoasă precizie. Zimții unui dinte îi crestează abdomenul și măruntaiele se revarsă în apa înroșită. Capul îi este zdrobit fără drept de apel, apoi trupul dispare și el după primii doi în burta rechinului. Domnișoara Bejboacă nu știe să înoate, așa că e deja aproape înecată când dinții megalodonului îi zdrobesc pieptul și este la rândul ei înghițită.

Calm, rechinul se întoarce apoi spre larg. Pe ecranul telefonului care filmează i se mai vede un timp la suprafața mării înotătoarea dorsală, îndepărtându-se cu viteză incredibilă, pe urmă dispare și ea în adâncuri. *Mission accomplished.*

În urma lui rămân niște resturi textile, care plutesc pe valuri, și patru globuri mici de silicon care, fiind puțin mai grele decât apa, se scufundă încet până când ajung să-și găsească odihna pe platoul continental al Mediteranei, în nisipul cu care se înrudesc chimic.

6
Zeul Dement

Imaginile tragediei din Monaco, filmate de tânărul de pe chei și, parțial, de un turist de pe alt iaht, ajung la știri și fac înconjurul planetei, deja uluită de evenimentele din mica țară est-europeană numită *Romania*. Bineînțeles, sunt imediat puse în legătură cu avertismentele profetului, convertirea președintelui, infernul din Parlament și metamorfoza în copac a unui demnitar. Nu scapă nimănui profilul mafiot al victimelor peștelui uriaș. Anumite ziare, din considerente comerciale, nu se sfiesc chiar, fără pic de compasiune umană, să titreze cu cinism pe prima pagină: „Rechinii devorați de rechin", „I-au ajuns oare blestemele celor escrocați?", „Osândă divină pentru jefuirea unui popor?", „Monstrul și mafioții" sau „Leviatan *ex machina*". Neînsemnatul stat est-european a devenit o emblemă mondială a politicianismului corupt, dar și a unei misterioase și miraculoase retribuții divine (mulți îi zic doar paranormale) a endemicei hoții balcanice.

Între timp, situația din capitala respectivului stat a căpătat dimensiuni apocaliptice, în ciuda stării excepționale

propițiatorii, cum e numită în Decretul de Penitență, care nu prea pare să dea rezultate. Se petrec multe alte miracole atroce.

Șeful unor servicii de dezinformații și nesiguranță națională este găsit putrezit de viu în propriul birou, sub forma unor rămășițe nerecognoscibile ce colcăie de o microfaună imundă. Diagnosticul postum se mărginește să constate că sistemul imunitar i-a colapsat brusc și complet. Omul a fost literalmente devorat de viu de bacterii, dar cu o viteză de neînțeles. Un analist politic mai cult, care este și scriitor, nu pierde prilejul de a explica într-o emisiune de știri, pe un ton doct, că respectivele servicii sunt – sau ar trebui să fie, simbolic – sistemul imunitar al statului. Anticorpii organismului social ai unei națiuni. *On est puni par où on a péché,* citează el proverbul francez. Pedeapsa vine acolo unde ai păcătuit. E deci cât se poate de firească prăbușirea mecanismelor interne de apărare ale propriului corp, în cazul cuiva care avea exact această funcție socială.

Lucruri cu totul fantastice au loc pretutindeni. Vreo două duzini de politicieni, din toate partidele, se preschimbă în măgari, iar alte câteva duzini de interlopi, din diverse clanuri, se prefac în niște câini jigăriți care-i aleargă pe primii pe bulevardele capitalei. Un înalt demnitar e mâncat de niște viermi enormi, ca niște extratereștri, în plină conferință de presă, în timp ce declamă niște minciuni sfruntate pe un ton sincer și patriotic.

Șefa DIICOT, îmbrăcată în uniformă, care tocmai dă să fugă din sediul instituției, se transformă din mers într-o statuie de ceramică de un alb-murdar, încremenită în plină

alergare, cu mâna pe portiera mașinii parcate pe trotuar. Mulțimea furioasă o răstoarnă pe caldarâm făcând-o zob. Din cioburile împrăștiate nu mai rămâne decât o insignă cu o siglă mincinoasă: un glob terestru pe fundal albăstrui, simbolul unei pretinse anverguri planetare a luptei contra crimei organizate, pe care în realitate pretinșii procurori n-au făcut decât s-o protejeze, cu complicitate politică.

Un foc căzut din cer mistuie mai multe vile, nu prea mai contează ale cui. Unui înalt prelat, care tocmai a descins din limuzina lui de lux în fața palatului de reședință, pur și simplu îi zboară de pe umeri capul, care se rotește de câteva ori pe cer ca o dronă, înainte de a poposi pe crucea din vârful bisericii eparhiale. De acolo, încununat cu mitră, clipind din ochi, pare să vegheze o vreme părintește orașul de dedesubt, după care se întoarce la locul lui pe trupul care, în tot acest timp, a continuat să se miște de colo-colo în jurul limuzinei, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Vicepreședintele Academiei Române, lingvistul Horche Chiru, iese din luxosul său birou de la etajul întâi al sediului din Calea Victoriei. Îmbrăcat într-un elegant costum alb, academicianul își pune pălăria, albă și ea, coboară scările și iese din clădire, îndreptându-se către Mercedesul Maybach S 600 negru, al cărei șofer i-a deschis deja portiera. Gândindu-se la masa care-l așteaptă, trece pe lângă spectaculoasa statuie de bronz a zeiței Palas Atena, *alias* Minerva, protectoarea Academiei, fără să-i dea vreo atenție. Ghiru nu e prea interesat de mitologie. Mult mai mult îl pasionează banii,

obținuți indiferent cum, motiv pentru care și este multimilionar în euro. Evident, e complet luat prin surprindere de ceea ce urmează, așa cum ar fi oricine în locul lui: supla zeiță coboară cu incredibilă agilitate de pe postamentul ei placat cu marmură și se oprește în fața lui cu o expresie mânioasă pe chip. A lăsat Victoria înaripată și globul terestru, pe care le ținea în mâna dreaptă, să leviteze deasupra soclului masiv și a înșfăcat cu nădejde scutul pe care este reprezentată Meduza. În cealaltă mână are sulița cu vârf ascuțit, iar deasupra capului ei încoifat zboară îmbufnată bufnița care e și dublul ei zoomorf. Bietul nemuritor, terifiat, bagă mâna stângă-n buzunar cu un gest reflex. Toată viața a crezut că poate rezolva orice cu o șpagă. Atletica Minervă îi străpunge însă antebrațul cu sulița și îi strigă ceva în greacă cu un glas uimitor de cristalin, de fecioară nervoasă. Mâneca sacoului alb e sfâșiată și sângele a înroșit-o, iar pălăria i s-a rostogolit la picioarele zeiței, care o strivește sub sandaua grea de bronz. Horche horcăie de durere și se întoarce încercând să fugă, dar zeița furioasă îl apucă de brațul rănit, fără să țină cont că sângele îi pătează peplum-ul metalic, și-l obligă să o privească în ochii inteligenți, cu luciri aurii.

– Mi-ai adus jigniri grave, îi strigă ea, în limba română de astă dată, căci zeii au instalată aplicația de traducere automată *by default* și acum vrea să fie înțeleasă. Amintește-ți ce au pățit Arahne, Meduza, Aglauros și alți muritori care m-au ofensat! Ai trădat declarația de fidelitate, principiile, codul de etică, onoare și conduită, normele și cutumele acestei Academii pe care eu o patronez. Ești osândit la moartea prin meduzare! Ai înțeles?

– Bine, dar eu... încearcă Ghiru să invoce vreo scuză.

E prea târziu. Minerva își ridică dintr-o mișcare egida rotundă și o pune în fața lui Horche. Capul hidos al Gorgonei Meduza este exact la nivelul capului acestuia, ochii ei cumpliți sunt ațintiți într-ai lui. Șerpii încolăciți, care-i țin loc de plete, se mișcă în toate direcțiile, cu gurile deschise, sâsâind și șuierând sinistru. Instantaneu Chiru a împietrit, în poziția nefirească în care l-a surprins moartea. E întors pe jumătate, în încercarea disperată de a fugi, dar e oprit de brațul puternic al Minervei și, cu o expresie de groază nețărmurită în ochi, se uită ca hipnotizat în scutul ei letal. Zeița îi dă drumul lui Horche, care rămâne încremenit pe aleea din fața Academiei într-un echilibru surprinzător de stabil.

Minerva se întoarce și se urcă din nou pe soclul ei, își lasă alături scutul circular, pe care ochii Meduzei au redevenit orbi și șerpii au rămas nemișcați, și reia în mâna dreaptă globul terestru cu Victoria înaripată deasupra, în timp ce bufnița i se așează cuminte la picioare. S-ar zice că nimic nu s-a întâmplat, dacă n-ar fi rămas statuia nemuritorului Horche Ghiru, dovedit a fi, vai, atât de muritor, pe asfaltul din curtea Academiei Române, ca un memento contorsionat, litificat, al pedepsei date de zei elitei care trădează.

Între timp, cohortele de angajați ai primăriilor de sector, care mai înainte stropeau străzile și scările de blocuri cu soluții dezinfectante, acum împart prin toate cartierele bidoane mari de plastic, pline cu cenușă, și teancuri de saci de cânepă sau iută.

Sub soarele de mai, locuitorii au ieșit din case îmbrăcați în

saci și turnându-și pe creștete cenușa distribuită generos de autorități. Toți își strigă cu glas mare păcatele și cer iertare unui Dumnezeu în Care nu crezuseră până azi-dimineață, regăsindu-și conștiințe pe care nu le-au avut niciodată. După tot ce au văzut, le e teamă să nu ajungă ca bieții parlamentari și miniștri care și-au primit osânda sub privirile lor îngrozite. Bisericile sunt pline de oameni care cer iertare pentru greșeli la care nu s-au mai gândit de decenii.

Pe străzile orașului, mulțimile se îndreaptă către ministere și Palatul Victoria, unde guvernul încearcă să îndrepte ceea ce mai poate îndrepta după un jaf de trei decenii. Oamenii aruncă în ferestre cu roșii și ouă stricate, apoi cu pietre ce aterizează pe birourile demnitarilor care, ticăloși și inconștienți, încă încearcă să-și salveze propriile afaceri. Ca niște broscoi speriați, cu cheliile asudate, aceștia dau să se ascundă prin dulapuri, dar sub ochii subalternilor se metamorfozează în broaște, șobolani, gândaci, păianjeni sau ciori.

O justiție nevăzută, infailibilă, dictează cazne, suplicii sau metamorfoze, unele reversibile, altele nu, după criterii doar de ea știute până la capăt.

Peste tot rătăcesc oameni cu fețele scăldate în lacrimi. Pe chipuri este întipărită deznădejdea.

Li s-a vestit pieirea.

Ar vrea să trăiască. Ar vrea să-și vadă copiii mari, să călătorească, să mai privească marea, cerul, ochii iubitei, ori măcar un episod de telenovelă, să mai facă dragoste, ori barem o excursie, un grătar, ceva, viața e frumoasă, niciunul

n-ar vrea să moară. Au renunțat la inele, ceasuri, brățări, coliere, lănțișoare, cercei, bijuterii de orice fel, muzica s-a oprit, cluburile erau oricum închise din pricina pandemiei, nu mai mănâncă nimic, apă beau doar după asfințitul soarelui, nu mai fac nici sex, nu se mai sărută, nu se mai ating, nici nu se mai doresc măcar, au descoperit asceza și virtuțile nevoinței.

Încep să semene cu niște umbre, așa cum umblă pe străzile unui oraș închis, mohorât, încenușat, bărbați și femei, copii și vârstnici, înveșmântați în saci fără formă, asexuați, anonimizați de uniforma de cânepă, uniți de speranța comună a unei ipotetice izbăviri. Pentru mulți, noțiuni ca moral sau imoral, drept sau nedrept, erau inexistente până acum, când frica i-a învățat să le deosebească. Alții se simt culpabili fără a ști exact de ce, totuși se căiesc generic de tot răul făcut cu știință sau cu neștiință, cu voie ori fără voie, cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, așa cum află că trebuie să se roage.

Cu jumătate de kilogram de cenușă vărsată pe cap și frica de moarte în suflet, gândul la mântuire nu mai pare atât de exotic.

Cenușa acoperă trotuarele, iarba, florile, aleile din parcuri.

Cenușa a devenit nota dominantă a unui peisaj urban invadat de semnele incertitudinii și angoasei, prefigurând parcă un viitor cernit.

Încă din noaptea de după emiterea decretului de penitență, primarul general Firescu a visat un animal ciudat, acoperit cu solzi, care l-a avertizat să nu se atingă de mormanele

de cenușă de pe spațiile altă dată verzi și străzile orașului.

– Cenușa trebuie să rămână acolo unde este, i-a spus arătarea pe un ton poruncitor. Să nu strângi nici un gram din ea, are altă menire! Las-o acolo până când o vom lua noi!

Primarul s-a trezit cu un sentiment de fericire inexplicabilă. A adormit la loc, doar ca să aibă același vis și să se trezească din nou, de astă dată scăldat în sudoare rece. În zori visul s-a repetat, cu un efect atât de straniu încât a simțit nevoia să ia o dușcă de whisky și imediat după asta să-l sune pe Vela de la serviciile de salubritate ale primăriei și să-i reproducă ordinul primit în vis. La rândul său, Vela dăduse dispoziție ca mașinile să nu mai ridice „nici un singur gram”. De atunci, pe măsură ce municipalitatea îi aprovizionează pe bucureșteni cu mii de bidoane cu cenușă, tonele de pulbere fină presărată pe capetele lor cade pe jos și sunt purtate de vânt prin orașul îndoliat. De la o zi la alta, munți de pudră albicioasă ajung să se înalțe printre blocuri și să blocheze străzile și bulevardele.

Chiar și arhitectura devine fluidă. Palatul Parlamentului începe să semene cu un zigurat asirian. Fluviile de smoală au umplut imensa clădire, s-au revărsat prin ferestre, de la toate etajele până la parter, încremenind pe fațade, acoperind terasele și transformându-le în treptele uriașe ale unei gigantice piramide negre. Curtea interioară a devenit un crater de vulcan din care erup valuri de catran până când astupă întregul palat. Din casă a legiuitorilor năimiți, fosta „casă a poporului” a devenit un simulacru de templu al unui

zeu dement, frontiera împietrită dintre un infernal tărâm de dincolo și o vale a groazei în care orașul s-a transformat în câteva ore. La suprafață smoala s-a întărit formând o crustă neagră, iar în interior sălile enorme și sutele de încăperi de la toate etajele au fost năpădite de tonele de bitum și gudron care inundă mobilierul de nuc și covoarele luxoase, draperiile grele de mătase și catifea și fotoliile tapițate cu piele, scările de marmură, coridoarele și holurile cu pardosele mozaicate, coloanele masive și candelabrele de cristal, până sus la nivelul capitelurilor, arcadelor și bolților ornate cu stucaturi. Totul rămâne încastrat în marea de oroare vâscoasă, inclusiv corupții aleși ai neamului îngloduraţi în amestecul de smoală și dejecții, imobilizați pe vecie ca niște insecte captive, prinse într-un chihlimbar al infamiei.

În punctul cel mai înalt al clădirii, pe terasa de deasupra ultimului etaj, în vârful paratrăznetului rămas ca prin minune neacoperit, ca un fel de axis mundi derizoriu, locuitorii orașului zăresc levitând o enormă siluetă nedeslușită. Camera de filmat a unei televiziuni a apucat să surprindă un cap ca de țap, pe care par a se distinge niște coarne. Se văd parcă și niște copite negre, dar rezoluția este insuficientă și arătarea e curând învăluită în fum.

E însă destul ca imaginea vagă a infernalei zeități, aducând cu Baphomet, să fie și ea preluată, alături de celelalte instantanee cumplite, de toate agențiile de știri.

După o revoluție în direct, țara „niciunei posibilități”, ai cărei locuitori fug în lume unde văd cu ochii, a revenit în atenția mapamondului cu o apocalipsă în direct.

7
Cad bombe cu neuroni puțini!

Dâre de pâclă se ridică din carosabil. Porii asfaltului emană șuvițe subțiri de ceață trandafirie, ce plutesc o vreme la nivelul solului, încolăcindu-se ca niște șerpi de abur ușor printre picioarele manifestanților, pentru a se disipa apoi în aerul tremurător al amiezei.

Mulțimea, mânată de elanul protestatar, nu dă la început atenție fenomenului izolat, aparent benign, ce se manifestă doar pe o minusculă suprafață de doi-trei metri pătrați din mijlocul pieței. Doar o femeie între două vârste, cu o pălărie albastră și ochelari de soare, strigă: „Ce urât miros aburii ăștia!" și cei din apropiere remarcă izul vag ce se răspândește din micul petec de pavaj.

Zeci de mii de bucureșteni furioși au umplut Piața Victoriei. Alte mii continuă să vină pe Iancu de Hunedoara, Lascăr Catargiu, Calea Victoriei, Buzești, Titulescu și Mihalache, revărsându-se înspre Kiseleff și Aviatorilor. Marea masă a

demonstranților se bulucește spre clădirea guvernului. Pas cu pas, gloata se apropie amenințător de Palatul Victoria, împingându-i pe jandarmii nehotărâți, care se retrag spre treptele de la intrare unde încearcă să opună o ultimă rezistență. Unii cetățeni mai supărați aruncă cu bulgări de pământ, scoși din peluză, în ferestrele de la etajul întâi de la mijlocul clădirii, unde bănuiesc că se află biroul premierului. Cuiva i se pare chiar că-l vede la geam, după o perdea.

Pe aleea de acces asfaltată din fața palatului, rulând încet, intră Rolls Royce-ul alb Phantom al noului Iona. Mulțimea îi face loc și limuzina se oprește în fața treptelor, în dreptul jandarmilor. Înconjurată de venerația populară, Ana-Selena merge pe lângă mașină în calitate de mascotă a mișcării, ca prima care a trecut prin procesul vindecării miraculoase. La un moment dat, cei din apropiere, urmând un fel de ritual deja cunoscut, o ridică pe capotă, pe post de port-drapel. Într-adevăr, are în mână o mască de protecție „anti-covid", găurită în mijloc – simbol al revoltei contra oricărei manipulări și dictaturi – pe care o înalță triumfător deasupra capului.

– Politicieni și guvernanți fățarnici! – se aude în megafonul mașinii glasul noului profet. Pocăiți-vă! Puneți-vă cenușă pe capetele voastre mici și goale ca niște bombe cu neuroni puțini! O, clasă politică ticăloșită! Îmbracă-te în sac, postește și roagă-te ca să ți se ierte păcatele! Altfel, pământul se va deschide și te va înghiți, așa cum i-a înghițit oarecând pe Core – fiul lui Iţehar, Datan şi Abiram – fiii lui Eliab, On – fiul lui Pelet și cei 250 dimpreună cu ei, pe care i-a pogorât de vii în locuința morților!

Între timp, mica porțiune de asfalt din centrul pieței, din care ies vapori rozalii, pare să se încingă de la soarele de iunie mai mult decât zona din jur. Suprafața ei începe să crească. Panglicile roșiatice cu iz de sulf se îngroașă, prefăcându-se în vălătuci de fum tot mai dens, cu nuanțe stacojii. Pe măsură ce aria fumegândă se extinde, oamenii încep să se retragă, formând în jurul ei un cerc de teamă și repulsie ce se lărgește și el progresiv. Mirosul de pucioasă și excremente devine tot mai puternic, tot mai pestilențial. Asfaltul se înfierbântă, începând să se topească și să capete și el o culoare roșiatică.

În birourile guvernamentale este zarvă și agitație mare. Sună telefoane, se cheamă în ajutor trupe de la ministerul de interne și chiar armata. Țantoși, fuduli și găunoși, demnitarii par imunizați contra fricii, incapabili să simtă teamă sau remușcare. Par înțeleși între ei să arboreze toți același aer hotărât, sfidător față de orice și oricine. Sunt la putere. Asta pare să le confere, în închipuirea lor cel puțin, o invincibilitate veșnică precum materia. Nu că l-ar fi citit pe Baudelaire. De fapt n-au citit nimic, ignoranța lor este solidă, grea și opacă precum piatra. Dar în aceste birouri și săli de ședință, pe aceste culoare lungi, luminate artificial, cuvinte ca onoare, cinste, bun-simț, remușcare sau pocăință sună anacronic și ridicol. De respect și prestigiu se bucură doar cei care aruncă în conversații private, cu cinic aplomb, termeni și sintagme precum: afacere la negru, facem jocuri, comision, să dai un tun, să cotizezi, procent baban, combinație, tragem

sfori. Nu se încurcă în scrupule morale. Sunt duri, pragmatici, neșovăielnici, puternici. Sunt la butoane. Nu vor ceda în fața „pulimii". Orice ar fi, nu vor ceda un milimetru. Trupele speciale vin să-i apere, sunt deja pe drum. În zece minute scutierii vor fi aici. Până atunci vor rezista.

Din calculele lor lipsește însă o informație: nu mai au zece minute.

În picioare pe limuzina albă, înconjurată de mulțimea dezlănțuită, gata să forțeze cordonul de jandarmi și să pătrundă în clădire, Ana-Selena plânge. Se gândește la soțul ei, internat la institutul de boli infecțioase *Matei Balș*, în secția de Anestezie și Terapie Intensivă. Sorin este de o săptămână în stare critică, în comă, intubat cu ventilație invazivă, iar ea nu are voie să intre în spital să-l vadă deoarece a fost diagnosticat pozitiv cu Covid-19. În fiecare seară Ana-Selena intră pe furiș în curtea spitalului și rămâne o oră-două privind fereastra de la parter a pavilionului unde este internat Sorin. Mai mult nu poate face, dar faptul că stă o vreme în preajma lui o liniștește.

– Politicieni și guvernanți fățarnici! tună glasul profetului. Pocăiți-vă acum, sau vă va înghiți pământul! Veți ajunge în fundul iadului! Nemernici, trădători și hoti ce sunteți! Cum de vă mai rabdă pământul acestei țări, pe care o jefuiți de treizeci de ani? Cum de nu crapă pământul ei ca să vă scufundați de vii în adâncurile infernului? Așa meritați! Și dacă Dumnezeu va face dreptate, așa veți păți cu toții,

adunătură de bandiți și lichele ce sunteți! Gurile voastre lacome, pe care le deschideți doar ca să mințiți și să înghițiți nesătui, se vor umple cu pământ ca să se sature odată, iar smoala le va amuți pe veci!

Ana-Selena plânge încet, înconjurată de vuietul mulțimii. Se întreabă ce caută ea aici, în mijlocul larmei răzmeriței, în loc să stea sub teii din curtea spitalului, privind fereastra salonului de A.T.I. unde Sorin zace între viață și moarte. Dar își amintește de propria ei vindecare neverosimilă, totuși reală, și de nesfârșita serie de miracole care a urmat. Și se gândeste din nou că are o răspundere față de toți acești oameni, concetățenii ei, care o privesc ca pe o întrupare a speranței. A speranței că se poate. Că învierea e posibilă, că binele poate învinge răul.

Un jandarm din cordonul aflat pe treptele din fața ei o vede plângând, se apropie de mașină, ridică brațul și îi întinde Anei o batistă, cam boțită dar curată. Ea îi mulțumește și-i zâmbește. Este ultimul gest de normalitate înainte să înceapă urgia.

În mijlocul pieței, oamenii speriați încep să se îndepărteze tot mai mult de cercul de asfalt topit, care tinde să se prefacă cu repeziciune într-un fel de baltă incandescentă și puturoasă. Ceva tot mai straniu se petrece acolo. Pavajul fierbe și valuri de fum înecăcios se răspândesc în toată piața. Manifestația se sparge. Furia se transformă în panică și protestatarii aleargă care încotro, fugind din calea cercului de foc ce se lărgește mereu.

În picioare, pe limuzină, Ana-Selena vede cu groază cum

marginea zonei de fum purpuriu înaintează amenințător, apropiindu-se de pinii din fața clădirii guvernului. Coboară de pe capotă, schimbă câteva cuvinte cu șoferul, apoi pornește în urma Phantom-ului care iese din curtea Palatului Victoria, oprindu-se pe breteaua laterală a bulevardului Aviatorilor.

Mii de bucureșteni înspăimântați se împrăștie pe străzile din jur. Întreaga piață a Victoriei a devenit un lac de bitum arzător, care avansează spre guvern. Arborii din față sunt mistuiți instantaneu, ca niște chibrituri. Jandarmii s-au risipit și ei care încotro. Când aleea de acces se topește ca o fâșie de unt, la intrare nu mai e nimeni.

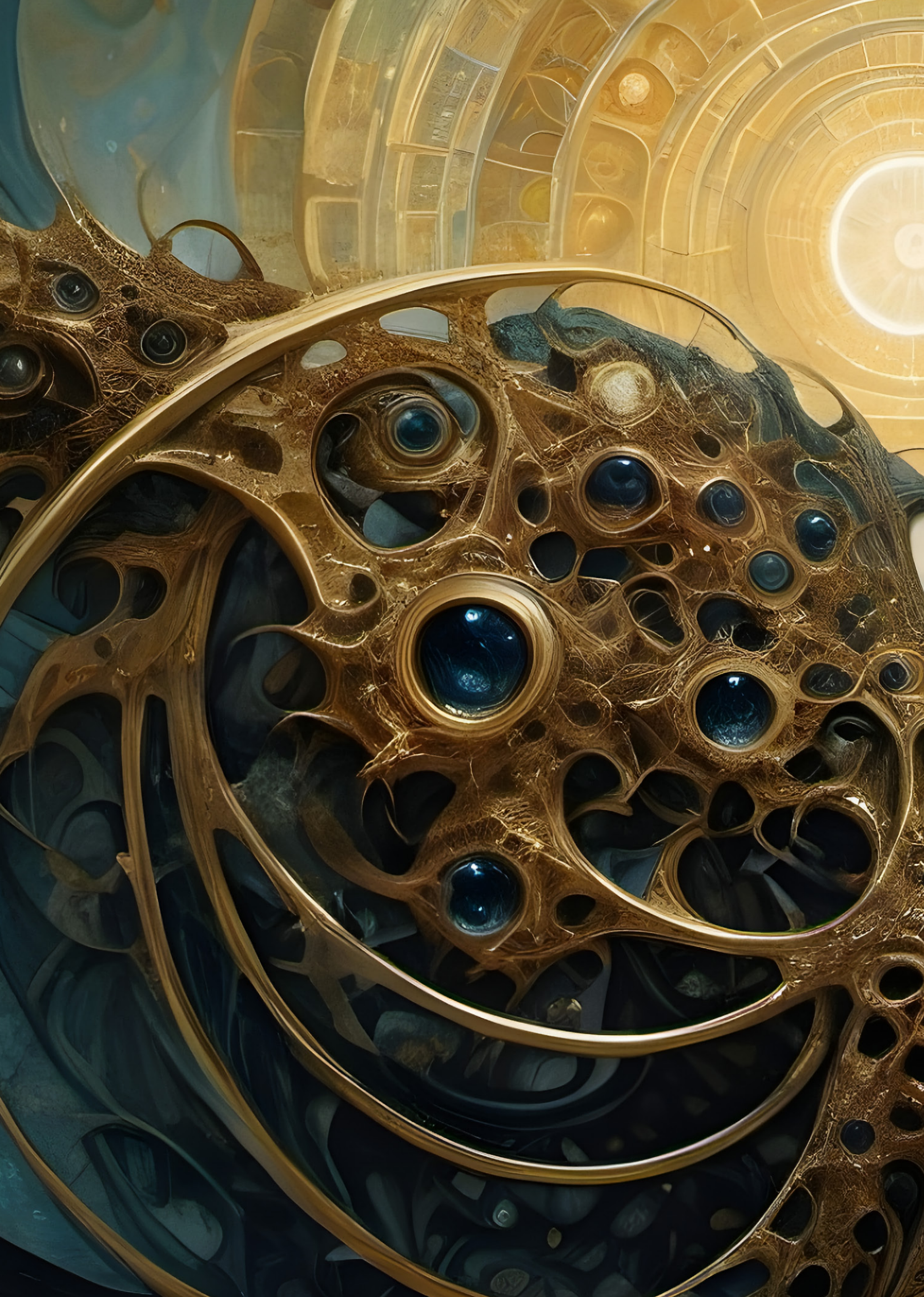
Deodată, în centrul pieței, bitumul topit prinde să se rotească în jurul unui centru misterios, formând un vârtej de culoare sângerie. Treptat, bulboana prinde să se învârtă tot mai repede, iar întinderea orizontală devine tot mai concavă. Pe măsură ce masa de catran lichid este înghițită de volbura din mijloc, uriașa pâlnie se adâncește și se lărgește mereu. Marginile ei ajung rapid până la începutul șoselei Kiseleff spre nord, muzeul Antipa spre vest, pasajul Victoria spre sud și treptele Palatului Victoria spre est. Totul se petrece foarte repede, astfel încât cei din palatul guvernului înțeleg prea târziu pericolul în care se află. Atunci când coboară înghesuindu-se ca să iasă din clădire este tardiv; treptele și coloanele deja s-au prăbușit în hăul de foc ce se cască în fața lor. Fațada principală, placată cu travertin, se năruie în groapa infernală, apoi întreaga clădire dispare cu vuiet sinistru în prăpastia de catran fierbinte.

Acolo unde se afla fostul monument în stil neoclasic, proiectat

de Duiliu Marcu, se vede acum o imensă gaură, din care se ridică un fum stacojiu urât mirositor și se aude ecoul unor urlete înfiorătoare.

Stând pe marginea nordică a abisului, Anei i se pare că distinge, prin vacarmul de țipete ce se deslușesc dedesubt, o voce ce-i sună cunoscut țipând pe un ton ce-i îngheață sângele în vine:

– Ciiiineee taaaceee șiii faaaceeee...?

8
A.T.I.

O siluetă în trening negru și adidași de aceeași culoare, cu fermoarul tras până sus și gluga pe cap, se furișează grăbită pe o alee întunecată din Parcul Circului. Pare că se ferește de paznicii și polițiștii care patrulează prin oraș în timpul stării de urgență declarate sub pretextul pandemiei. Este aproape miezul nopții, dar pe cerul fără nori luna perfect rotundă se ridică dintre copaci, scăldând blocurile din jurul parcului într-o lumină gălbuie.

La fel ca-n fiecare noapte, Ana-Selena merge grăbită de-a lungul zidului de cărămidă ce desparte parcul de incinta institutului de boli infecțioase *Matei Balș*, până la o porțiune unde zidul e înlocuit de un gard înalt de sârmă. Într-un loc din spatele unor tufișuri plasa are o spărtură, prin care tânăra se strecoară cu greu, agățându-și bluza de trening de capetele sârmelor rupte. Din întunericul parcului pătrunde în alt întuneric, mai puțin dens, cel al curții presărate cu tufișuri rare și tei încă înfloriți. Lasă în urmă o clădire de laboratoare

și birouri și se îndreaptă spre Pavilionul 8, în care, la parter, se află salonul de A.T.I. unde este internat Sorin.

Afară, în fața ferestrei luminate a secției de A.T.I., la câțiva metri de clădire, se ridică o minusculă construcție ce adăpostește un transformator și alte instalații electrice. Tânăra se cațără pe niște scoabe înfipte într-o latură a cubului de beton și, odată ajunsă deasupra, la nivelul geamului, privește în interiorul salonului printr-un spațiu dintre fâșiile jaluzelelor albe. Înăuntru îl vede pe Sorin, întins în pat, conectat la aparate, palid în lumina albă de neon. O asistentă tocmai îi pune o nouă pungă de perfuzie pentru nutriție parenterală. Femeia introduce cu o seringă un medicament în soluția perfuzabilă, verifică poziția branulei în venă și se uită pe braț dacă au apărut tromboze sau hematoame. Așa cum e îmbrăcată în combinezon de protecție, cu botoși în picioare, purtând mănuși, bonetă, vizieră de plastic transparent și mască anonimizantă, în lumina lividă din salon, mișcările asistentei evocă o pantomimă ușor sinistră.

Tânărul este în comă, la limita dintre viață și moarte. Are ochii închiși și leziuni pe fața nerasă. La fel ca de fiecare dată când își vede soțul zăcând în pat, Ana-Selena plânge. „Este în viață", se gândește, și nu crede c-ar fi doar autosugestie atunci când i se pare că, totuși, într-un mod subliminal, greu de explicat, reușește să stabilească un gen de comunicare cu el. Este o anume stare afectivă, o intuiție că el este cumva conștient, la un nivel profund, non-verbal, și că răspunde gândurilor ei cu iubire și speranță. Senzația asta vagă, dar persistentă, îi dă curaj.

Așezată pe betonul rece, Anei îi curg lacrimile, fără zgomot.

Este noaptea de Sânziene, douăzeci și trei spre douăzeci și patru iunie. Anul trecut pe vremea asta, își amintește ea, erau împreună pe țărmul Mării Negre. Acum Sorin este pe un alt țărm, întunecat și înfricoșător, iar ea nu-l poate ajuta cu nimic...

Ana rămâne așa o vreme îndelungată, cu ochii ațintiți spre trupul lui Sorin, legat prin cabluri și tuburi de plastic de niște dispozitive strălucitoare cu ecrane și butoane complicate. Redus la condiția de pacient în stare de comă, Sorin este intubat oro-traheal cu ventilație mecanică invazivă. Prin tubul introdus în trahee, aerul din ventilator îi pătrunde în plămâni. În alveolele lui pulmonare, colapsate, schimbul de gaze se face cu greu, oxigenul abia dacă este absorbit, iar bioxidul de carbon abia dacă este eliminat.

Încăperea de spital cu pereți insuportabil de albi, mobilier metalic și aparate vopsite și ele în alb, străbătută cu pași silențioși de personalul medical îmbrăcat în salopete albe de protecție, pare un univers imaculat și aseptic, din care boala și moartea au fost definitiv evacuate. Spațiul este organizat de o arhitectură complicată de tije metalice, suprafețe nichelate, suporturi multietajate pe rotile și etajere suprapuse fixate pe pereți, toate înțesate de instrumente și dispozitive cu funcții misterioase, dintre care pacienții abia se mai zăresc. Aerul dezinfectat și purificat este traversat de rețele încâlcite de tuburi de plastic sau cauciuc, încolăcite ca șerpii unei gorgone *hi-tech*, invadând paturile ca niște tentacule transparente, prin care trec diverse lichide. Puzderia de furtunuri, fire și cabluri conectate la mufe de aparate și prize din pereți formează un labirint bizar, ce pare animat de o viață proprie. Pe măsuțe și noptiere se văd tot felul

de recipiente, doze, eprubete, fiole și folii de medicamente, vată, bandaje, feșe și pansamente curate, truse cu ace, siringi și pipete. Arborii de oțel ai stativelor înalte, cu roți cauciucate și brațe articulate de care atârnă pungi cu ser și hrană lichidă, rulează lin, împinse de infirmieri pe podeaua lustruită a salonului, ca niște iahturi cu catarge de inox, navigând tăcute pe o mare de ciment. Din diversele *device-uri* sclipesc intermitent beculețe și leduri multicolore, iar pe monitoare se perindă linii fluide, galbene și verzi, dâre luminoase ce urcă și coboară, trasând pe ecran desene cu profil oscilant, în continuă schimbare, sinusoide, zigzaguri și figuri geometrice dinamice, solzi incerți și dinți de fierăstrău, metereze pătrate de cetate sau valuri cu creste ascuțite și curbe inegale, versanți abrupți și văi neregulate, închipuind o artă abstractă ce traduce vizual markerii de viață ai bolnavilor. Pe alte cadrane se văd litere, cifre și procente, lacăte, clopoței și alte simboluri ale setărilor de parametri.

Liniștea din salon e accentuată de slabul țiuit al aparatelor de *life support*, întrerupt când și când de semnale și bipuri slabe ce marchează monitorizarea semnelor vitale, arătând că pacienții sunt încă în viață, că mai respiră, au puls și activitate cerebrală. Bolnavii înșiși, imobilizați de senzori și electrozi, catetere, branule și tuburi ce le pătrund în corp, zac răsturnați ca niște păpuși stricate în așternuturile albe din paturile cu spătare rabatabile. Par complet pierduți în această junglă tehnologică, de parcă n-ar fi decât niște simple accesorii derizorii, insignifiante, de care, la o adică, întregul sistem format de complexa aparatură modernă s-ar putea dispensa.

De fapt, bieții bolnavi par mai mult să-l încurce. Pentru că,

în realitate, pretinsa impresie de planetă a sănătății eterne, de lume de metal și sticlă, al cărei alb unanim n-ar putea fi maculat de nimic, în care boala ar fi o eroare eliminată cu grijă, iar viața ar fi protejată de aparate cu alură formidabilă și angrenaje cu funcții enigmatice dar infailibile, este contrazisă tragic, fără drept de apel, de umorile pacienților, de urina, flegma și sângele prezent la tot pasul, de faptul visceral al suferinței și al morților care nu contenesc să survină în fiecare zi. În acest univers anorganic, eroarea pare a fi viața însăși.

Limitele medicinei sunt aici mai vizibile ca oriunde.

În secția de A.T.I. intră doctorul Moșneanu-Inel, îmbrăcat și el în combinezon, halat chirurgical, bonetă, mască și vizieră. Este medic de gardă în noaptea asta. Are un scurt dialog cu asistenta, apoi ia foaia de observație și o recitește:

Diagnostic: pneumonie virală severă, ARDS sever spre critic.

Co-morbidități: cardiomiopatie, hipotensiune arterială, insuficiență renală.

Fiziopatologie: hipoxemie severă; pneumocite modificate viral; edem pulmonar + atelectazie / afectări intra-alveolare; membrane hialine + fibroză pulmonară; furtună de citokine.

Imagistică Rx, Echo: modificări pulmonare – opacifieri extinse, colecții pleurale.

Tratament: terapie antivirală (redemsivir); oxid nitric; noradrenalină; suport sistem imunitar (vitaphytol).

Medicul privește pacientul, îi ascultă respirația slabă, inegală, își notează într-o agendă câteva date de pe ecrane, dă din

cap sceptic, apoi adaugă pe fișă câteva indicații:

„Bacteriogramă pentru suprainfecție bacteriană nosocomială. Ventilare: înlocuire filtre HME ventilator și sondă IOT. Setări: volum flux 6 ml/kg. DP 15. Mărire PEEP la 9. Frecv. 18/min. FIO2 65%. Sistare hipercapnie. În caz de răspuns negativ se va încerca ventilație în decubit ventral, cu precauții maximale pentru personal."

– Ăsta săracu' mă tem că n-o mai duce mult, îi spune medicul asistentei. Poate două-trei zile.

Asistenta abia înțelege ce spune doctorul, a cărui voce se aude înfundat din cauza măștii și a vizierei.

– Abia dacă mai are puls, continuă medicul. Nu-i mai rezistă inima. Ia uite-i indicatorii vitali!

Și-i arată pe monitoare pulsul 22, tensiunea 7 cu 5, activitatea cerebrală redusă.

– Îmi pare rău de el, răspunde asistenta.

– Da, a luptat bine cu boala. Păcat că i-a cedat corpul.

Le pare rău de toți pacienții care mor, și au văzut destui murind în ultimul timp. De acesta însă le pare chiar mai rău decât de alții. L-au văzut luptând, făcând eforturi uriașe ca să învingă moartea. La un moment dat chiar au crezut că va reuși.

În plus, Sorin Grama este un tânăr bio-genetician de care doctorul Moșneanu-Inel a auzit. A publicat recent, în Revista

română de genetică și biologie moleculară, un studiu care a făcut oarece senzație. Tânărul biolog susține că noul coronavirus numit Covid-19 nu a traversat accidental bariera dintre specii, „sărind" printr-o întâmplare de la liliac la om, eventual având drept gazdă intermediară pangolinul, ci că acest virus este o „himeră", adică un organism creat în laborator prin inginerie genetică. La Institutul de Virologie din Wuhan (construit între 2011 și 2017 cu sprijin francez), afirma Grama, citând studii științifice solide din străinătate, fusese luat un coronavirus găsit în peșteri cu lilieci în 2013 și, prin biotehnologii de tip *gain-of-function*, se induseseră mutații ale ADN-ului viral pentru a-l face mai virulent și mai ușor transmisibil. În genomul său fuseseră inserate anumite secvențe genetice, fără a lăsa urme, în așa fel încât să i se mărească gradul de infecțiozitate. Analizând glico-proteina-spin a virusului Covid-19, se constatase afinitatea ei mărită pentru legarea de receptorii ACE2 ai celulelor-gazdă umane, în special din plămâni, pătrunderea în aceste celule și infectarea lor. Cu alte cuvinte, o anumită tulpină virală prelevată de la lilieci în China, încă din 2013, fusese manipulată genetic prin tehnologii de recombinare, genomul ei fiind editat cu precizie în laborator, și transformată într-un agent patogen care să poată infecta omul cu mare ușurință. De altfel, un studiu științific solid, făcut pe sute de pangolini sălbatici și publicat pe bioRxiv, un website științific prestigios, a dovedit că nu se găsise coronavirusul la niciun singur pangolin. Așadar și teoria transmiterii prin pangolin se prăbușise.

În concluzie, tânărul Grama contesta teoria oficială, susținută inclusiv de OMS, că epidemia cu noul coronavirus și-ar fi

avut originea în piața de animale vii din Wuhan, și susținea că de fapt Covidul era un virus proiectat artificial prin tehnici de biologie sintetică sau SynTech.

Unul din argumente era remarcabila stabilitate a genomului viral al noului coronavirus, care nu se comporta cum era de așteptat dacă ar fi fost zoonotic, adică ar fi „sărit" de la animal la om și apoi s-ar fi adaptat treptat la noua gazdă umană prin morfare ulterioară. Dimpotrivă, această etapă de mutații adaptative la om lipsea complet. Covidul apăruse stabil din start, perfect familiarizat cu fiziologia umană, adaptat și „antrenat" pentru transmiterea la om, cu toate mutațiile necesare pentru asta deja produse. Concluzia lui Grama, folosind analizele unor reputați specialiști străini, era că etapa de adaptare se produsese mai înainte, în laborator, unde virusul fusese cultivat pe celule umane și secvențiat genetic prin tehnici sofisticate de inginerie moleculară, pentru a-l face nu numai transmisibil la om, ci și mai contagios decât coronavirușii naturali. Covidul era deci o armă biologică, un patogen letal „scăpat" neaccidental dintr-un laborator.

Grama era conștient că teoria era radioactivă politic. De altfel, n-au întârziat să apară imediat obișnuitele acuzații la adresa lui – că ar fi dat apă la moară adepților lui Donald Trump, că ar fi fost conspiraționist. Că ipoteza lui ar fi dat muniție celor ce susțineau că reacția mondială exagerată la Covid 19 ar fi preambulul unei noi ordini mondiale, totalitare, al unei dictaturi globale în care cetățeanul își va pierde drepturile și libertățile fundamentale. Că de fapt epidemia fricii era mai gravă decât pandemia virală, întrucât ea ar fi fost preludiul – sau instrumentul – instaurării unui imperiu al terorii, în care păpușarii lumii vor controla, prin panică, groază,

manipulare și supraveghere prin intermediul unor sofisticate tehnologii de urmărire în masă, o populație planetară tot mai needucată și deci mai obedientă și mai ușor manipulabilă.

Dar, fiind un om de mare probitate profesională, Grama nu accepta să se auto-cenzureze de teama acestor atacuri sau a răstălmăcirii concluziilor lui de către căutătorii de senzațional. „Nu poți face cercetare sub amenințarea că adevărul științific pe care-l susții e distorsionat de niște propagandiști care te acuză de conspiraționism”, scria el în preambulul studiului său, pe care-l numea „o pledoarie etică pentru luarea de precauții antitotalitare”.

Din păcate, cariera lui științifică fusese curmată chiar de himera letală, de arma biologică fabricată de niște savanți fără scrupule, pe care o studiase.

Între timp a mai murit un pacient. Corpul său, deconectat de la aparate, este luat de doi infirmieri din patul de lângă cel al lui Sorin și băgat într-un sac negru de plastic, închis cu fermoar. Va fi incinerat, iar rudele nu vor avea voie să asiste. Alte două paciente, în stare gravă, sunt aduse direct la secția de A.T.I. Sunt două femei în vârstă, una cu un stop cardiac și diabet, alta cu cancer la rinichi. Medicul spune ceva despre ele, despre teste și numărul de cazuri.

În miliardele de neuroni din creierul lui Sorin există totuși activitate. Curenți slabi trec prin axoni, declanșând în sinapse emiterea de neurotransmițători chimici și purtând semnale electrice vitale către celulele gliale. Stimuli de intensitate

infinitezimală parcurg circuitele ansamblurilor neuronale, activând conexiuni misterioase într-un dans invizibil. Ioni de sodiu, potasiu, calciu și clor, încărcați pozitiv și negativ, traversează membranele celulare, convertind semnalul electric în semnal chimic, schimbând potențialul membranei și modulând în interstițiile sinaptice mesajele încriptate în molecule neuropeptidice. Fulgerător străbat impulsurile microelectrice, aprinzând trasee invizibile ca o beteală cu sclipire infinit de scurtă. Undele cerebrale se propagă de-a lungul axonilor și dendritelor, generând câmpuri microelectrice prin care se comunică biți de informație. Căci informația stocată în hialina carne neuronală este acolo, intactă. Sunt cuvinte, imagini, amintiri, dorințe, idei și gânduri parțial formulate, chiar dacă nu se ridică la pragul conștiinței. Este viața secretă a encefalului.

Deși Sorin este în comă, a păstrat totuși o conștiință marginală, o luciditate liminală. Ba, mai mult, a dezvoltat chiar un fel de supra-percepție aproape telepatică, ce-i permite să recepteze de la distanță gândurile Anei-Selena. Sorin percepe iubirea ei și i-o transmite pe a lui la rândul său. Este un schimb afectiv imponderabil, dar extrem de real. Sunt amintiri despre felul în care ea-i șoptea numele când făceau dragoste, mireasma pielii ei când ieșea din mare, după ce înotase până departe în larg, și se arunca, râzând, direct pe nisipul arzător al plajei. Amintirile unei iubiri care nu poate muri. Deși nu e conștient de acest refuz, la nivel subliminal Sorin nu-și poate accepta propria moarte, fiindcă astfel ar înceta să mai existe pentru Ana-Selena. Nu se poate împăca cu moartea lui pentru ea. Se știe de neînlocuit pentru ea, iar dacă el ar muri ar însemna că totul

ar fi un nonsens. Propria lui moarte ar însemna că persoana lui n-ar fi decât un început fără sfârșit, ceva neterminat, absurd. Stingerea definitivă a conștiinței lui ar însemna că s-ar stinge și iubirea lui pentru ea. Ceea ce nu poate accepta. Nu el și-a dat această iubire, n-a ales-o el, dar ea există și nu poate pieri. Existența lui ar fi absurdă, lumea la fel, dispariția lui ar face din univers ceva fără sens, o repetiție oarbă. Ar însemna că întreaga realitate ar fi bolnavă, n-ar fi decât o aberație abominabilă. E imposibil ca moartea să aibă ultimul cuvânt. Moartea e ceva nefiresc, o idee absurdă. Lumea asta nu poate naște oameni doar ca să-i omoare, o asemenea lume ar fi un nonsens. Sorin simte că nu poate muri, pentru că o iubește pe Ana și ea îl iubește pe el. Se simte un adânc inepuizabil, o taină. Sunt amândoi persoane și moartea nu-i poate atinge. Au devenit interiori unul altuia, fără a se confunda unul cu celălalt.

În mod paradoxal, între viața interioară și cea exterioară a lui Sorin nu mai există graniță. De fapt viața sa interioară a rămas singura lui viață, cealaltă fiind redusă aproape la zero, dar ambele formând un unic desen. Sorin a refuzat să se lase închis în îngustimea unui trup muritor, voința nefiindu-i anulată, ci întărită. Pe măsură ce trupul i-a slăbit, s-a imprimat de spirit, s-a pătruns de spirit, nu mai e doar obiect, ci subiect. Peste acest trup redus la aproape nimic sufletul a devenit stăpân. Tânărul este ireductibil la propriul său trup, care a devenit un mediu transparent al spiritului şi al absolutului personal. Și-a transcens starea, condiția de pacient în comă, și, fără cuvinte, se roagă. Coborând în adâncul sinei lui, prin intermediul iubirii pentru Ana-Selena, el descoperă că el și Ana au un ipostas comun, care le e

central ambilor. Redus la o elementară condiție vegetativă, înțelege că prin el însuși nu e nimic, dar că e totul prin comuniunea cu Dumnezeu.

Și cu cât Sorin coboară mai adânc în sine însuși, traversând niveluri de adâncuri suprapuse, cu atât descoperă că Freud se înșală. Nu găsește pic de haos, de incoerență și dezordine, fragmente și impulsuri atavice, instincte „reptiliene", lipsă de formă, nivel primitiv, arhaic. Dimpotrivă, dă peste structură, ordine, arhetip, formă și chip. Ajunge astfel la cele indestructibile – iubirea, chipul divin, după modelul Căruia a fost creat. Nemuritor, nestricăcios, etern. Taină a vieții, a conștiinței, a dragostei. Se descoperă ca materie rațională și iubitoare. Niciun virus n-o poate distruge, nicio armă n-o poate anihila, nicio manipulare genetică n-o poate altera.

Și, brusc, Chipul divin din el Se manifestă, ca lumină personală și iubire, vizibilă pentru el. Îl vede, comunică cu Hristos din el, cu Persoana supremă, a intrat în comuniune cu deplinătatea absolută. Sufletul nu i se află nici în lobii insulari, nici în claustrum, în ganglionii bazali subcorticali, în lobul limbic, talamus sau nucleii amigdalieni, cerebel sau hipocampus, deși sunt activi. E dincolo de toate astea. E viu, Ființă nemuritoare, conștiință atotluminoasă, are experiența întâlnirii cu misterul, cu taina lucrurilor lumii, se vede lumină din lumina lor. Sinea lui cunoscătoare soarbe din viața și lumina divină, cufundat în infinitul dumnezeiesc. Se priveşte pe sine cu lumina conştiinţei de sine și primind lumină din această conştiinţă, o întoarcere spre sine. Este o punte străvezie între suflet şi lume, eternitatea pentru care e făcut, este viață eternă, trup transfigurat, bucurie, chip al Adevărului. Din iadul nemișcării monotone, al singurătății, a intrat în raiul

înaintării spre Dumnezeu. Este întruparea unei logici, conștiință luminată de El, absolutul personal ce-și trăiește trupul. Materia trupului a devenit transparentă Spiritului, curățată până la un grad de delicatețe și iradiere luminoasă. Firea lui autentică se cere după ultima descoperire a adevărului. Sorin se adâncește în sine însuși, în propriul subconștient, unde nu găsește nimic întunecat și tenebros, ci lumina slavei divine, a conștiinței fundamentale, și acolo, în adâncurile limpezi ale minții, are loc întâlnirea. Se întâlnește cu protochipul lui, cu Hristos Cel lăuntric. Îl vede și știe pe Cine vede și inima i se umple de bucurie. Este un mister din care iradiază tot mai multă lumină, tot mai multă iubire, viaţă și sens.

Fără să știe, Sorin și-a unit deplin mintea cu inima.

O stare extatică pe care doctorul și asistenta n-au cum s-o bănuiască.

Anei-Selena îi este foarte frig. Coboară de pe micul cub de beton cenușiu, iese din parcul spitalului și se îndreaptă spre casă. Micul apartament de bloc unde locuia cu Sorin este rece și pustiu. Se gândește că s-ar putea ca, oricum, amândoi să moară peste câteva zile, odată cu cele două milioane de suflete din București, așa cum spune noul proroc Iona. Nu înțelege la ce bun ea s-a mai vindecat în mod miraculos, dacă tot e condamnată să moară împreună cu ceilalți bucureșteni.

Și totuși speră că ea, și Sorin, și toți ceilalți, vor scăpa. Împotriva oricărei rațiuni, speră. Speră că vor fi iertați.

9
Pangolina

În acea clipă au ieşit degetele unei mâini de om, care au scris pe tencuiala peretelui palatului regal, şi regele a văzut vârful degetelor mâinii care scria. Atunci faţa regelui s-a îngălbenit şi gândurile lui s-au tulburat; încheieturile coapselor sale au slăbit, iar genunchii i se izbeau unul de altul. [...]
Iată inscripţia care a fost scrisă:
Mene, mene, techel ufarsin. Aceasta este tâlcuirea cuvântului mene: Dumnezeu a numărat zilele regatului tău şi i-a pus capăt. Techel: l-a cântărit în cântar şi l-a găsit uşor. Peres: a împărţit regatul tău şi l-a dat Mezilor şi Perşilor.

Daniel 5: 5-6, 25-28

Sie sagen, es könne nichts geschehn. Wie gut.

Excelența sa citește poeme de Rilke.

Ei zic că nu se poate întâmpla nimic. Ce bine.

Chiar așa, ce bine! Nimic nu se poate întâmpla! Așa zic ei.

Tocmai a vorbit la telefon cu ministrul de externe de la Viena, care l-a asigurat că nu i se poate întâmpla nimic. Are imunitate diplomatică.

– Bine, dar oare Dumnezeu ține seama de imunitatea diplomatică? a îndrăznit el să întrebe.

– Herr Weingarten, ne cunoaștem de atâția ani, a răspuns ministrul. Sunteți un om serios, diplomat de carieră, n-o să-mi spuneți că v-ați coborât la mintea celor din țara unde lucrați. De altfel, fiți liniștit, am în vedere cererea dumneavoastră de a fi transferat în alta, mai civilizată. Dar să așteptăm să treacă pandemia.

Domnul Weingarten își permite o ultimă remarcă. Este totuși întrucâtva speriat.

– Excelența voastră a văzut, cu siguranță, imaginile de aici, s-au transmis pe toate posturile. Se petrec lucruri cu totul ieșite din comun.

– Serviciile noastre și ale aliaților noștri le analizează, a venit răspunsul, pe un ton mult mai sec. Stați liniștit, ținem legătura cu nivelurile cele mai înalte, totul este sub control. Dacă va fi cazul, vă vom repatria la timp. Deocamdată rămâneți la post cu tot personalul.

Ministrul a închis. Așadar, lui Tobias Weingarten, ambasadorul Austriei la București, nu-i rămâne decât să aștepte. Între timp citește din Rilke.

Nein, man muß wirklich nicht meinen, es sei irgend eine Gefahr dabei. Nu, desigur, nu trebuie să credem că ne paște

vreun pericol.

Domnul Weingarten se ridică de la birou și merge să se privească în oglinda mare, ascunsă într-o firidă plasă discret în colțul opulentei biblioteci aflate la etajul întâi al reședinței sale. Încăperea spațioasă, pe două niveluri, cu scară interioară în spirală din lemn de mahon, îi slujește și drept birou de lucru. Oglinda este o concesie făcută narcisismului său nemărturisit. Da, cu aerul său distins, serios, rafinat, arată a diplomat. Rama Lindberg, de titaniu, a ochelarilor se arcuiește elegant sub părul grizonat de pe tâmple. Este un om cult, iubitor de poezie. Nici banii nu-i displac, firește, dar preferă să pretindă, măcar în fața familiei, că se ține departe de o anumită zonă gri. Se gândește la sumele care-i intră în anumite conturi special dedicate din Elveția ca la o recompensă cuvenită pentru susținerea economiei țării lui. Este un patriot. E mai bine însă ca lucrurile să fie clar separate. Anumite legături trebuie avute în alte contexte decât cele oficiale.

De aceea este deranjat când sună telefonul și aude vocea mieroasă a domnului Schweinhoffer. Știe dinainte de ce l-a sunat. Într-adevăr, este exact ceea ce credea; magnatul îl roagă să intervină într-o chestiune delicată. Sub motivul stării de urgență, guvernul i-a rechiziționat întreaga cantitate de lemn din depozit, o sută de mii de tone. Plus tirurile cu bușteni care mai vin. Vrea despăgubiri.

– Excelență, oare ați putea contacta pe cineva? V-aș rămâne atât de recunoscător!

Excelența sa n-are niciun chef să se implice în această

treabă, mai ales acum. Trebuie totuși să aibă grijă, este de necrezut ce relații are acest Schweinhoffer în politica vieneză și chiar în cea românească. Și pe urmă, un număr semnificativ de milioane de euro nu s-ar afla într-un anumit cont dacă domnul Schweinhoffer, nu-i așa, n-ar fi avut grija și delicatețea să le transfere acolo...

– Da, *natürlich*, este o chestiune de cea mai mare importanță. Trebuie făcut ceva. Subiectul este însă sensibil în actualul context. Vă rog să mă credeți, voi găsi soluția cea mai bună cu putință. Aveți toată încrederea, rămân devotatul dumneavoastră prieten. Fiți sigur că nu voi precupeți niciun efort.

– Vă mulțumesc, și să nu vă îndoiți de sincera mea recunoștință.

A închis.

Nu era nevoie s-o spună explicit, într-un telefon cu siguranță urmărit. Acel „cineva" la care s-a referit Schweinhoffer este, evident, președintele Wotannis. Este exact genul de lucru pe care n-ar dori deloc să-l facă acum. N-are însă încotro, sunt și interesele lui la mijloc. La urma urmei, există și metode indirecte. Și-ar putea exprima solidaritatea în momentele dificile prin care trece țara, ar putea oferi sprijinul – moral, desigur – al țării sale, dar fără a promite nimic concret... Își cunoaște meseria, va găsi el tonul potrivit.

Din salon se aude un lied. Fiica sa, Barbara, cântă la pian.

Din fotoliul său de piele, Tobias Weingarten aruncă o privire

drăgăstoasă spre penumbra bibliotecii unde stau pe rafturi volumele legate în piele, imprimate cu litere aurii... În mod secret, domnul Weingarten s-ar fi dorit poet. Muza l-a vizitat însă rar, mult prea rar, dacă într-adevăr îl va fi vizitat vreodată.

Du denkst an durchfahrene Länder, an Bilder, an die Gewänder wiederverlorener Fraun... Da, se gândește la femeile pe care le-a iubit, la țările unde a călătorit. Îi place să creadă că ar vrea să fie veșmântul lui Dumnezeu și sandaua din piciorul Lui, dar știe că în realitate nu e decât un funcționar.

Și un cripto-bancher. Chiar mai bine decât la diplomație se pricepe la comisioane și tranzacții bancare. Acolo este în elementul lui, acolo îi este inima. Mai nou a făcut o pasiune pentru criptomonede, active digitale, coduri criptografice și platforme blockchain. Are acțiuni la banca Reiffholz și a discutat cu Herr Posch, președintele băncii, despre crearea unei noi valute digitale numite Rodumm. Scopurile sunt multiple, în primul rând să spele banii negri din afacerile cu lemn ilegal și tot soiul de alte inginerii financiare făcute împreună cu diverși. Au convenit să creeze un paradis digital în România. Într-o țară cu protecție digitală atât de slabă, un refugiu pentru date nereglementate e o afacere de miliarde. Alte miliarde. Pe laptopul Dell, cu ecran de 17”, deschis pe biroul său, se văd cifre și algoritmi. Herr Tobias urmărește o ofertă inițială de monedă.

A făcut însă o pauză. Azi ar vrea să simtă puțină eternitate. Are o stare ușor elegiacă. *Jeder Engel ist schrecklich*. Cumplit e orișice înger. Cum o fi arătând oare un înger? Cultural vorbind, și-i închipuie pe îngeri mai curând asemenea unor

copilași, fără nimic înfricoșător. Sau oare îngerii pot lua orice înfățișare vor? Bunăoară, de pisică? Sau de pangolin, că tot se zice că printr-un pangolin s-ar fi transmis virusul COVID-19...?

Excelența sa zâmbește de propria sa glumă: un înger sub forma exotică a unui mamifer malaezian. I se pare foarte amuzantă, o va spune familiei la masa de prânz. Soția sa îl admiră, îl găsește atât de spiritual.

Wohin sind die Tage Tobiae, da der Strahlendsten einer stand an der einfachen Haustür? Unde sunt vremurile lui Tobie, când pe umilul prag al casei cobora unul din cei mai strălucitori... Ce ciudat, pe el îl cheamă Tobias... Ce-ar fi să-i apară acum un înger în prag? Bine, n-o fi pragul reședinței lui chiar smerit, dar nu s-ar cuveni ca un arhanghel să facă nazuri. Asta dac-ar exista arhangheli, se-nțelege, ceea ce în realitate este exclus. De fapt domnul Weingarten e liber-cugetător. Îngerii dau bine în poezie, dar în viața reală... haida-de! Când l-a întrebat pe ministru dacă Dumnezeu ține cont de imunitatea diplomatică a făcut-o doar retoric, ca să accentueze pericolul pe care-l înfruntă aici, în această țară de barbari, nu că ar crede.

Adevărul însă e că se teme. A văzut știrile, chiar aici în birou are un televizor pe care tocmai l-a închis. S-a săturat de imaginile cu străzi pline de troglodiți îmbrăcați în sac și turnându-și cenușă-n cap. Nu știe cum să explice sutele de așa-zise miracole transmise în direct, dar nu crede o iotă din explicațiile date de jurnaliști, de analiștii politici și, mai nou, chiar de politicieni. Trebuie să fie la mijloc o operațiune specială, minuțios planificată, deși nu-i e clar a căror servicii.

Poate a celor rusești, deși are unele îndoieli. Ar putea fi stilul lor, dar multe lucruri sunt, trebuie s-o recunoască, fără precedent. Oricum, s-au băgat bani mulți, efectele speciale sunt remarcabil de bine făcute, profesionist chiar. Scenele de la Parlament și cele cu prăbușirea guvernului în abis au necesitat o regie cu totul specială, e gata să admită și asta. Însă metamorfozele alea în broaște, șobolani, gândaci, păianjeni, ciori și măgari, au fost de-a dreptul copilărești, pe el nu l-au păcălit. Nici putrezirea de viu a șefului serviciilor de dezinformații, nici litificarea academicianului, nu l-au convins, și acelea erau ușor de înscenat. La fel și cascadoria cu rechinul de la Monaco – o filmare trucată în studio ca la carte. Rămân niște semne de întrebare privind așa-zisa convertire a președintelui Wotannis, dar și acolo trebuie să existe o explicație, chiar dacă lui, pentru moment cel puțin, îi scapă. Este un om eminamente rațional, știe prea multă geopolitică și are prea multă experiență ca să se lase înșelat de aparențe. În rest – manipulare. Masele sunt ușor de manevrat, cu mesaje bine gândite și bine transmise faci din ele ce vrei. Îți mănâncă din palmă.

Singura care l-a pus cu adevărat pe gânduri a fost preschimbarea ministrului în copac. Nu pentru că ar fi crezut chestia cu fitomorfoza, simplă poveste de adormit copiii, ce înlemnire, hai să fim serioși, o filmare dintr-un anumit unghi, niște intervenții în studio, o procesare și un montaj de meserie și gata. Dar a fost șocat să vadă amploarea protestelor publice contra defrișărilor. Va trebui să aibă grijă pe viitor, sunt în joc și afacerile lui, cel puțin acelea legate de ale lui Schweinhoffer. Situația este cât se poate de nesigură și se poate aștepta la o agravare.

Se ridică din fotoliu și merge din nou să se privească în oglindă. E un gest reflex, îl face atunci când e preocupat sau, ca acum, de-a dreptul speriat. Propria sa imagine dichisită, inteligentă, îl liniștește, pare să-l asigure că totul e ca de obicei.

De astă dată, însă, din oglindă îl privește un pangolin.

Așa cum stă în poziție defensivă, complet încovrigat, nocturnul mamifer pare un ghem de solzi verzui care plutește în fața lui, în iluzoriul spațiu tridimensional de dincolo de luciul argintiu. Ar fi chiar un animal drăguț, dacă n-ar uzurpa locul cuvenit în oglindă reflexiei domnului Tobias.

Excelența sa se freacă la ochi. Dar nu e o halucinație, e perfect lucid și nu-i vine să creadă că, în loc să-și vadă propria imagine frecându-se la ochi, vede cum mingea împlătoșată se desface într-un trup solzos, cu un cap ascuțit din care-l privesc doi ochișori rotunzi.

Rămâne paralizat de groază. Se îndepărtează de oglindă, poticnindu-se, doar ca să vadă cum strania divinitate htonică iese din suprafața oglinzii și îl urmează. Este uriașă; așa cum alunecă pe aerul calm dintre pereții lambrisați ai bibliotecii, ridicată pe jumătate pe picioarele din spate și cu gheruțele din față împreunate, are cel puțin trei metri lungime. N-are însă un aer amenințător, e mai curând simpatică.

– Sunt Rafael, glăsuiește arătarea cu voce suavă, feminină. Sau Rafaela, dacă preferați.

Herr Tobias nu poate articula niciun sunet. Pangolina continuă

cu același glas plăcut, pe un ton aproape seducător.

– Din păcate, nu vă pot spune *Nu vă speriați, dragă domnule Tobias!* Nu fiindcă n-aș vrea să vă liniștesc, dimpotrivă, aș dori asta din tot sufletul meu angelic. Dar nu sunt deloc sigură că n-aveți niciun motiv să vă temeți. De fapt, dimpotrivă, sunt sigură că aveți chiar mai multe. Dar, despre care sunt aceste motive, știți și dumneavoastră la fel de bine ca mine. Vă întrebați adineaori ce-ar fi dacă v-ar trece pragul un arhanghel deghizat. Nu credeați că există în realitate arhangheli, era doar o întrebare poetică pe care o puneați din snobism. Iată însă că există și că stați chiar acum de vorbă cu unul – sau cu una.

Pangolina își scoate limba lungă de animal insectivor și desenează cu ea în aer un emoticon gen *happy face,* care se conturează ca un disc auriu ce plutește spre ochii lui Tobias câteva secunde și apoi dispare.

– Și nu e o operațiune specială, așa cum credeți. De fapt nici celelalte nu sunt. Sau, cel puțin, nu sunt de proveniență umană, adaugă arhanghela cu un fel de surâs – dacă se poate spune că pangolinii ar surâde.

Domnul Weingarten s-a prăbușit în fotoliul de piele de la biroul său. Toate convingerile lui au colapsat, toate noimele au fugit din mintea lui, un singur gând se încăpățânează să se articuleze. Șoptește:

– Un pangolin! De ce...?

– Păi nu la asta vă gândeați câteva clipe mai devreme? Nu v-ați propus să-i spuneți această idee năstrușnică soției,

la masa de prânz, ca o glumă bună? De altfel, cred că și un răspuns precum De ce nu? ar putea fi la fel de bun ca oricare altul. Putem lua orice înfățișare dorim, sau aproape. Desigur, avem și limitări. Cel mai bine însă ar fi să vă gândiți la mine ca la o interfață cu divinul. Un *master-node*. O aplicație distribuită. *Shift-shape*. Sau ce altceva doriți. Oricum, nu asta contează. Ați pus o întrebare perfect irelevantă. Mai potrivit ar fi fost să mă-ntrebați de ce am venit.

Ambasadorul a devenit complet obedient. A înțeles. A înțeles că, pentru prima oară în viață, are o întâlnire cu transcendența. N-are altă explicație. Pe asta ar vrea s-o respingă, dar nu poate. Este în fața lui, îl privește în ochi. Nu arată așa cum s-ar fi gândit vreodată, dar ce mai contează? Prezența ei este incontestabilă, este o evidență, o simte cu toată ființa. Sacrul a coborât de dincolo de stele și acum stă, sau mai bine zis levitează, în fața lui, ca un schimb de aer, ca un con de zale strălucitoare, ca o ființă în armură de lumină, un *altceva* palpabil, inexorabil, de pe un tărâm exotic, căci ce poate fi mai exotic decât divinul?

– Da, așa e, de ce ați venit? *Wofür sind Sie hier gekommen?*

– Pentru dumneavoastră, Herr Botschafter, răspunde vietatea. Ca să vă iau.

Domnului Tobias i se pune un nod în gât. Nu înțelege, sau preferă să nu înțeleagă sensul exact, dar tonul celuilalt – al *celeilalte* – nu pare de bun augur.

– E drept, continuă pangolina, că de obicei vine Altcineva. În cazul dumneavoastră s-a făcut o excepție. Este o premieră

absolută în materie de trecere pe lumea cealaltă. Veți fi primul care va cunoaște plecarea prin criptografie.

Pe boticul pangolinei se ivi același surâs echivoc, dacă poate fi numit așa. Un fel de zâmbet care lui Tobias îi îngheață sângele în vine.

– Vorbiți despre... moartea mea?

– O, da, desigur. Pentru asta am venit. Chiar credeți, ca să vă citez, că imunitatea diplomatică ar însemna pentru Dumnezeu mare lucru? Noi, îngerii, suntem puri, dar nu proști; caști, dar nu naivi. Și avem un simț al umorului pe care l-ați invidia. Știm tot ce faceți. Iar, când vine clipa potrivită, viața vi se încheie. Pentru dumneavoastră clipa a sosit.

– Bine, dă să zică distinsul diplomat, dar Schweinhoffer e mai vinovat ca mine... Și Posch, și ceilalți... Și cei de aici... Ei toți m-au...

– Nicio grijă, sunt și pentru ei aplicații personalizate. Și ei, și dumneavoastră, ați avut suficientă vreme să meditați, dar n-ați ascultat ce vă spunea conștiința. Acum, iată, dumneavoastră vi se face o favoare. Privilegiul morții ca hobby. Fiindcă vă plac banii virtuali, veți pleca prin digitalizare. Veți fi codificat și distribuit în rețea ca o monedă virtuală, înscris într-un registru blockchain descentralizat. Veți putea fi și tranzacționat, în măsura în care va fi cineva interesat. Adio, Herr Tobias!

Pangolina își întinde o gheruță peste biroul lui Tobias, ajunge la tastatura laptopului deschis și apasă tasta *Enter*. Se pare că a lansat o nouă aplicație, căci pe monitorul laptopului

apare o fereastră cu un logo bizar și mesajul WARNING! urmat de această înșiruire de semne:

ןיסרפו לקת אנמ אנמ

Sunt și niște căsuțe cu mai multe opțiuni, precum și două butoane: CANCEL și EXE.

Un cursor în forma unei mâini se mișcă pe ecranul laptopului, bifează opțiunile *Full Conversion, Decentralized Consensus, Digital Synchronization, High Validation*. Apoi mânuța apasă butonul EXE.

Camera video de deasupra ecranului se luminează intens. Din ea iese o rază subțire, roșie, ca de laser, care pătrunde direct în centrul irisului stâng al excelenței sale, așa cum stă așezat în fotoliul din fața laptopului. Ochiul se dematerializează instantaneu într-un mic nor de qubiți care, prin canalul cuantic al razei, ajung în laptop. De acolo sunt transmiși online, undeva într-un server din rețea, unde sunt codificați superdens. Odată inițiat procesul dematerializării, ca o reacție în lanț, urmează imediat ochiul drept, apoi capul și întregul corp. În exact șaisprezece secunde ambasadorul a fost convertit în informație, transformat într-un flux de date digitale, teleportat cuantic, codificat și distribuit într-un registru blockchain în rețea. Domnul Weingarten a devenit o criptovalută în spațiul virtual.

Pe monitor apare, sub înșiruirea de semne ebraice, transliterarea lor în caractere latine:

Mene, mene, tekel, ufarsin

Dedesubt, aplicația afișează traducerea:

Numărat, cântărit, distribuit.

Aplicația de pe ecranul laptopului se închide.

Pangolina se dizolvă în lumina ce pătrunde prin fereastra elegantă, cu geamuri sablate.

În biblioteca goală este liniște. Pe birou rămâne volumul de Rilke, deschis la a doua elegie duineză.

Fangen die Engel nur Ihriges auf, oder ist manchmal, wie aus Versehen, ein wenig unseres Wesens dabei?

Iau îngerii doar ce e al lor, sau uneori, ca din greşeală, şi ceva din fiinţa noastră?

Și iată că îngerii lui Dumnezeu se înfăţişează înaintea Domnului, în Cer, şi Satan vine şi el printre ei.

10
Iertarea

Și Domnul îl întreabă:
– De unde vii?

Iar Satan Îi răspunde Domnului:
– De pe Pământ, am cutreierat lumea.

Şi Domnul îl întreabă:
– I-ai văzut și pe bucureșteni cum se pocăiesc?

Dar Satan Îi răspunde Domnului, cu obișnuita lui obrăznicie:
– Oare sinceră este penitența lor? Nu de frică pretind ei oare că și-ar plânge faptele cele rele? Oare ar mai face ei penitență dacă nu s-ar teme pentru viața lor, văzând urgia pe care-ai abătut-o asupra celor mai răi dintre ei? N-ai făcut Tu înaintea lor asemenea minuni încât s-au cutremurat de spaimă? Dacă nu le făceai, știi bine că nu se mai pocăia niciunul. Asta nu e penitență, ci teroare. O știu precis, că doar, în cea mai mare parte, mie mi-ai dat dezlegare s-o aplic. Ceea ce am și făcut. De altfel, Te asigur, mi-a produs o mare plăcere. Păcat că mi-ai pus opreliști, că altfel, dacă m-ai fi lăsat, niciunul dintre ei n-ar mai fi rămas viu.

Atunci însă se aude vocea Arhanghelei Rafaela:

– O dată voi vorbi, iar a doua oară nu voi mai ridica glasul meu. Cine ești tu ca să te iei la ceartă cu Cel Atotputernic? Îl poți tu judeca pe Dumnezeu? Poţi găsi tu cusur judecăţii Lui? Îl vei osândi pe El ca să-ţi faci ție dreptate? Este braţul tău ca braţul Lui? E oare glasul tău tunet precum e glasul Lui? Spune-ne unde erai când a făcut El galaxiile? Ai făcut tu universul din propria ta voință? Ai creat tu materia și singularitățile, timpul și spațiul, cuantele gravitaționale, câmpurile cuantice covariante și interacțiunile nucleare, fotonii și entropia, bosonii, supersimetria și găurile negre, nebuloasele și quasarii, lumina și stelele? Ai calculat tu geometriile cosmice, orbitele astrelor și ale electronilor? Ai făcut tu soarele și planetele, oceanele și vulcanii, hidrogenul și uraniul, aurul și mercurul, carbonul și aminoacizii? Ai știut tu să scrii codul genetic al celulelor eucariote, să programezi acizii nucleici, să dai materiei viață și conștiință? Tu n-ai creat și nu vei crea nimic, niciodată. Tot ce știi este să-L imiți, să-I maimuțărești Creația și să distrugi atâta din ea cât ești lăsat. Judecățile Lui sunt insondabile, iar pentru tine vor rămâne veșnic neînțelese.

Domnul nu spune nimic.

Se uită la Rafaela, care a lepădat aparența de pangolină și stă dreaptă înaintea Lui, în armura de lumină, privindu-L cu ochi limpezi, imateriali.

Se uită și la Lucifer, care-I evită privirea, ursuz și plin de ciudă, pururea cârtitor și răuvoitor. Totuși îl iubește, așa rău, pocit și strâmb cum e. Pe el l-a creat primul, ca cel dintâi dintre heruvimi, și-Și aduce aminte de splendoarea lui de la început. În omnisciența Lui, a știut dinainte că Lucifer va cădea, luând cu el o treime dintre îngeri. O, ce cădere a fost

aceea! Deși a fost o alegere liberă, și așa trebuia să fie, totuși de el Îi este cel mai milă. Știe că e un caz fără speranță, totuși îi va mai da mereu o șansă, până la sfârșit. Și, de altfel, are și Lucifer rolul lui, deloc neînsemnat, în economia universală a mântuirii.

Din nemișcatul Său Empireu, Dumnezeu privește timpul, spațiul și materia pe care le-a creat, ca pe un unic arbore cu rădăcinile în propria Lui voință și ramurile răspândite sub forma întregii Creații. Aflat în centrul lumii dar și cuprinzând-o, El este izvorul existenței și mișcării ei. Este întuneric supraluminos și nepătruns, fulgurant mister al unicei Ființe în întreită lumină, Bine suprem, scop și sens a toate câte sunt. Toate lucrurile Îl copiază dar nu-L conțin, căci natura lor e creată, iar El e necreat.

Vede splendoarea mării de lumină ce scaldă și înconjoară Empireul și care nu este decât neînserata lumină a slavei Sale eterne. Vede ținta grandiosului Său proiect, încununarea Creației, frumusețea care a înnobilat firea omenească mai presus de orice făptură, din care S-a întrupat în ceasul hotărât dinaintea eonilor, căreia horele de îngeri îi cântă Regina Coeli și Ave Maria. Privește marea roză mistică formată de mulțimea sufletelor fericite, ca o uriașă floare de lumină în care nu există umbră. Jumătate dintre petale sunt pline, iar cealaltă are un anume număr de locuri încă libere, ce-și așteaptă ocupanții.

Contemplă apoi perfecta arhitectură a cerurilor pe care le-a făcut și pe care le animă, dansul sferelor mișcate de iubirea Sa, într-o ordine și după rațiuni de matematică rigoare.

Vede miile de miliarde de îngeri, oglinzi ce reflectă lumina Lui primă, strălucind în veșmintele lor de raze și intonând *Gloria in excelsis*. Sunt la lucru în universul creat de El. I-a pus să aibă în grijă Creația, fiecare cu cinul și rostul său. Cei mai

mulți sunt îngerii păzitori, dar deasupra lor sunt toți ceilalți. Mai întâi sunt Serafimii cu aripi multe, Heruvimii cu mii de ochi și Tronurile ca niște sfere de foc ce poartă slava Lui. Urmează Stăpânirile cu globuri de lumină, Virtuțile neclintite și Puterile înarmate care ghidează corpurile cerești. În sfârșit vin Principatele cu coroane și sceptre și Arhanghelii cu săbii de foc, care ocrotesc, inspiră și educă popoarele.

Toți îngerii sunt forme pure, iubiri create, focuri spirituale arzând de dorul divin, lumini cu chipuri și nume distincte, inteligențe angelice personale în care splendoarea divină e conștientă de sine. Sunt rânduiți în ierarhii, pe nouă trepte, după puterea de contemplare, gradele de viziune și măsura harului primit. Toți sunt niște formidabile sisteme de operare ale cerului, acționând nivelurile ce corespund treptei lor printr-o desăvârșită adecvare între virtuți și ranguri. Domnul privește șiragurile oștirii angelice care scapără ca niște scântei cu lumină clară oglindindu-i strălucirea, flori spirituale cu chipurile întoarse, asemenea florii soarelui, mereu către El. Surâde acestor zâmbiri ale universului care sunt coroanele de îngeri, cetele de splendori ce guvernează rotirea astrelor pe crugurile lor și corurile angelice care-I cântă *Sfânt, Sfânt, Sfânt e Dumnezeu Cel Atotputernic Care a fost, este și va fi*.

Își coboară apoi privirea spre simbolica scară a cerurilor, cu cele superioare comunicând celor inferioare lumina și însușirile. Vede obârșia lumii materiale, primul mobil, care prin inimaginabilul său impuls a imprimat cerurilor mișcarea, și cerul stelar, galaxiile și supernovele, roata zodiacală cu constelațiile ei, și ninsoarea inversă cu fulgi de lumină a sufletelor triumfătoare.

În sfârșit, vede și lacunele infernale în care stau cei osândiți de propria răutate și ticăloșie. Și, la urmă de tot, Dumnezeu Își întoarce privirea spre Pământ, pe care-l vede ca pe

un aleph planetar, cu toate detaliile simultan. Îi vede pe oamenii rătăciți în pădurea viciilor, robiți materiei în locul lor de surghiun, așa cum erau evreii în Egipt în vremea lui Moise. Vede și un oraș nefericit, cu oameni deznădăjduiți care rătăcesc într-un amurg trist pe străzile pline de cenușă, fără să mai simtă mireasma teilor înfloriți. Îi vede stând în apartamentele lor, plângând și îmbrățișându-se, luându-și rămas bun unii de la alții și, cu toții, de la o viață pe care abia acum o prețuiesc știind că o vor pierde. Îi vede întinși pe paturile lor, cu privirile ațintite în gol, așteptându-și sfârșitul. Îi vede rugându-se, rugându-I-se Lui, unii mai sincer, alții mai puțin, așa cum pot. Cel puțin încearcă. Își dau silința, după puterile lor. Îi cunoaște pe toți, i-a creat, pe fiecare, știind dinainte de ce vor fi în stare și mai ales de ce nu vor fi. Sunt ai Lui.

Are dreptate Lucifer. Știe și El prea bine că, fără minuni, puțini s-ar fi pocăit în acel oraș. Prea puțini. Atât de puțini încât n-ar fi salvat orașul de două milioane de suflete. Le cunoaște slăbiciunea, necredința, răutatea, trădarea. A mai făcut înainte minuni, în fața altora, atunci când a coborât printre oameni, minuni nemaivăzute vreodată pe pământul lor căzut. Și totuși pe cei mai mulți minunile nu i-au convins. L-au ucis, apoi au făcut tot posibilul ca să-L tăgăduiască. Dar le cunoaște și frumusețea, bunătatea și nevoia de dragoste. Nu toți sunt răi, dimpotrivă, cei mai mulți sunt buni, dar sunt atât de lipsiți de discernământ încât nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, cu atât mai puțin binele de rău, adevărul de fals. I-a înrăit lumea, i-au avariat păcatele altora și ale lor proprii, nenumărate. Îi iubește cu o iubire infinită. Îi este o nesfârșită milă de ei, Îl doare fiecare cădere a lor.

Și, încă o dată, a câta oară, decide să-i ierte.

11
CHIPUL

Este seară. Lumină lină. În salonul de A.T.I. de la Institutul *Matei Balș*, Sorin Grama este în comă. Dar în interior este în contemplație indicibilă.

Pe ecrane, semnele vitale au scăzut până aproape de zero. Asistenta aruncă o privire pe monitoare și merge să cheme medicul de gardă.

Se întorc împreună, cu gândul să-l deconecteze. Rămân încremeniți în fața ecranului encefalografului, pe care văd ceva ce mintea lor refuză să accepte.

– Imposibil! exclamă doctorul. Imposibil!

Pe ecran se vede ceea ce vede Sorin în mintea lui. Cumva inexplicabil, miraculos, electrozii atașați pe țeasta lui rasă au captat ceea ce este într-adevăr imposibil de captat: imaginea pe care o contemplă ochiul lui interior, închis afară, dar deștept înăuntru. Senzorii nu numai că au preluat Chipul

divin pe care-L vede Sorin în adâncul minții sale, dar au reușit cumva să-L proiecteze pe ecranul aparatului. Chipul se vede clar conturat pe fundalul negru al monitorului. Seamănă destul de bine cu icoana numită Achiropitos.

– E o minune! strigă medicul.

Nu e un cuvânt care face parte în mod normal din vocabularul său. E un om de știință. Și totuși, de astă dată n-are încotro. Realitatea i se impune cu întreaga forță a evidenței.

De parcă n-ar fi așteptat decât această recunoaștere explicită, lucrurile se precipită. Imaginea se multiplică. Pe toate ecranele din secția de ATI se vede același Chip. Este o taină cum anume a ajuns acolo, dar cert este că doctorul și asistenta, siderați, sunt martorii acestei neverosimile multiplicări.

După cum se știe, un electroencefalograf nu este un computer și n-are cum să fie conectat la internet. Și totuși, de pe aparatele din salonul de ATI, imaginea se propagă la fel de inexplicabil prin întregul spațiu virtual și se transmite online pe toate rețelele de socializare. Fiecare posesor al unui smartphone o primește pe fluxul Facebook, pe Messenger, Whatsapp, Instagram, Tweeter, Tik-tok. Expeditorul este un anume Sorin Grama, care le trimite un mesaj cu toate că nu-l au în agendă. Instantaneu, Chipul a devenit viral, însoțit de cuvintele: „Ești iertat!” sau „Ești iertată!”, după caz.

Același Chip și același mesaj apar pe ecranele tuturor televizoarelor, laptop-urilor, desktop-urilor, precum și pe reclamele luminoase de pe clădirile din București, afișate

pe displayurile uriașe de la Cocor, Unirea, Piața Victoriei, în mall-uri și hipermarketuri: „Sunteți iertați!”. În același timp, toți bolnavii din secția de ATI și din toate spitalele s-au vindecat spontan. Sunt ca niște învieri din morți. Tineri și bătrâni își scot tuburile, electrozii, ácele de perfuzie, se scoală din paturi și merg să ceară de mâncare. Pășesc prin saloane, printre aparatele albe, în halatele lor albastre, slabi ca niște spectre, dezarticulați ca niște zombi, întorși de pe alt tărâm, zâmbindu-și pierduți unii altora.

Bucureștenii aleargă pe străzile întunecate, prin orașul în ruină, inundat de cenușă, strigând: *Suntem salvați!* Chipul strălucește pretutindeni, în irizații pixelate, dar nu este o iluzie digitală, e real și toți o știu. În noaptea fierbinte de vară, chipul proiectat pe cerul înstelat strălucește ca o auroră boreală și oamenii sărbătoresc, umplând piețele întunecate ca niște lagune de asfalt, blocurile ca niște păduri de beton în care locuiesc suprapuși pe verticală, cu fațade scorojite și ferestre în care se oglindește luna, bisericile cu turle răsucite ca și când ar fi proiectate de Gaudi. Prin rigolele cristaline curge o apă trandafirie, iarba din parcuri sclipește emanând un abur fosforescent, iar din difuzoarele marii fântâni de la Piața Unirii se aude stihira Cuvine-se cu adevărat. Sub lumina spectrală a stelelor, locuitorii orașului dansează pe artere străjuite de platani uriași și clădiri ciclopice ori rătăcesc fericiți prin mahalale labirintice. În fața Bibliotecii Naționale, Dâmbovița strălucește ca un lac de argint în lumina lunii, iar pe luciul ei de cleștar plutesc cărți în derivă ca niște lebede veștede. Spațiul este dens și organic, iluminat ca de o aură vie, generând structuri baroce de cuarț fluid, construcții

fantomatice cu geometrii imposibile de sticlă și vis.

E ca o noapte de Înviere, în care cei înviați sunt chiar ei. *Căci morți erau și s-au aflat*... Ei sunt fiii risipitori, care s-au întors la tatăl cel atot-iertător. Ei sunt noii niniviteni, pocăiți la chemarea unui profet la fel de păcătos ca și ei, dar pe care au avut curajul să-l asculte. E drept, ajutați și de multe miracole – dar, hei! În vremurile astea de pe urmă, nici prorocii nu mai sunt ce erau odată, nici pocăința nu mai poate fi complet neasistată! Și nici președinții nu sunt regi. Chiar dacă se cred. Chiar dacă imaginarul lor țese visuri secrete de grandoare planetară, în realitate nu sunt decât niște nulități, bieți idioți a căror ambiție e egalată doar de absoluta lor mediocritate intelectuală și monstruoasa lor lipsă de scrupule.

Iar ei, locuitorii acestui oraș damnat, ar fi putut fi cu toții morți la ora asta, ar fi putut fi uciși într-un milion de feluri, ar fi putut fi neant. Dar iată că au fost cruțați. Iată că sunt încă vii, bucurându-se de singura viață ce le-a fost dăruită. Au avut liber-arbitru – oho! coșcogeamite liber-arbitrul – și l-au exercitat. Slavă Domnului, l-au folosit bine! Au ales, iar alegerea le-a devenit destin. N-ar mai putea-o lua înapoi nici dac-ar vrea (dar de ce-ar vrea?), căci orice alegere e liberă, dar odată făcută devine definitivă. Din probabilitate devine certitudine, din virtualitate – act efectiv. Orice alegere este ireversibilă așa cum este ireversibil timpul, și din același motiv. Mai mult, alegerea nu numai că se face în timp, dar generează timp. Timpul este, într-un fel, suma alegerilor noastre și consecința lor. Privită global, din perspectiva

umanității, totalitatea alegerilor noastre se numește istorie. De ce n-am crede că timpul e alcătuit din alegerile făcute de oameni, într-un mod asemănător celui în care spațiul, la scara Planck, ar fi format dintr-un ocean de găuri negre microscopice după cum sugerează unii fizicieni?

Așadar, odată făcută, o alegere nu mai poate fi anulată – așa cum spune și faimosul rubaiat al lui Omar Khayyam: nici evlavia, nici înțelepciunea, nici lacrimile părerii de rău nu mai pot șterge ceva, odată ce a fost scris de degetul acestei alegeri ireversibile pe peretele existenței tangibile. Suntem răspunzători pentru ceea ce alegem. Odată intrată din câmpul potențialității în cel al realității, alegerea devine faptă, fapta – viață și viața – destin. Putem spune că, din punctul de vedere al ireversibilității ei, orice alegere este entropică, indicând asimetria timpului – a cărui săgeată o definește. În acest sens, orice alegere urmează legea a doua a termodinamicii. Iar acum, după ce au ales, locuitorii acestui oraș numit în narațiunea de față, în mod convențional, București, se mișcă printr-un aer auriu numit *iertare*, care este materia lumii din jurul lor și cea din care ei înșiși sunt alcătuiți. Izbăvirea este substanța evanescentă din care e format universul lor, ei toți plutesc într-un câmp de iertare divină care este țesătura în care ei subzistă, care-i conține și-i constituie, așa cum cuantele gravitaționale, zic unii, ar constitui spațiul lumii create, structura lui discretă la scară infinitezimală. La fel cum, în modelul gravitației cuantice, în loc de spațiu, timp și particule, universul e alcătuit exclusiv din câmpuri cuantice covariante, tot așa, în acest moment al diegezei, personajele și lumea sunt alcătuite în totalitate din

materia inefabilă a milei divine. Două milioane de locuitori ai acestui oraș imaginar ființează ficțional în textura negrăită a iubirii și iertării dumnezeiești, pe care mulți o contestau înainte, dar de care s-au convins. După ce au simțit teroarea extincției totale, au văzut Chipul, au înțeles că au fost iertați și că li s-a mai dat o șansă.

Enormul zigurat de beton smolit al fostului palat al Parlamentului, cu zidurile înnegrite, complet acoperite de torentul infernal răbufnit din interiorul clădirii, aduce cu un deal de asfalt. Pe vârful lui, deasupra paratrăznetului încă vizibil ca un simulacru de axis mundi, imaginea lui Baphomet s-a destrămat, iar în locul ei plutește același Chip strălucind în propria Sa lumină.

În fața pavilionului de spital, de la locul ei de observație din fiecare seară, Ana-Selena a văzut totul prin fereastra salonului. Coboară în grabă de pe cubul de ciment, aleargă la intrarea în clădire, străbate culoarele vopsite în verde, strecurându-se printre pacienții vindecați, în pijamalele lor dungate, cu priviri radioase, găsește ușa de la A.T.I. deschisă și pe Sorin în picioare așteptând-o. Îmbrățișați, cei doi se unesc într-o aură opalină care-i ascunde privirilor celorlalți. Nimic nu-i va mai despărți.

În biroul lui de la Comitetul pentru Situații de Urgență, secretarul de stat Ryad Arafat vede și el Chipul pe propriul său telefon mobil, dar și pe ecranul de șaptesprezece inci al laptopului pe care tocmai studia un raport. Se uită incredul și e nevoit să recunoască: n-are explicație pentru ce se petrece. Nu-i rămâne decât un singur lucru de făcut: să

se convertească. Îl sună pe Înaltpreasfințitul Teodorie și-i spune că ar dori să fie botezat. Apoi o sună pe o anumită senatoare și o roagă să-i fie nașă de botez.

Catharsis.

12
Myoritik Western

Neam bun și blând, de trădători,
cuminte, cu aleasă cruce...

Cezar Ivănescu, Sutra XI

Pe Calea Victoriei merge încet o turmă de oi.

Circulația este întreruptă. Zeci de polițiști transpirați escortează vreo trei sute de mioare albe care, în după-amiaza fierbinte de sfârșit de iunie, trec domol, pe carosabil, prin dreptul Academiei Române. Câteva intră pe poarta deschisă, ademenite de iarba din curte, și se împrăștie ca să pască în jurul fântânii și pe aleile mărginite de arbori vechi din fața Bibliotecii Academiei. Pe urma lor pătrunde în curtea Academiei noul proroc Iona, îmbrăcat într-o cămașă lungă, albă, cu un ciomag în mână și flancat de doi câini ciobănești carpatini. Salută politicos în direcția gheretei de lângă poartă a paznicului care, de la începutul pandemiei, n-a mai îndrăznit să iasă din ea.

Trupul bietului paznic, îmbrăcat în uniformă maronie, s-a acoperit cu un mușchi verde și slinos și a căpătat un miros pătrunzător de ciuperci și flori de tei, așa cum de-a lungul anilor dobândise trupul colonelului José Aureliano Buendía, așezat pe bancă și legat de castanul uriaș din curtea sa, în romanul lui Márquez. Nu că paznicul cu pricina l-ar fi citit, dar intertextualitatea funcționează chiar și fără ca un personaj, mai ales secundar, să fie conștient de ea. În loc de răspuns, din ghereta paznicului se aude un sunet dubios, ceva între mormăit de urs și chițăit de șoarece. Regnul paznicului este incert, între animal și vegetal, condiția lui – una ficțional-tragică. Toate semnele arată că, pur și simplu, providența a uitat de existența lui și că, dintr-un motiv necunoscut, iertarea divină din ajun l-a trecut cu vederea.

În treacăt, Gigi remediază omisiunea atingând ușor ghereta cu bâta ciobănească, după care purcede să-și scoată oile din preajma nemuritorilor.

Au trecut patruzeci de zile din ziua în care, din Rolls Royce-ul său alb, îi chema pe bucureșteni la pocăință. Și-a îndeplinit menirea profetică. Din fericire pentru ei, au înțeles și s-au pocăit, inclusiv aceia dintre politicieni care au vrut. Cei care n-au înțeles au pierit. Unii au fost iertați și au înviat, alții nu, după criterii insondabile. Semnele au fost limpezi, dar mulți au ales să le ignore. Latifundiarul miliardar s-a pocăit și el. A înțeles că și lui îi era adresată chemarea. A vândut tot ce avea, inclusiv uriașa reședință de lux din Kiseleff cu crucifix de aur la poartă, și a dat totul săracilor – și doar nu de săraci duce lipsă România. Și-a păstrat doar turma de oi din Pipera și s-a întors la vechea sa ocupație de cioban. Și-a luat turma și a pornit să traverseze cu ea capitala,

îndreptându-se spre munți, dar pe un traseu mai ocolit, ca să-și ia rămas bun de la locuitorii capitalei.

Câinii, alergând sârguincioși, au adunat mioarele răzlețite de turmă și le-au scos în Calea Victoriei. Noul Iona se îndreaptă și el spre poartă, pășind agale prin fața statuii Minervei, când dă cu ochii de academicianul Horche Ghiru, rămas împietrit la marginea aleii din fața treptelor Academiei. Se pare că obșteasca redempțiune de ieri l-a omis și pe academician. Probabil că și pe mulți alții, dar cine mai stă acum să facă inventarul?

Oricum, Gigi nu pare surprins, ci mai curând compătimitor. Atinge ușor cu toiagul și statuia lui Horche, atât de ușor încât să n-o ciobească, și trece mai departe, fără să privească înapoi, ieșind din curte și cotind la dreapta, spre hotelul Radisson Blu.

În urma lui, paznicul iese din gheretă, în uniforma lui mucedă, înverzită, și se uită în jur nedumerit. S-a reîntors în sânul speciei umane, deși nu pare să aibă conștiința metamorfozelor sale succesive. Se scarpină îndelung, dă să strige ceva, așa, ca să-și audă vocea, dar se oprește brusc. Pe aleea din fața intrării în clădire îl vede pe academicianul Horche Ghiru stând în genunchi și plângând în hohote. Are haina ruptă și pătată de sânge și chipul desfigurat și strigă într-una: *Am înviat! Sunt viu! Iartă-mă, zeiță! Iertați-mă, toți!*

Niciunul nu înțelege exact ce s-a întâmplat, dar amândoi știu că a fost o minune.

Este prima zi caniculară din această vară ciudată. Când ieși în soare, aerul încins te izbește ca suflul unei explozii.

Și totuși, trotuarele sunt înțesate de oameni care privesc neobișnuitul tablou pastoral, deși au văzut atâtea lucruri de necrezut în ultimele șase săptămâni încât cu greu mai pot fi surprinși. Au venit pentru că vestea că profetul părăsește definitiv orașul a devenit virală pe facebook și whatsapp și toți vor să-l vadă. Unii ca să-și ia rămas bun, alții ca să-i mulțumească, cei mai mulți sunt doar curioși.

– Mulțumim! strigă unii, destul de puțini. Dumnezeu să te binecuvânteze!

– Ciobane, ai ieșit cu oile la păscut? strigă alții, numeroși, care s-au reincorporat în etosul obișnuit, reducând totul la bășcălie.

Ba câțiva îl și înjură, acuzându-l că profețiile lui au abătut năpasta asupra lor.

– Nenorocitule! Tu ești de vină! Pleacă și lasă-ne! Din cauza ta am pățit toate astea! Și să te întorci când te-om chema noi!

Firele de mătase ale harului, care în ajun înveșmântau orașul și-i înălțau pe toți la nobile sentimente, s-au retras și ei au rămas cu firea obișnuită dinainte, ca niște bețivi treziți din mahmureală la un cotidian sordid. Toți au văzut Chipul, dar puțini au înțeles ce văd și ce înseamnă pentru propria lor viață. I-au simțit puterea, s-au bucurat de iertare, dar deja au început să uite. Unii au mai păstrat ceva din roadele pocăinței de patruzeci de zile, alții nu. Dar până și aceștia din urmă se tem să depășească o anumită limită, căci au fost martorii unor întâmplări care le-au înghețat sângele în vine. În fond, nu se știe niciodată...

Așa că-l lasă să treacă printre ei, cu oile sale, spre destinul pe care și l-a ales.

De altfel, spre dimineață, Chipul s-a stins de pe toate ecranele și display-urile. Ultimul care a dispărut a fost cel din vârful colinei de asfalt sub care se află fostul palat al Parlamentului. De fapt, propriu-zis n-a dispărut, ci S-a înălțat ca atunci, devenind tot mai greu de văzut în aerul crepuscular, până când s-a pierdut în cerul fără nori, pe care soarele încă n-a răsărit. N-a fost însă nimeni acolo ca să-i vadă plecarea, cu excepția unui boschetar aciuat pe lângă mănăstirea Antim și care, tocmai trezit de toaca ce-i chema pe monahi la utrenie, ieșise să dea o raită primprejur. Mărturia lui nu este însă luată în seamă de nimeni.

Moartea e singura pe care căldura n-o deranjează. Sub lâna deasă, neagră, ființa ei de beznă și frig absolut nu poate fi atinsă de caniculă. Trupul ei, făcut din ger și brumă oțelită, rămâne veșnic înghețat, dar poate lua orice înfățișare. Îi place uneori să se ascundă printre ei, cu chipuri de împrumut, pentru a-i privi cum își trăiesc scurta existență dintre două neanturi. Îi și vede secerați – nu de coasa ei, căci n-are coasă, ar fi incomod să poarte una mereu – ci de simpla ei voință. Un gest, o concentrare a atenției, o privire ca de laser sunt de ajuns și viețile a o mie de muritori sunt curmate instantaneu. Oricum, deciziile nu-i aparțin.

Acum s-a deghizat într-una dintre mielușelele ce trec printre acești oameni care cred că au scăpat de ea. Dar în cele din urmă tot ea îi va lua pe toți, și ei știu asta. Nu e nicio grabă, are la dispoziție tot timpul din lume. A ucis trilioane și va mai

ucide alte trilioane, ce contează că aceștia vor trăi câțiva ani în plus pentru că așa a hotărât El? Evită să-I spună Dumnezeu, are cu El o relație complicată, deși precisă ca o ecuație. Nu poate face niciun pas fără încuviințarea Lui, și evident nu-L iubește. Nu iubește pe nimeni, fiindcă nu are suflet, așa cum un robot nu are suflet. Doar execută. Totuși, de atâtea milenii de când face același lucru, s-a plictisit. De aceea, uneori, își mai îngăduie luxul câte unei variații, al unui experiment. Știe că în final rezultatul e același: oricum îi va ucide. Totuși, aceste jocuri, din când în când, mai aduc o schimbare în rutina veșnicului deznodământ fatal. Acum de pildă a conceput un mic scenariu amuzant, cu acest proroc care i-a suflat – temporar, desigur – o pradă de două milioane de suflete.

Tornadele au apărut toate deodată, din senin. Mii de vârtejuri de mici dimensiuni, nu mai înalte de un metru, au izbucnit simultan în cartierele orașului. În Vatra Luminoasă, Grozăvești, Trapezului, Pantelimon, Uranus, Apărătorii Patriei, Progresul și celelalte, cu nume mai mult sau mai puțin inspirate, străzile sunt încă pline de munți de cenușă rămasă după pocăința bucureștenilor. Trotuarele, stațiile de autobuz, spațiile dintre blocuri, curțile și parcurile sunt invadate de mormane de pulbere gri-alburie purtată de vânt de colo-colo. Iar acum nenumărate mici turbioane se învârtejesc pe străzi, ocolind mașinile parcate și lăsând tot restul neatins, se înșurubează în grămezile de cenușă și o absorb, ridicând-o în fusuri, coloane și vălătuci pe deasupra caselor. Trâmbe de scrum aproape imponderabil se înalță peste acoperișuri. Puzderia de bulboane se învolburează în aer și poartă miliardele de

particule arse, survolând orașul, spre un ciclon central cu care toate celelalte se contopesc. Mini-uraganul se învârte tot mai rapid, ca o imensă pâlnie rotitoare, ajungând deasupra ziguratului de beton smolit în care s-a transformat palatul Parlamentului, unde se oprește, lăsând uriașul nor de cenușă suspendat peste ceea ce fusese pe vremuri Casa Poporului. Apoi micro-taifunul se retrage, dispărând la fel de brusc cum s-a iscat, iar norul întunecat rămâne să plutească pe aerul fierbinte și tremurător. Treptat el ia forma unei clepsidre, cu incintele clar conturate, chiar dacă făcute dintr-o materie invizibilă. Conținutul cenușiu al colosalului recipient pare a se scurge dintr-o incintă într-alta și, din când în când, uriașa clepsidră se răsucește, inversându-și poziția, de parcă o mână la fel de nevăzută ar întoarce-o la intervale egale.

În urma troienelor de scrum cenușiu a rămas pretutindeni asfalt fisurat și cuburi de piatră scoase din pavaj. Prin crăpături încep deja să răsară lujeri firavi de flori. Cresc cu o repeziciune de necrezut. Curând, străzile sunt pline de stânjenei, hortensii, narcise, lalele, crizanteme, azalee, zambile, frezii, garoafe și trandafiri, care acoperă trotuarele și toate benzile de circulație cu un lan de corole strălucitoare. Orașul a devenit un labirint de flori multicolore, o imensă ideogramă cu mii de trăsături, fiecare stradă – o tușă prelungă de pensulă înmuiată în acuarelă. Toate străzile sunt o singură stradă, un unic câmp înflorit, acoperit de milioane de petale sortite curând să se ofilească.

– Vor să mi te-omoare! îi spune oița ciobanului.

Mergând printre flori până la genunchi, acesta a trecut cu turma pe lângă Hilton, Ateneu, palatul regal, statuia lui Carol I din piața Revoluției, imobilul Generala, Casa Armatei, biserica Zlătari, biserica Sfântul Spiridon din piața Națiunile Unite, și a poposit în parcul Izvor, pe iarbă, la umbra unui platan. Mulțimea care l-a însoțit a sporit, umplând parcul și piața Constituției, neținând seama de soarele arzător. Travestită în oaia năzdrăvană, Moartea stă în fața lui, aplecându-se să pască din când în când, într-o doară, câte o panseluță.

– Știu, răspunde prorocul. La apus de soare.

– Ba nu, mai repede, îi comunică Moartea. Nu mai au răbdare până la apus, sunt deja pe drum.

– N-au decât să vină.

– Vor ajunge aici în câteva minute. Ce vei face?

– Voia Domnului, vine răspunsul previzibil.

– Va să zică ești fatalist! Ești „profetul resemnat"! îl tachinează Moartea de sub inocentul ei travesti. Ai un dor metafizic de neant? Ai trecut la budism?

Gigi nu răspunde nimic.

– Ești furios, observă Moartea. Te-ai mâniat pentru că te-au înjurat, au dat vina pe tine, n-au înțeles. Dar la ce te-așteptai? La recunoștință? Oare nu-i cunoști? De dragul recunoștinței lor ai făcut ce-ai făcut?

– Nu, bineînțeles că nu pentru asta. Dar de ce i-a iertat pe toți ticăloșii? Inclusiv pe cei doi nemernici care vin să mă omoare. Nu meritau să scape, s-au pus din nou pe mișelii.

– Așa sunt oamenii. Îi văd de mii de ani, nu se shimbă. M-am obișnuit cu ei, îi iau așa cum sunt – îi iau pe toți, până la unul.

Deodată platanul sub care se află amândoi începe să se veștejească. Frunzele se strâng ca niște foi arse, coroana se mistuie pârjolită de un foc invizibil și scoarța netedă este carbonizată instantaneu. Lipsit de umbra protectoare, noul Iona se trezește în bătaia soarelui dogoritor.

– Da, am dreptate să fiu supărat de moarte! Iată, mi-a luat până și acest copac, care mă apăra de arșiță!

– Te superi pentru un copac? Dar să piară două milioane de oameni nu ți-ar fi părut rău? Știi că mulți dintre ei n-au mai mult discernământ decât oile din turma ta. Nu ți-ar fi fost milă de ei?

Prorocul rămâne mut o vreme, apoi rostește cu o nouă expresie pe chip:

– Poate că da. Însă celor doi mafioți nu le recunosc niciun drept să mă asasineze. Mă voi împotrivi. Voi lupta cu ei!

– Bine, spuse Moartea. Te voi ajuta, veți avea șanse egale.

Un vehicul blindat Terradyne Ghurka se apropie în viteză, lăsând în urma sa o lungă dâră de flori strivite, și frânează scrâșnind la zece metri în fața lor. Dinspre stânga vine un Inkas Huran, care oprește fix lângă primul. În timp ce, fără niciun avertisment, amândouă deschid focul asupra noului proroc, Moartea se mulțumește să zâmbească, amuzată. Surâsul ei ar îngheța sângele în vinele oricui, dacă n-ar fi disimulat de boticul îngust și prelung, acoperit cu blăniță fină. Rezultă o grimasă blănoasă pe care mulțimea din jur nu

mai apucă să o observe din pricina rafalelor de mitralieră. Nimeni nu coboară din cele două camionete blindate, iar prin grilajele de protecție ale parbrizelor de sticlă balistică nu se poate vedea cine le conduce. Sunt mașini de luptă, proiectate să reziste la explozii de mine antipersonal, grenade antitanc și alte tipuri de atac cinetic, și au sisteme de arme instalate pe caroseriile cu blindaj compozit, câte o turelă cu mitralieră pe acoperiș și un aruncător de grenade. Cele două mitraliere încep să reverse, cu o cadență de opt sute pe minut, o ploaie de proiectile de calibru 12,7 mm în direcția platanului deja uscat și scorojit. Mii de tuburi goale de cartușe cad printre flori, acoperindu-le cu un strat de metal fierbinte. Zgomotul este infernal, iar mulțimea înspăimântată se aruncă la pământ sau fuge, căutând să iasă din bătaia focului.

În clipa în care vede cele două vehicule, prorocul ridică brațele spre cer și închide ochii. Mâinile, apoi brațele în întregime îi devin străvezii precum sticla, iar din vârful degetelor țâșnesc niște fascicule albe care se arcuiesc în spațiul din fața lui. Văzduhul pare să se lichefieze, apoi să cristalizeze în plăci verticale, din care se iscă poliedre cu unghiuri neplauzibile, ca sculptate într-un mediu străveziu, extradimensional. Moleculele de aer se destramă în cuante și se refac în alte molecule, dintr-o altfel de materie, modulată în forme aparținând unei realități de alt ordin. Totul se petrece fulgerător, așa încât atunci când șuvoiul neîntrerupt de gloanțe izbucnește din cele două mitraliere grele, el se lovește de peretele cristalin și dispare. Proiectilele ies pur și simplu din spațiul euclidian tridimensional, trecând ca printr-un portal într-un alt spațiu, cu alte proprietăți topologice, și se fac nevăzute.

Văzând că nimeni nu e atins, nici prorocul în cămeșoiul lui alb, nici oile, nici măcar câinii, agresorii din cele două vehicule încearcă o altă tactică, recurgând la muniție de mai mare calibru. Încă n-au înțeles cu ce se confruntă; natura metafizică a scutului ce-l protejează pe invulnerabilul păstor iese din cadrul de referință al concepției lor militare. Lansatorul de grenade de pe Inkas trimite o rachetă M141 spre ținta perfect vizibilă și totuși intangibilă. Degeaba. Grenada de calibru 83 milimetri are aceeași soartă ca gloanțele de mitralieră, dispărând fără urmă în falia interdimensională. A doua grenadă, lansată de pe Terradyne, execută o întoarcere de o sută optzeci de grade și spulberă turela cu mitralieră de pe acoperișul vehiculului de unde a pornit cu câteva secunde în urmă.

Moartea urmărește scena cu aparentă detașare. Chipul ei benign de oaie creață a căpătat însă o nuanță lividă și lâna i-a devenit parcă și mai neagră. Craniul ei prelung, cu incisivii rânjiți, seamănă mai mult ca oricând cu un cap de mort. Moartea fulgeră cu privirea cele două mașini blindate, care suferă o metamorfoză derizorie și sordidă, fiind instantaneu reduse la dimensiuni și forme ridicole. În locul blindatei Terradyne rămâne doar o minge de fotbal spartă, scofâlcită, iar acolo unde era Inkas-ul nu se mai zărește, printre florile strivite, decât o mască anti-Covid murdară și ruptă.

Straniul duel dintre un cioban și două mașini blindate, înarmate cu un arsenal inutil, a luat sfârșit. Mulțimea îngrozită, refugiată în parcul Izvor în timpul atacului, după ce a asistat stupefiată la anihilarea miraculoasă a celor două vehicule, vede acum marea clepsidră de cenușă,

care levitează deasupra muntelui Parlamentului îngropat în smoală, începând să strălucească. Cele două incinte ale ei, oprite din rotație în poziție orizontală, emană o tot mai intensă lumină aurie. Cenușa devine un jar străbătut de fulgerări roșiatice, aprinzându-se ca de un foc sacru, din care se naște o făptură uriașă învăluită în raze. Incintele se preschimbă în aripi și din pulberea incandescentă se ridică o pasăre cu ochi de safir și chip omenesc, penaj purpuriu și gheare de leu, încununată cu un nimb radios ca soarele. Unii dintre cei ce asistă, de la poalele micului munte smolit, la acest spectacol zic că pasărea ar fi un phoenix, alții – o întruchipare a Sfântului Duh, dar toți își fac selfie-uri în așa fel încât să prindă în cadru și silueta luminoasă. Nimeni nu se așteaptă însă la ceea ce urmează. Deodată, imensa pasăre de foc se desface într-un stol de păsări care-și iau zborul spre cerul de vară, umbre ce se pierd în soare pe o traiectorie parabolică de captură. În locul ei rămâne o aureolă de lumină purpurie ce imită conturul marii păsări dispărute. Doar Moartea, cu fața ei impasibilă de oaie bizară, murmură ca pentru sine: *Hm! Nimeni n-a observat că sunt treizeci!*

O pană planează în urma zborului celor treizeci de păsări. Are o culoare greu de definit, un roșu sângeriu cu irizări aurii, și lenta ei cădere produce o vibrație a aerului ca o nostalgie a ceva nedeslușit și pur. O mireasmă de mir și scorțișoară, tămâie și nard, umple văzduhul și se răspândește în întregul oraș. La fel ca asfaltul de pe străzi, carapacea de smoală care acoperă micul munte ce a fost cândva parlamentul începe să crape, iar din fisuri încep să se ivească fire de iarbă și tulpinițe de arbori. Materia anorganică a crustei își schimbă structura moleculară și în loc de smoală colina se

acoperă cu un strat de sol fertil. Copacii cresc văzând cu ochii, curând dealul parlamentului se transformă într-o colină înverzită acoperită cu o pădure de ulmi, arțari, mesteceni, salcâmi și paltini de câmpie. În locul unde era terasa clubului parlamentarilor este acum o poieniță cu tufe de măceș și păducel, iarbă înaltă și flori de câmp. Printre garofițe și maci curge un pârâu ce se varsă în Dâmbovița chiar lângă stația Izvor. Lumea s-a colorat, Bucureștiul a devenit o grădină paradisiacă.

După duel, noul Iona și-a strâns turma și a pornit în sus, pe dealul Arsenalului, trecând de hotelul Marriott și cotind spre vest pe Calea 13 Septembrie. Din mers își continuă conversația cu oița neagră năzdrăvană, dar nu se mai poate ști ce spune, nici dacă e conștient că sub aparența ei nevinovată se ascunde Moartea. De altfel nici nu mai contează. Ajuns în dreptul stadionului Steaua, se oprește ca să rostească un discurs de adio în fața mulțimii adunate ca să-l petreacă pe ambele margini ale bulevardului, dar pare a se răzgândi în ultimul moment și le spune doar atât:

– De astă dată ați fost iertați, însă pe viitor s-ar putea să nu mai scăpați. Mergeți și nu mai greșiți. Vă rog, de aici încolo nu mă urmați, voi merge singur mai departe. Singur am venit în București, singur vreau să mă întorc.

După care, ca un modest păstor, noul profet își cheamă câinii, strigă oile rămase în urmă și pornește spre dealuri. S-a lăsat amurgul. În fața lui soarele mare, roșu, apune la orizont. Casele sunt tot mai rare, din curți se aude lătratul câinilor și de pe miriști se ridică un fum înecăcios. Gigi merge hotărât spre apusul de soare pe drumul ce se pierde în zare la capătul câmpiei prăfuite.

